

Ellen G. White Estate

FAMILIA ÎMPLINITĂ UN VIS CE POATE DEVENI REALITATE

ELLEN G. WHITE

Familia împlinită — Un vis ce poate deveni realitate

Ellen G. White

**Copyright © 2012
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Că familia se dezintegrează este o realitate pe care puțini o mai neagă, așa că dovezile suplimentare sunt inutile. De fapt, aproape că se vorbește prea mult despre aceasta. În timp ce avem o abundență de exemple triste și dureroase, ducem o exasperantă lipsă de soluții. Aici își găsește locul „Familia împlinită“, cu paginile ei care răspund unei nevoi acute, revelând esențele pline de semnificație ale forțelor care guvernează nucleul familial. Între copertele acestui volum, cititorul va pătrunde într-un fascinant laborator de cercetare, în care va descoperi energiile ascunse ale celulei sociale, liniile dinamice după care această ctitorie măiastră a fost concepută cândva, la originile omenirii, spre binele și fericirea fiecărui individ. Mai mult decât atât, fiecare capitol oferă acces la un larg câmp experimental, a cărui finalitate practică este un cămin viguros și armonios. Pentru toți aceia care încă se întreabă dacă se mai poate face ceva și doresc să acționeze în acest sens, aceste pagini vor fi o profundă sursă de clarificare, de inspirație și de încurajare.

Dr. Valentin Nădășan

Cuprins

Informații despre această carte	i
Cuvânt-înainte	vi
Capitolul 1 — Familia—inima societății—Importanță, origini și idealuri	8
Capitolul 2 — Stâlpul familiei—Profilul și îndatoririle unui tată	13
Capitolul 3 — Regina casei—Poziția și virtuțile mamei	19
Capitolul 4 — Vlăstare pentru veșnicie—Responsabilitățile părinților. Principii creștine de planificare familială	36
Capitolul 5 — În grădina inimii—Atmosfera de dragoste, partășie și apreciere în familie	53
Capitolul 6 — Cum să fie casa, casă—Ambientul și locuința potrivită	70
Capitolul 7 — Aspecte financiare, administrative și practice în familie	78
Capitolul 8 — Recreere sau distracție—Principii cu privire la odihna, joc, relaxare și zile de sărbătoare	89
Capitolul 9 — O lumină vie—Influența reciprocă dintre familie și societate	103
Capitolul 10 — Religia în familie—Locul închinării al rugăciunii și al învățăturii religioase în familie	114
Capitolul 11 — Sub domnia iubirii—Autoritate și supunere, disciplină, reguli și responsabilități în familia creștină . . .	120
Capitolul 12 — Înaintea zorilor—Vremea și calea iubirii și curteniei adevărate	128
Capitolul 13 — În cercul sacru—Intimitate fizică și standarde de moralitate	143
Capitolul 14 — Familia în pericol—Despre incompatibilitate, divorț și alte pericole care pot ruina familia, din interior .	151

Cuvânt-înainte

Cu siguranță că, din moment ce nu există doi oameni identici, cu atât mai puțin ne putem aștepta să existe două familii identice. Și totuși, fără teama că greșim, așa diferite cum sunt, putem împărți familiile din lumea noastră, ca și oamenii, de altfel, în două mari categorii, bine delimitate: familii fericite și familii nefericite, familii care își trăiesc și își împlinesc menirea și familii care trec pe lângă ea, mai aproape sau mai departe, fără să o atingă vreodată. Aceste două categorii sunt separate între ele de o uriașă prăpastie de lacrimi, de durere, de frustrări, de sfâșiere de suflet... Să fie o formulă secretă? O răscruce, la un moment dat, la care, luând-o în direcția greșită, să nu mai fie cale de întoarcere? Să fie șansa? Norocul? Soarta?

Cartea pe care o țineți în mână demonstrează fără niciun echivoc ceea ce viața ne arată la fiecare pas: că nimic bun nu vine din întâmplare, din noroc sau pentru că așa este scris în astre. Orice lucru bun, în viața noastră, orice reușită, începând cu formarea unui caracter moral și încheind cu fericirea sau cu împlinirea unei relații, are la bază alegerea noastră de a face ceva în acea direcție și, implicit, de a ne împotrivi voluntar direcției sau direcțiilor greșite. Așadar, cartea aceasta ne pune înaintea o alegere—crucială pentru a avea o familie împlinită. Nu ne oferă soluții miraculoase, ci principii. Principii care au o autoritate incontestabilă, pentru că vin de la Acela care a creat atât familia, cât și pe membrii ei, și care știe cel mai bine cum suntem înlocuiți și de ce avem nevoie pentru a fi, cu adevărat, fericiți. Autoarea cărții L-a cunoscut îndeaproape pe Creatorul familiei și a probat personal veridicitatea și eficiența principiilor expuse aici. Și, dacă ne gândim că autoarea a trăit în urmă cu aproape un secol caracterul actual al tuturor celor prezentate pe aceste pagini nu poate decât să ne uimească și să ne trezească interesul.

Pentru că Ellen White aborda cu un secol în urmă probleme cu care ne confruntăm astăzi și care ni se par... moderne. Un argument în plus în ceea ce privește autoritatea, universalitatea și atemporalitatea

principiilor despre care vorbeam. Firește că alegerea ne aparține: putem alege să urmăm aceste principii și să facem ceva pentru viața noastră de familie sau putem alege să ne urmăm drumul la fel, trecând indiferenți pe lângă nefericirea din familiile noastre. Putem să ne schimbăm perspectiva sau, dimpotrivă, să ne ducem povara de neîmplinire și de dezamăgire mai departe, transmițând-o ca moștenire generațiilor următoare, care vor crește cu simțământul că nu se poate mai mult... că așa a fost să fie... că aceasta este dulcea normalitate, ce pare a fi mereu direcționată în jos.

Poate că schimbarea aceasta presupune, pe lângă efort, și durere, pentru că este foarte greu să te dai jos de pe pedestal și să înveți să descoperi, în toată paleta semnificațiilor lui, cuvântul altruism. Este greu să începi să te gândești mai întâi de toate la cel de lângă tine, la cea de lângă tine... dar va garantez că ceea ce veți primi în schimb merită efortul. În definitiv, familia este lumea de lângă noi, este lumea din noi, este propria identitate. Chiar linia orizontului se vede mult mai aproape când îi ai lângă tine pe ai tăi. De fapt, aceasta este esența: simțământul de apartenență... ai tăi. Will Rose spunea că succesul nu se măsoară după înălțimea la care ai reușit să ajungi tu, ci după numărul celor pe care i-ai dus cu tine până acolo. Să urcăm, dar, pe piscuri înalte și să ne ducem și familiile până acolo. Această carte ne spune că se poate și ne arată și cum.

Editorii

[6]

Capitolul 1 — Familia—inima societății—Importanță, origini si idealuri

Nucleul comunității. Societatea este alcătuită din familii și este ceea ce capii de familie o fac să fie. Din inimă „ies izvoarele vieții“, iar inima comunității, a bisericii și a națiunii o constituie căminul. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii—toate depind de influența căminului.

Un pivot al viitorului lumii. Progresul sau declinul societății sunt determinate de obiceiurile tinerilor care cresc în preajma noastră. Dacă tinerii sunt educați, iar caracterele lor sunt modelate în copilărie, având în vedere deprinderile sănătoase, stăpânirea de sine și cumpătarea, influența lor în societate va fi ca atare. Dacă sunt lăsați neînvățați și necontrolați, iar urmarea va fi încăpățânarea, îndărătnicia și necumpătarea, la fel va fi și influența lor în societate. Prietenii pe care le cultivă tinerii, obiceiurile pe care le formează și principiile pe care le adoptă ei acum constituie indicatorul stării societății pentru anii care vin.

[7]

Bunăstarea copiilor și a societății, dependentă de familie. Aceia care se gândesc la căsătorie ar trebui să aibă în vedere caracterul căminului pe care îl întemeiază și influența pe care o exercită. Odată ce devin părinți, li se încredințează o răspundere sacră. De ei depinde, în mare parte, bunăstarea copiilor lor în această lume și fericirea în cea viitoare. Într-o mare măsură, ei determina atât caracterul fizic, cât și cel moral pe care îl primesc cei mici. Iar de caracterul căminului depinde starea societății.

Un factor hotărâtor pentru fericire. Căminul ar trebui să fie ceea ce implică acest cuvânt—un mic colț de cer pe pământ, un loc în care sentimentele să fie cultivate cu grijă, și nu înăbușite. Fericirea noastră depinde de felul în care cultivăm dragostea, compasiunea și adevărata amabilitate unii față de alții.

Importanța atmosferei din cămin. Atmosfera sufletească din jurul taților și mamelor umple întreaga casă și este simțită în fiecare aspect al căminului.

Părinții creează într-o mare măsură atmosfera din cadrul familiei, iar atunci când există neînțelegeri între tată și mamă, copiii devin părtași aceluiași spirit.

Originea primei familii. Căminul din Eden, al primilor noștri părinți, a fost pregătit de însuși Dumnezeu. După ce l-a înzestrat cu lot ce-și putea dori omul, El a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...” Domnul a fost mulțumit de această ultimă și cea mai nobilă dintre toate ființele pe care le crease și a avut în vedere ca omul să fie locuitorul desăvârșit al unei lumi desăvârșite. Însă scopul Său nu era ca omul să trăiască singur: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să fac un ajutor potrivit pentru el”.

Începuturile familiei. Dumnezeu însuși i-a dat lui Adam o soție. El i-a dat un „ajutor potrivit pentru el”—un ajutor corespunzător, o persoană potrivită, cineva care putea să fie una cu el în dragoste și împreună-simțire. Eva a fost creată dintr-o coastă a lui Adam, ceea ce înseamnă că ea nu trebuie să stăpânească asupra lui (ca fiind capul), dar nici să fie călcată în picioare ca inferioară, ci să-i stea alături ca egală, să fie iubită și protejată de el. O parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era a doua lui identitate—mărturie a apropierii și a atașamentului plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură. „Căci niciun om nu și-a urât vreodată propriul trup; ci l-a hrănit și i-a purtat de grijă.” „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa; și se vor face un singur trup.”

[8]

Prima căsătorie. Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, aceasta instituție Îl are la origine pe Creatorul Universului. „Căsătoria să fie ținută în toată legea și cinstea.” Ea a constituit unul dintre primele daruri ale lui Dumnezeu pentru om și este una dintre cele două instituții pe care, după cădere, Adam le-a dus cu sine dincolo de porțile Paradisului. Când sunt recunoscute principiile divine în cadrul acestei relații și cei doi se supun acestora, căsătoria este o binecuvântare; ea apără puritatea și fericirea neamului omenesc, asigură nevoile sociale ale omului, îl înalță din punct de vedere fizic, intelectual și moral.

Condițiile ideale ale primului cuplu. Adam era înconjurat de tot ce-i putea dori inima. Avea totul din belșug, pentru îndeplinirea oricărei dorințe. Nu exista păcat și nici vreun semn de decădere,

în Edenul cel plin de slavă. îngerii lui Dumnezeu conversau liber și bucuroși cu perechea sfântă. Păsările cerului aduceau într-una slavă Creatorului, prin cântecele lor vesele și pline de naturalețe. În nevinovăția lor fericită, animalele se jucau pașnic pe lângă Adam și Eva, supunându-se cuvântului lor. Adam era în plinătatea bărbăției, cea mai nobilă lucrare a Creatorului.

[9] Nicio umbră nu se interpunea între ei și Creatorul lor. Ei îl cunoșteau pe Dumnezeu ca fiind Părintele lor binefăcător și, în toate lucrurile, voința lor se conforma voinței lui Dumnezeu. Iar caracterul lui Dumnezeu era reflectat în caracterul lui Adam. Slava Sa se vedea în toate lucrurile din natură.

Munca a fost lăsată pentru fericirea omului. Dumnezeu iubește frumosul. O dovadă de netăgăduit a acestui fapt o constituie lucrarea mâinilor Sale. El a sădit pentru primii noștri părinți o grădină frumoasă, în Eden. A făcut să crească din pământ pomi falnici, care aduceau roade și împodobeau decorul. Flori frumoase, de o rară delicatețe, de toate culorile și nuanțele, parfumau aerul... Era planul lui Dumnezeu ca omul să-și găsească fericirea având grijă de lucrurile pe care El le crease și ca nevoile lui de hrană să fie satisfăcute de fructele pomilor din grădină.

Lui Adam i-a fost dată ocupația de a avea grijă de grădină. Creatorul știa că Adam nu putea fi fericit fără o ocupație. Frumusețea grădinii îl încânta, însă acest lucru nu era îndeajuns. Avea nevoie de muncă, pentru a-și pune la lucru părțile minunate întocmite ale corpului său. Dacă fericirea ar fi constat în a nu face nimic, omul, în starea sa de sfântă inocență, ar fi rămas fără ocupație. Dar Acela care l-a creat, știa ce era necesar pentru fericirea lui și, de îndată ce l-a creat, i-a încredințat lucrarea pe care o desemnase pentru el...

Scopul lui Dumnezeu pentru bărbat și femeie. Dumnezeu a făcut din coasta lui Adam o femeie, care să-i fie prieten și ajutor, care să fie una cu el, să-l înveselească, să-l încurajeze, să-i fie o binecuvântare; iar el, la rândul lui, să-i fie un ajutor puternic. Toți aceia care pășesc în relația de căsătorie având un scop sfânt—soțul, de a dobândi sentimentele curate ale unei inimi de femeie, soția, de a înmuia și îmblânzi caracterul soțului ei și de a-l desăvârși—îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru ei.

Domnul Hristos nu a venit să distrugă această instituție, ci s-o readucă la sfințenia și la noblețea sa de la început. El a venit pentru

a reface chipul moral al lui Dumnezeu în om, și aceasta lucrare a început-o punându-Și aprobarea asupra căsătoriei.

[10]

Acela care a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune cu ocazia unei nunți. În sala de nuntă, acolo unde prietenii și rudele se bucurau împreună, a fost locul unde Și-a început Domnul Hristos lucrarea publică. În acest fel, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca pe o instituție pe care El însuși o întemeiasse. El poruncise ca bărbații și femeile să se unească prin legătura sfântă a căsătoriei, să întemeieze familii ai căror membri, încoronați cu onoare, aveau să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Dumnezeu dorește căsătorii fericite. Iubirea divină, care emană de la Hristos, nu distruge niciodată iubirea omenească, ci o include. Prin aceasta, dragostea omenească este rafinată și curățită, înălțată și înnobilită. Iubirea omenească nu poate aduce niciodată roade prețioase dacă nu este unită cu natura divină și dacă nu este cultivată pentru ceruri. Domnul Isus dorește să vadă căsătorii fericite și vieți tihnite.

Ca toate darurile pe care le-a dat Dumnezeu omenirii, și căsătoria a fost pervertită de păcat; harul Domnului Hristos, și numai acesta, poate face din această orânduire ceea ce Dumnezeu a desemnat ca ea să fie—un agent care să slujească spre binecuvântarea și înălțarea ființelor omenești. Și astfel, familiile de pe pământ, în unitate, pace și iubire, pot reprezenta familia din cer.

Starea societății prezintă o realitate tristă, dacă ne gândim la idealul Cerului cu privire la această relație sacră. Totuși, chiar și pentru aceia care n-au găsit decât amărăciune și dezamăgire acolo unde speraseră să găsească părtășie și bucurie, Evanghelia Domnului Hristos oferă o mângâiere.

Idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie. Dumnezeu dorește ca familia să fie locul cel mai fericit de pe pământ, însuși simbolul căminului din cer. Purtând responsabilitățile căsătoriei în cămin, legându-și interesele de Domnul Isus Hristos, bizuindu-se pe brațul și pe asigurarea Sa, soțul și soția împărtășesc în aceasta unire o fericire pe care îngerii lui Dumnezeu o omagiază. Căsătoria nu diminuează împlinirea lor, ci o sporește.

[11]

Angajament în fața martorilor cerești. Dumnezeu a dorit să existe iubire și armonie desăvârșită între cei care se căsătoresc. Fie ca mirele și mireasa să se angajeze în fața universului ceresc să se

iubească așa cum a rânduit Dumnezeu... soția să-și respecte soțul, iar soțul să-și iubească soția. La începutul vieții în doi, bărbații și femeile ar trebui să se consacre din nou lui Dumnezeu.

Fiți fermi și statornici, ca oțelul în ceea ce privește legământul căsătoriei, refuzând ca, prin gând, cuvânt sau faptă, să alterați raportul care se scrie în cer și care ar trebui să arate că sunteți oameni care se tem de Dumnezeu și ascultă de poruncile Sale.

Unirea adevărată—o experiență de o viață. Înțelegerea corespunzătoare a relației de căsătorie constituie lucrarea întregii vieți. Cei care se căsătoresc încep o școală pe care nu o vor absolvi nicio dată în această viață.

Oricât de atentă și de înțeleaptă ar fi fost pregătirea în vederea căsătoriei, puține cupluri sunt pe deplin unite în momentul ceremoniei nunții. Adevărata unire a celor doi în căsătorie este lucrarea anilor care urmează.

[12]

Capitolul 2 — Stâlpul familiei—Profilul si îndatoririle unui tată

Adevărata definiție pentru soț. Lucrarea de a face căminul fericit nu îi revine doar mamei. Și tații au o parte foarte importantă. Soțul este cel care unește laolaltă comorile căminului, prin afecțiunea sa puternică, serioasă și devotată, legându-i pe membrii familiei—mamă și copii împreună—în cea mai puternică legătură a unirii.

Soțul este cel care îi leagă pe toți în familie... Am văzut că doar puțini dintre tați își dau seama de răspunderea lor.

Capul familiei. Soțul și tatăl este capul familiei. Soția caută la el iubire, înțelegere și ajutor în educarea copiilor, și acest lucru este drept. Copiii sunt și ai lui, așa cum sunt ai ei, deci și el trebuie să fie în egală măsură interesat de binele lor. Copiii caută la tatăl lor sprijin și îndrumare. El trebuie să aibă o concepție corectă despre viață și să fie conștient de influențele care sunt asupra familiei sale. Mai presus de orice, el trebuie să fie stăpânit de dragoste și de frică de Dumnezeu și, învățându-i pe copii din Cuvântul Său, să poată călăuzi picioarele lor pe calea cea dreaptă... Tatăl trebuie să-și facă [13] partea pentru fericirea căminului său. Oricâte griji și necazuri ar avea cu lucrul său, el nu trebuie să îngăduie ca acestea să-i umbrească familia; el trebuie să vină acasă cu zâmbetul pe buze și cu cuvinte plăcute.

Legiuitor și preot. Toți membrii familiei se adună în jurul tatălui. El este legiuitor, exemplificând, prin comportamentul său bărbătesc, virtuți puternice: energie, integritate, cinste, răbdare, curaj, seriozitate și utilitate practică. Într-un anumit sens, tatăl este preotul casei, cel care aduce pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară. Soția și copiii trebuie încurajați să i se alăture la această jertfa și, de asemenea, să se angajeze în cântarea de laudă. Dimineața și seara, tatăl, ea preot al casei, să mărturisească înaintea lui Dumnezeu păcatele comise de el și de copiii săi, în timpul zilei. Trebuie mărturisite acele păcate de care el are cunoștință și acelea de care el nu are cunoștință, ci doar Dumnezeu. Această regulă de acțiune,

adusă la îndeplinire cu zel, de către tată, când acesta este prezent, și de către mamă, în lipsa lui, va avea ca urmare binecuvântări în familie.

Este nevoie de o experiență matură. Tatăl nu trebuie să se poarte ca un copil, acționând doar din impuls. El este legat de familie sa prin legături sacre. Influența sa în cămin va fi determinată de cunoașterea pe care el o are cu privire la singurul Dumnezeu adevărat... Tatăl trebuie să-și asume responsabilitățile de cap al familiei, sa se poarte ca un adevărat bărbat, dând dovada de stăpânire de sine în ceea ce privește impulsurile, nu acționând copilărește; el însuși trebuie să dobândească o educație în privința dreptelor principii morale. Comportamentul său în viața de familie trebuie să fie călăuzit și stăpânit de principiile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci,

[14]

el va crește până la statura de om adevărat în Isus Hristos.

Autoritatea să fie exercitată în umilință. Nu este o dovadă de bărbăție ca soțul să insiste mereu asupra poziției sale de cap al familiei. El nu va fi mai bărbat dacă îi va pretinde soliei sale, mamei copiilor săi, să acționeze conform planurilor lui, ca și când acestea ar fi infailibile.

Domnul a rânduit ca soțul să fie capul soției pentru a-i fi un protector. El este cel care trebuie să unească familia, adunându-i laolaltă pe membrii acesteia, la fel cum Domnul Hristos este capul bisericii și Mântuitorul trupului spiritual. Orice soț care pretinde că îl iubește pe Dumnezeu să studieze cu atenție cerințele lui Dumnezeu privind poziția sa. Domnul Hristos își exercită autoritatea cu înțelepciune, cu toată bunătatea și blândețea; deci soțul să-și exercite în același fel autoritatea.

Datoria tatălui nu poate fi transferată. Datoria tatălui față de copiii săi nu poate fi transferată asupra mamei. Dacă își aduce la îndeplinire propria datorie, ea are de purtat o povară suficientă. Doar lucrând împreună, tații și mamele vor putea aduce la îndeplinire lucrarea încredințată lor de Dumnezeu.

Tatăl trebuie s-o încurajeze și să o sprijine pe mamă, în noianul ei de griji, cu priviri plăcute și cuvinte amabile. Oricare ar fi solicitările și tulburările sale, tatăl trebuie să intre în casă cu același zâmbet de mulțumire cu care i-a întâmpinat pe vizitatori și pe străini toată ziua. Soția să simtă că se poate sprijini pe un soț cu inimă mare, că brațele

lui o vor întări și susține în truda și în grijile ei, că autoritatea lui o va întări pe a ei și că, astfel, ea va simți povara doar pe jumătate.

Soția poate aduna asupra ei poveri pe care ea le consideră mai importante decât datoria de a-și ajuta soțul în împlinirea părții lui de responsabilitate, și același lucru este valabil și în dreptul soțului. Ajutorul acordat cu tandrețe și sensibilitate este de mare valoare. Există tendința ca soțul să plece și să vină acasă când îi place, fiind în cercul familiei sale mai degrabă un chiriaș, decât un soț.

[15]

Datoriile gospodărești sunt sacre și importante; totuși, adesea, ele sunt împlinite într-o monotonie plictisitoare. Nenumăratele griji și preocupări devin împovărătoare fără contribuția tatălui care, dacă dorește, aduce o schimbare plăcută, o relaxare optimistă, și acest lucru stă în puterea lui, depinde doar de el—dacă dorește sau socotește ca este necesar să facă acest lucru. Viața unei mame umile este una de sacrificiu neîntrerupt, iar dacă soțul nu apreciază corespunzător greutatea poziției ei și nu îi oferă ajutorul, atunci viața ei este îngreunată și mai mult.

Înțelegere față de soția mai firavă. Soțul trebuie să dovedească mult interes față de familia lui, în special trebuie să fie foarte grijuliu față de sentimentele unei soții mai firave. El poate închide ușa împotriva pătrunderii multor boli. Cuvintele amabile, optimiste și încurajatoare se vor dovedi mai eficiente pentru vindecare decât cele mai bune medicamente. Acestea vor aduce curaj inimii deznădăjduite și descurajate, iar fericirea și raza de soare aduse în familie de faptele amabile și de cuvintele încurajatoare vor răsplăti înzecit efortul. Soțul nu trebuie să uite că o mare parte din povara creșterii copiilor stă asupra mamei, că ea are un rol important în modelarea minții lor. Acest lucru trebuie să-i trezească cele mai duioase sentimente și să-l determine să-i ușureze cu grijă poverile. El trebuie să o încurajeze să se sprijine pe sentimentele lui puternice și să-i îndrepte privirea către cer, unde există tărie și pace, iar, în final, odihnă pentru cel istovit.

Nu impuneți un ritm nepotrivit. Mulți soți și tați pot învăța o lecție folositoare de la grija plină de atenție a păstorului credincios. Iacov, când a fost nevoit să facă o călătorie rapidă și dificilă, a dat acest răspuns: „Copiii sunt micșori, și în turme și cirezi avem miei și viței; dacă le-am sili la drum într-o singură zi, toată turma va pieri...”

[16] „Eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii, atât cât pot ei suporta.“

Pe calea plină de trudă a vieții, soțul și tatăl trebuie să meargă „încet, la pas“ cu ceilalți din casă, atât cât sunt aceștia în stare să suporte. În mijlocul grabei nepotolite a lumii pentru bogăție și putere, el să meargă la pas, alinând și susținând pe cea care este chemată să meargă alături de el.

Soțul să-și ajute soția cu înțelegere și afecțiune. Dacă vrea ca ea să fie mereu proaspătă și mulțumită, ca să poată fi ca strălucirea soarelui în cămin, soțul s-o ajute în ducerea poverilor. Bunătatea și amabilitatea lui, pline de iubire, vor constitui pentru ea o prețioasă încurajare, iar fericirea pe care o împărtășește el va aduce bucurie și pace în propria inimă... Dacă mama este lipsită de grija și de mângâierile care i se cuvin, dacă este lăsată să-și epuizeze puterea prin muncă peste măsură sau prin tulburare și tristețe, copiii ei vor fi jefuiți de forța de viață, de tăria mintală și de rezistența optimistă pe care ar trebui să le moștenească. Ar fi cu mult mai bine să se aducă seninătate și optimism în viața mamei, să fie protejată de lipsuri, muncă istovitoare și griji care o deprimă. Atunci, copiii vor moșteni corpuri sănătoase, astfel încât să poată trece prin viață cu suficientă tărie.

Petreceți timp cu copiii! De obicei, tatăl pierde ocazii de aur de a-i atrage pe copii și de a-i lega de sine. Când vine de la lucru, el trebuie să socotească a fi o schimbare plăcută aceea de a petrece un timp cu copiii săi.

Tatăii ar trebui să lase deoparte orgoliul personal, renunțând la anumite plăceri proprii, lipsite de importanță, pentru a se amesteca printre copii, pentru a simți împreună cu ei în micile lor necazuri, pentru a se lega de inimile lor, prin puternicele legături ale iubirii, și a exercita o astfel de influență asupra minților lor în formare, încât sfatul lui să fie considerat sacru.

[17] **Interes special față de băieți.** Tatăl care are băieți trebuie să fie în strânsă legătură cu fiii lui, oferindu-le avantajul experienței sale mai mari și vorbind cu ei cu o asemenea simplitate și duiosie, încât ei să vadă că el are în vedere fericirea lor.

Cel care are băieți trebuie să înțeleagă ca, oricare i-ar fi datoria, nu trebuie să neglijeze niciodată sufletele încredințate grijii sale. El a adus pe lume acești copii și și-a asumat răspunderea înaintea lui

Dumnezeu să facă tot ce-i stă în putere pentru a-i feri de prietenii rele... El nu trebuie să-și lase băieții neastâmpărați tot timpul în grija mamei. Aceasta ar fi o povară prea grea pentru ea. El își poate aranja lucrurile având în vedere binele mamei și al copiilor.

Educați-i pe copii pentru a fi folositori. Tatăl, în calitate de cap al familiei, trebuie să știe cum sa-și educe copiii, pentru ca aceștia să fie folositori și să-și împlinească datoriile. Aceasta este lucrarea lui specială, mai presus de oricare alta. În primii ani ai vieții, modelarea caracterului copilului este încredințată în principal mamei; însă ea trebuie să simtă întotdeauna că în lucrarea ei beneficiază de colaborarea tatălui. Dacă este angajat în lucrul sau într-o măsură atât de mare, încât aproape că nu mai este de folos familiei sale, el ar trebui să-și caute o altă slujbă, care să nu-l împiedice să petreacă un anumit timp și cu copiii săi.

Tatăl să se familiarizeze cu temperamentele diferite ale copiilor săi. Tatăl nu trebuie să fie atât de absorbit în afacerile lui sau în studiul cărților, încât să nu-și ia timp să studieze temperamentele și nevoile copiilor săi. El trebuie să se străduiască să găsească diferite căi prin care să le dea o ocupație utilă, plăcută, pentru firea lor schimbătoare.

Tatăl îi poate duce în grădină, să le arate mugurii care se deschid și nuanțele variate ale florilor pomilor. Prin astfel de mijloace, el le poate da cele mai importante lecții despre Creator, deschizând în fața lor marea carte a naturii, în care dragostea lui Dumnezeu este exprimată în orice copac, floare și fir de iarbă. El poate imprima în mintea lor faptul că, dacă Dumnezeu Se îngrijește atât de mult de pomi și de flori, cu mult mai mult va purta de grijă ființelor create după chipul și asemănarea Sa. Încă de timpuriu, tatăl îi poate face pe copii să înțeleagă că Dumnezeu dorește ca ei să fie plăcuți, împodobiți nu cu podoabe artificiale, ci cu frumusețea caracterului, cu farmecul bunătății și al iubirii, care vor face ca inimile lor să fie pline de bucurie și de fericire.

[18]

Nepăsare față de nevoile soției. Mulți soli nu înțeleg și nu apreciază în suficientă măsură grijile și situațiile dificile prin care trec soțiile lor, condamnate a se învârti toată ziua printre datoriile gospodărești. Adeseori, ei vin acasă posomorâli, fără să aducă nicio rază de lumină în cămin. Dacă mesele nu sunt gata la timp, soția obosită—care este, de regulă, în același timp intendentă, dădacă,

bucătăreasă și femeie de serviciu—este întâmpinată cu reproșuri. S-ar putea ca soțul cel exigent să binevoiască să ia copilul neliniștit din brațele istovite ale mamei, pentru ca ea să poată grăbi pregătirea mesei; dar dacă micuțul este neliniștit și se agită în brațele lui, rareori tatăl va simți că este datoria lui să-și asume rolul de dădacă, să-l mângâie și să-l liniștească. În loc să ia seama câte ore din zi a îndurat mama agitația micuțului, el striga cu nerăbdare: „vino dragă aici și ia-ți copilul!“ Nu este și copilul lui, după cum este al ei? Nu este aceasta obligația lui naturală, de a-și face cu răbdare partea în povara creșterii copiilor?

Soțul egoist și morocănos. Soțul și tatăl care este morocănos, egoist și tiran nu numai că este nefericit el însuși, dar aruncă tristețe și întunecime asupra tuturor celor din casă. El își va culege roadele când își va vedea soția lipsită de vlagă și tot timpul bolnavă, iar pe copii, afectați de propriul său temperament rău.

[19] **Soții trebuie să merite iubire și afecțiune.** Dacă este dur, exigent și critică acțiunile soției sale, soțul nu poate câștiga respectul și afecțiunea acesteia, iar relația de căsătorie va deveni pentru ea un coșmar. Ea nu își va iubi soțul, deoarece el nu încearcă să se facă vrednic de iubit. Soții trebuie să fie atenți, grijulii, credincioși, consecvenți și miloși. Ei trebuie să dea dovadă de iubire și de înțelegere... Când soțul are un caracter nobil, o inimă curată și o minte înțeleaptă, însușiri pe care creștinul adevărat trebuie să le posede, acestea vor fi vizibile în relația de căsătorie... El va căuta ca soția lui să fie sănătoasă și o va încuraja. Se va strădui să spună cuvinte de

[20] apreciere, să creeze o atmosferă de pace în cercul familiei.

Capitolul 3 — Regina casei—Poziția si virtuțile mamei

Egală cu soțul. Femeia trebuie să ocupe poziția pe care Dumnezeu a desemnat-o la început pentru ea—aceea de egală a soțului ei. Lumea are nevoie de mame care să fie mame nu doar cu numele, ci mame în adevăratul sens al cuvântului. Putem spune cu toată certitudinea că îndatoririle specifice ale femeii sunt mai sacre, mai sfinte decât acelea ale bărbatului. Femeia să fie conștientă de cât de sacră este lucrarea ei și, în puterea lui Dumnezeu și cu teamă sfântă, să preia misiunea încredințată ei și să-și educe copiii spre a fi folositori în această lume și potriviți pentru căminul din lumea mai bună, care va veni.

Chemarea înaltă si nobilă a femeii. Soția nu trebuie să-si sacrifice tăria și să îngăduie puterilor ei să doarmă, în timp ce ea se sprijină cu totul doar pe soțul ei. Individualitatea ei nu poate fi contopită cu a lui. Ea trebuie să simtă că este egala soțului ei—să stea alături de el cu credincioșie—ea la postul datoriei ei și el la postul datoriei lui. Lucrarea ei, de educare a copiilor, este în orice privință la fel de înaltă și de nobilă ca orice lucrare la care ar putea fi chemat el, fie și aceea de conducător al unui stat.

[21]

Regina casei. Regele nu are de îndeplinit o lucrare mai înaltă decât aceea a mamei. Mama este regina casei ei și în puterea ei stă modelarea caracterului copiilor ei, pentru ca aceștia să fie corespunzători pentru o viață înaltă, veșnică. Un înger nu ar putea pretinde o misiune mai înaltă decât aceasta căci, îndeplinind această lucrare, mama Îl slujește pe Dumnezeu. Dacă ea va conștientiza caracterul înalt al misiunii ei, acest lucru îi va inspira curaj.

Mama este regina casei, iar copiii, supușii ei. Ea trebuie să-și conducă familia cu înțelepciune, cu toată demnitatea ei de mamă. Influența ei în cămin este supremă și cuvântul ei, lege. Dacă este o creștină condusă de Dumnezeu, ea va inspira respect copiilor săi.

Copiii trebuie să fie învățați să-și considere mama nu ca pe o sclavă, care muncește tot timpul pentru ei, ci ca pe o regină care

îi călăuzește și îi conduce, învățându-i pas cu pas, principiu cu principiu.

Valoarea muncii mamei. Mama își apreciază rareori lucrarea pe care o face și, de obicei, o socotește doar ca o roboteală casnică, plină de trudă. Zi de zi, săptămână după săptămână, se învâрте în același cerc, fără rezultate speciale, vizibile. La sfârșitul zilei nici nu poate spune toate lucrurile mici pe care le-a făcut în cursul zilei. Pe lângă realizările soțului ei, ea pare că nu a făcut nimic demn de menționat. Tatăl vine adesea acasă cu un aer satisfăcut și povestește cu mândrie ce a realizat în decursul zilei. Remarcile pe care le face arată că trebuie să fie servit de soție, pentru că ea nu a făcut prea mult, doar a avut grijă de copii, a pregătit mesele și a făcut curățenie în casă. Ea nu a făcut comerț, nici nu a cumpărat, nici nu a vândut; nu a fost fermier, lucrând pământul; nu a fost mecanic—deci nu a făcut nimic care să o facă să fie obosită. El critică, acuză și dictează, ca și când ar fi stăpânul lumii. Și acesta este lucrul cel mai greu pentru soție și mamă, pentru că ea s-a obosit foarte mult în îndeplinirea datoriilor ei, în timpul zilei, dar ceea ce a făcut parcă nu se vede și este cu adevărat descurajată.

[22]

Dacă s-ar da cortina la o parte, iar tatăl și mama ar vedea așa cum vede Dumnezeu lucrul făcut peste zi și ar înțelege cum compară ochiul Său atotveghețor lucrarea unuia cu a celuilalt, ar rămâne uimiți de revelația divină. Tatăl și-ar vedea lucrul făcut de el într-o lumină mai modestă, în timp ce mama ar căpăta un nou curaj și puteri noi pentru a-și face lucrul cu înțelepciune, perseverență și răbdare. Acum, ea și-ar cunoaște valoarea—în timp ce tatăl s-a ocupat de lucruri trecătoare și pieritoare, mama s-a ocupat de dezvoltarea minții și a caracterului copiilor, lucrând nu doar pentru această viață, ci și pentru veșnicie.

Dumnezeu i-a desemnat această lucrare. Ce bine ar fi dacă fiecare mama și-ar da seama cât sunt de mari îndatoririle și responsabilitățile ei și cât de mare va fi răsplata pentru credincioșia ei. Mama care își împlinește cu bucurie datoriile va simți că viața ei este prețioasă, pentru că Dumnezeu i-a încredințat această lucrare. Îndeplinind-o, ea nu trebuie să îngăduie ca mintea să i se plafoneze și nici ca intelectul să-i fie slăbit.

Lucrarea încredințată de Dumnezeu mamei este aceea de a-și crește copiii în mustrarea și învățătura Domnului. Iubirea și temerea

de Dumnezeu trebuie păstrate mereu în atenția minților lor fragede. Când sunt corecți, ei trebuie să fie învățați să simtă că sunt sfătuiți de Dumnezeu, că Lui nu-I plac înșelăciunea, necredincioșia și facerea răului. Astfel, mințile celor mici pot fi puse în legătură cu Dumnezeu și tot ce vor face și vor spune ei va fi pentru slava Sa. Iar în anii care vor urma, ei nu vor fi ca trestia în vânt, legănându-se continuu între tentație și datorie.

Caracterul copilului trebuie format. Mama trebuie să graveze în inimile copiilor ei lecții care să dureze cât veșnicia. Cu siguranță că Domnul își va arăta dezaprobarea, dacă ea își neglijează această lucrare sacră sau îngăduie oricărui alt lucru să se interpună... Lucrarea mamei creștine a fost desemnată de Dumnezeu însuși și ea nu o va neglija, dacă este în legătură cu El și călăuzită de Spiritul Său.

[23]

Misiunea ei înaltă și nobilă. Fiecărei mame îi sunt încredințate ocazii de o inestimabilă valoare, nespuse de prețioase. Cercul umil de datorii, pe care femeile au ajuns să-l considere o sarcină plictisitoare și obositoare, ar trebui să fie privit ca o lucrare măreață, nobilă. Este privilegiul mamei acela de a binecuvânta lumea cu influența ei și, făcând astfel, de a aduce bucurie propriei sale inimi. Ea poate croi cărări drepte pentru picioarele copiilor ei, prin soare și nori, către înălțimile de sus. Însă doar atunci când caută să urmeze învățăturile lui Hristos în propria viață, mama va reuși să formeze caracterul copiilor după modelul divin. Cea mai sacră datorie a mamei, dintre toate activitățile vieții, este aceea pe care o are față de copiii ei. Însă cât de adesea este lăsată deoparte această îndatorire, pentru realizarea vreunei satisfacții egoiste!

Să colaboreze cu pastorul. Pastorul are partea lui în lucrare, iar mama are partea ei.... Încă din pruncie, ea trebuie să-i disciplineze pe copii, învățându-i cumpătarea, tăgăduirea de sine și deprinderi pentru păstrarea ordinii și a curățeniei. Mama își poate crește copiii în așa fel, încât aceștia să aibă inimi deschise, pentru a primi învățăturile primite din partea slujitorilor lui Dumnezeu. Domnul are nevoie de mame care, în orice domeniu al vieții de familie, își vor pune în lucru talanții încredințați lor de Dumnezeu, spre a-și pregăti copiii pentru familia din cer. Prin lucrarea făcută cu credincioșie în cămin, I se slujește Domnului în aceeași măsură, ba chiar într-una mai mare, decât prin lucrarea aceluia care propovăduiește Cuvântul. Asemenea

profesorilor în școli, tații și mamele trebuie să simtă că sunt educatori ai copiilor lor.

[24] Sfera de activitate a mamei nu trebuie mărginită la lucrul ei din gospodărie. Influența benefică pe care o exercită ea în cercul familiei poate și trebuie să fie extinsă, dovedindu-și utilitatea între cunoscuți și vecini și în biserica lui Dumnezeu. Căminul nu este o închisoare pentru soția și mama devotată.

O lucrare de o importanță inegalabilă. Nicio altă lucrare nu o poate egala în importanță pe cea a mamei. Ea nu are de pictat un model frumos pe pânză, ca artistul; nici de dăltuit în marmură, ca sculptorul. Ea nu are de întruchipat un gând nobil în cuvinte pline de convingere; nici de exprimat un sentiment frumos prin melodie, asemenea muzicianului. Cu ajutorul lui Dumnezeu, lucrarea ei este aceea de a dezvolta în sufletul omenesc asemănarea cu divinul. Mama care apreciază acest lucru va prețui mult ocaziile pe care le are. Va căuta cu seriozitate să prezinte în fața copiilor ei cel mai înalt ideal, prin propriul ei caracter și prin metodele folosite în educare. Cu stăruință, răbdare și curaj, ea se va strădui să își dezvolte capacitățile, pentru a-și putea folosi în mod corespunzător cele mai înalte puteri ale minții în instruirea copiilor ei. Cu seriozitate, ea va întreba la fiecare pas: „Ce spune Domnul?” Va studia asiduu Cuvântul Său. Își va aținti privirea la Domnul Hristos, pentru ca experiența ei de fiecare zi, în cercul ei modest de griji și datorii, să poată fi o adevărată reflectare a Aceluia care a întruchipat Viața.

Clipele sunt neprețuite. întreaga viață a lui Moise și marea misiune pe care a îndeplinit-o el în calitate de conducător al lui Israel stau ca mărturie în ceea ce privește importanța lucrării mamei creștine. Nicio altă lucrare nu o poate egala pe aceasta... Părinții ar trebui să-și educe și să-și îndrume copiii încă de când sunt foarte mici, ca să fie creștini. Copiii ne-au fost dați în grijă pentru a fi educați să ajungă nu moștenitori ai unui tron pământesc, ci regi pentru Dumnezeu, pentru a domni veacuri fără sfârșit. Fiecare mamă trebuie să simtă cât de prețioase sunt clipele pe care le are, pentru că lucrarea ei va fi evaluată în ziua cea solemnă a socotelilor. Atunci

[25] se va descoperi că mulți dintre cei care au fost epave sau criminali în aceasta viață au ajuns așa din cauza ignoranței și a neglijenței acelor care aveau datoria de a le călăuzi pașii pe calea cea dreaptă, în copilărie. Tot atunci se va descoperi că mulți dintre cei care au fost

o binecuvântare pentru lume, prin lumina geniului lor, prin adevăr și sfințenie, și-au datorat succesul unei mame creștine care se ruga neîncetat.

Influența mamei ajunge până în veșnicie. Sfera de lucru a mamei poate fi umilă, însă influența ei, unită cu cea a tatălui, dăinuiește cât veșnicia. Alături de cea a lui Dumnezeu, puterea spre bine a mamei este cea mai puternică din câte se cunosc pe pământ. Influența mamei este neîncetată și, dacă este întotdeauna de partea cea bună, caracterul copiilor ei va sta ca mărturie pentru seriozitatea și valoarea ei. Zâmbetul și încurajarea mamei pot constitui o forță inspiratoare. Printr-un cuvânt plin de iubire, printr-un zâmbet de apreciere, ea poate aduce soarele în inima copilului ei. Când influența ei este de partea adevărului, a virtuții, când este călăuzită de înțelepciunea divină, ce putere va avea viața ei!

Lucrarea mamei—o operă nemuritoare. Influența ei va trece dincolo de hotarele timpului, în veșnicie. Privirile, cuvintele și acțiunile mamei aduc roade pentru veșnicie, iar salvarea sau ruina multora vor fi rezultatul influenței ei.

Mama aproape că nu-și dă seama ca urmarea educării responsabile a copiilor ei străpunge cu o mare putere vicisitudinile acestei vieți, trecând dincolo, în viața viitoare, veșnică. Pentru a modela un caracter după Modelul ceresc, este nevoie de multă muncă serioasă, perseverență, plină de credincioșie; însă aceasta va fi răsplătită, căci Dumnezeu răsplătește orice lucrare care a avut ca țință salvarea sufletelor.

Influența mamei asupra copiilor. Cea mai duioasă legătură de pe pământ este aceea dintre mamă și copil. Copilul este mult mai ușor impresionat de viața și de exemplul mamei decât de cel al tatălui, deoarece o legătură mult mai puternică și mult mai caldă îl unește pe copil de mamă. Gândurile și sentimentele mamei vor avea o influență puternică asupra moștenirii pe care o dă copiilor ei. Dacă ea îngăduie ca mintea ei să zăbovească asupra propriilor sentimente, dacă este egoistă, dacă este irascibilă și exigentă, aceste lucruri se vor vedea în caracterul copiilor ei. În acest fel, mulți oameni au primit drept moștenire tendințe spre rău, aproape de neînvins.

Influența sănătoasă a unei mame răbdătoare. De multe ori pe zi se aude strigătul „mamă!“, „mamă!“. Ea este strigată întâi de un glăscior, apoi de altul, și trebuie să se întoarcă înapoi și înapoi,

pentru a le satisface dorințele. Unul este într-un necaz și are nevoie de sfatul înțelept al mamei. Altul este atât de încântat de una dintre jucării, încât vrea ca mama să vină să o vadă, gândind că ea se va bucura la fel de mult ca el. Un cuvânt de apreciere va aduce soarele în inimioara lui pentru multe ore.

Răbdarea mamei pusă la grea încercare. În mod frecvent, răbdarea mamei este împovărată de aceste numeroase lucruri mici, care de-abia merită să fie luate în seamă. Mâini poznașe și piciorușe neastâmpărate dau mult de lucru și multă bătaie de cap mamei. Ea trebuie să manifeste multă stăpânire de sine, altfel i-ar ieși de pe buze cuvinte pripite... Percepția copiilor este rapidă și ei deosebesc tonurile răbdătoare, iubitoare, de porunca nerăbdătoare, stăpânită de patimă, care le usucă inima plină de iubire și de afecțiune. Adevărata mamă creștină nu-și va îndepărta copiii prin nemulțumirea și prin lipsa ei de iubire.

[27] **Deseori mamele își subvaluează lucrarea.** Mamei i se pare adesea că lucrarea ei este lipsită de importanță și rareori apreciată. Ceilalți din casă nu cunosc grijile și poverile ei, multe la număr. Zilele ei sunt ocupate cu un cerc continuu de datorii mărunte, toate necesitând efort, răbdare, stăpânire de sine, tact, înțelepciune și acea dragoste care se sacrifică pe sine; și totuși, ea nu se poate mândri cu ceea ce a făcut, ca fiind o mare realizare. Ea a avut grijă ca treburile casei să meargă bine. Adeseori, obosită, încearcă să le vorbească blând copiilor, pentru a-i ține ocupați și fericiți și pentru a le călăuzi picioarele pe calea cea dreaptă. Dar simte că nu a realizat nimic. Însa nu este așa. Îngerii Cerului veghează asupra mamei copleșite de griji, consemnând poverile pe care le poartă zi de zi. Numele ei poate n-a fost cunoscut în lume, însă este scris în cartea vieții Mielului.

Adevărata soție și mamă... își va îndeplini datoriile cu demnitate și voieșie, fără a considera o înjosire să facă ea însăși, cu mâinile ei, ceea ce este necesar într-o casă bine organizată.

Martir închipuit. Multe cămine sunt foarte nefericite datorită plângerilor nejustificate ale stăpânei casei, care crede că datoriile simple ale gospodăriei sunt dezgustătoare. Astfel de femei își socotesc soarta, cu grijile și îndatoririle ei, ca o mare povară, și ceea ce, cu puțin optimism, ar putea fi nu numai plăcut și interesant, dar și binefăcător devine robie, iar ele își închipuie că sunt niște martire.

Este adevărat că roțile mașinii numite gospodărie nu merg întotdeauna ușor—răbdarea este pusă la încercare, puterile solicitate.... Însă astfel de mame sunt de condamnat atunci când îngăduie împrejurărilor să le înrobească și să le submineze principiile, când devin prea obosite și necredincioase față de înalta lor chemare și când își neglijează datoria. Soția și mama care biruie cu demnitate greutatea care pe altele le doboară, din lipsă de răbdare și de tărie, nu numai că devine ea însăși puternică în îndeplinirea datoriei ei, ci, în plus, experiența ei în a învinge încercările și obstacolele o califică spre a fi un ajutor eficient pentru alții, prin cuvânt și prin exemplul personal.... Dumnezeu nu ne-a rânduit să fim jucăria împrejurărilor.

Nu trebuie nutrită nemulțumirea. Foarte mulți soți și copii care nu găsesc nimic atractiv în cămin, care sunt întâmpinați numai cu cicăleală și muștrări, caută alinare și distracție departe de casă, la cârciumă sau în alte locuri de plăceri distrugătoare. Soția și mama [28] prea ocupată cu treburile gospodărești ajunge adesea nepăsătoare față de micile atenții care fac din cămin un loc plăcut pentru soț și pentru copii, chiar dacă se străduiește să nu vorbească despre necazurile și greutatea ei în prezența lor.

Asumarea de poveri inutile. Multe mame își irosesc timpul cu nimicuri. Ele acordă atenție lucrurilor care au de-a face cu momentul prezent și celor care satisfac simțurile și nu își iau timp să cugete asupra celor de interes veșnic. Cât de multe mame își neglijează copiii, iar cei mici rămân fără o bună creștere, needucați, necultivați!

Când părinții, și în special mamele, simt cu adevărat cât de importantă și de plină de răspundere este lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, nu se vor mai angaja în preocupări care-i privesc pe vecinii lor, cu care nu au nimic de-a face. Ei nu se vor duce din casă în casă, angajându-se în bârfă, insistând asupra defectelor, greșelilor și inconsecvenței vecinilor lor.

Sănătatea mamei în atenție. Vigoarea mamei trebuie avută în vedere cu toată grija. În loc să fie lăsată să-și irosească puterea atât de prețioasă în muncă istovitoare, grijile și poverile ei ar trebui să fie ușurate. Adesea, soțul și tatăl nu cunoaște legile fizice pe care ar trebui să le cunoască și să le înțeleagă pentru bunăstarea familiei lui. Absorbit în lupta pentru câștigarea existenței sau concentrat spre acumularea de averi, împovărat de griji și de dificultăți, el îngăduie

să fie puse asupra soției și mamei poveri care îi suprasolicită puterea în cea mai critică perioadă, producându-i slăbiciune și boală.

[29] Este spre binele ei și al familiei să fie evitată istovirea inutilă și să fie folosit orice mijloc la îndemână pentru păstrarea vieții, a sănătății și a energiei date de Dumnezeu, pentru că ea are nevoie de multă vigoare, în marea lucrare pe care o are de făcut. Ea trebuie să petreacă o parte din timp afară din casă, făcând exerciții fizice, ca să capete putere pentru a face lucrarea în casă cu bucurie și cât mai bine cu putință, fiind lumina și binecuvântarea căminului.

Stăpânire de sine în alimentație. Mama are nevoie de o stăpânire de sine desăvârșită; în vederea asigurării acesteia, ea trebuie să ia toate măsurile necesare pentru evitarea unor neajunsuri fizice sau mintale.... Deoarece alimentația afectează direct mintea și caracterul, trebuie să fie foarte atentă în această privință, mâncând ceea ce este hrănitor, dar nu excitant, pentru ca nervii ei să fie liniștiți și temperamentul echilibrat. Atunci îi va fi mai ușor să dovedească răbdare față de copiii ei și să lina frâiele conducerii cu hotărâre, dar și cu iubire.

Să radieze pace și seninătate în orice împrejurare. Mama trebuie și poale să facă mult pentru a-și stăpâni nervii și mintea, când este deprimată. Chiar dacă este bolnavă, ea poate, doar dacă se străduiește în acest sens, să fie plăcută și optimistă și să suporte mai mult zgomot decât s-ar fi gândit vreodată că ar fi posibil. Ea trebuie să evite ca neputințele ei să fie simțite de copii, căroră le-ar înnegura mințile fragile și sensibile cu starea ei de descurajare, făcându-i să simtă că locuința lor este un mormânt, iar camera mamei, locul cel mai mohorât din lume. Mintea și nervii capătă vigoare și tărie prin exercitarea voinței. Puterea voinței se va dovedi în multe cazuri un puternic liniștitor al nervilor. Evitați să fiți văzute de copii cu fruntea încruntată.

Să aibă în vedere aprecierea din partea soțului și a copiilor. Când muncesc, gospodinele nu ar trebui să fie îmbrăcate cu haine care să le facă să arate ca niște sperietori de ciori, puse în câmpul de porumb. Este mult mai plăcut pentru soții și pentru copiii lor să le vadă cu o înfățișare potrivită, cum se cuvine, și în preajma lor, nu numai în prezența musafirilor și a străinilor. Unele soții și mame socotesc că nu contează cum arată când lucrează și când sunt văzute doar de soții și de copiii lor, însă sunt foarte atente când se îmbracă

pentru a fi văzute de persoane străine. Nu trebuie avută în vedere mai mult aprecierea și iubirea din partea soțului și a copiilor, decât aprecierea străinilor și a prietenilor obișnuiți? Pentru orice soție și mamă, fericirea soțului și a copiilor ei trebuie să Fie mai sfântă decât a tuturor celorlalți din jur.

[30]

Să nu fie o sclavă a opiniei publice. Prea adesea, mamele dovedesc o sensibilitate bolnăvicioasă față de ce vor gândi alții despre obiceiurile, îmbrăcămintea și părerile lor și, într-o mare măsură, ajung sclave față de gândul că ar putea fi rău văzute de ceilalți. Nu este oare trist că ființe înzestrate cu rațiune sunt dominate de ce vor gândi cei din jur despre ele, și nu de cum ar trebui să fie înaintea lui Dumnezeu? Noi sacrificăm prea adesea adevărul de dragul de a fi în acord cu moda vremii, de a nu fi considerate ridicole... O mamă nu își poate permite să fie sclavă a părerii altora, pentru ca ea are de educat copii atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. În îmbrăcămintă, mamele nu trebuie să etaleze podoabe inutile.

Să dea lecții de ordine și curățenie. Dacă mamele își îngăduie să se îmbrace neglijent acasă, copiii lor vor fi la fel de neglijenți. Multe mame socotesc că orice lucru, oricât ar fi de uzat și de murdar, este suficient de bun pentru a fi îmbrăcat prin casă. Însă, curând, influența pe care o au în familie va fi afectată. Copiii încep să compare felul cum se îmbracă mama lor cu cel în care se îmbracă alte femei, care sunt curate; astfel, respectul față de mamă scade... Aprecierea și respectul din partea copiilor trebuie să fie de cea mai mare valoare pentru fiecare mamă. În ceea ce privește persoana ei, totul trebuie să vorbească despre ordine și curățenie și trebuie să fie asociat în mințile lor cu termenul curăție. Chiar cei mai mici copii au simțul decenței, al potrivirii lucrurilor. Și atunci, cum ar putea fi ei stăpâniți de dorința de a fi curați și sfinți, când ochii lor nu văd altceva, în fiecare zi, decât haine murdare și camere în dezordine?

Ordinea și curățenia reprezintă legea cerului; pentru a fi în armonie cu rânduiala divină, este datoria noastră să fim curați și să avem o înfățișare plăcută.

[31]

Importanța influențelor prenatale. Mulți părinți consideră ca efectul influențelor prenatale este neînsemnat, însă Cerul nu le privește astfel.... Bunăstarea copilului va fi afectată de obiceiurile mamei. Poftele și pasiunile ei trebuie stăpânite, ținute sub control prin principii. Unele lucruri trebuie să fie evitate, iar împotriva altora

trebuie să lupte, dacă vrea să împlinească planul lui Dumnezeu de a-i da un copil.

Prin îngăduirea apetitului și a tendințelor dăunătoare, puterile... sunt irosite și milioane de vieți sunt ruinate atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare. Părinții ar trebui să nu uite că împotriva acestor ispite vor trebui să lupte copiii lor. Pregătirea trebuie începută chiar înainte de nașterea copilului, pentru ca acesta să fie în stare să lupte cu succes împotriva vrăjmașului.

Dacă înainte de nașterea copilului, mama este îngăduitoare față de sine, dacă este egoistă, nerăbdătoare sau pretențioasă, toate aceste defecte se vor manifesta în caracterul copilului ei. În felul acesta, mulți copii au primit ca moștenire, la naștere, aproape numai tendințe nestăvilite spre rău. Însă, dacă mama aderă cu fermitate la principii drepte, dacă este cumpătată și dispusă la sacrificiu de sine, dacă este bună, blândă și neegoistă, ea poate oferi copilului ei toate aceste trăsături de caracter prețioase.

Aspecte esențiale în perioada prenatală. O greșeală care se comite pe scară largă este aceea de a nu avea în mod special în atenție viața femeii dinainte de nașterea copiilor. În această perioadă atât de importantă, munca mamei trebuie ușurată. În organismul ei se produc multe schimbări. Este nevoie de o cantitate mai mare de sânge și, de aceea, de o creștere a aportului de alimente hrănitoare, de cea mai bună calitate, care să poată fi convertite în sânge. Dacă nu primește acest necesar de alimente hrănitoare, ea nu-și poate păstra puterea fizică, iar lăstarul care se va naște din ea va fi lipsit de vitalitate. Îmbrăcămintea ei necesită atenție. Corpul trebuie protejat împotriva frigului. Ea nu trebuie să facă apel la rezervele de vitalitate, neîmbrăcându-se corespunzător. Dacă mama este lipsită de un aport suficient de hrană sănătoasă, nutritivă, lipsa va fi resimțită în cantitatea și în calitatea sângelui. Circulația sângelui va fi deficitară, iar copilul va suferi și el datorită acestor lipsuri. El va fi incapabil să-și însușească hrana care poate fi convertită în sânge folositor pentru întregul organism. Sănătatea și bunăstarea mamei și a copilului depind mult de o îmbrăcămintă bună, calduroasă și de aportul de alimente hrănitoare.

Asigurarea unui ambient plăcut. Trebuie să avem grijă ca mediul în care trăiește mama să fie plăcut și fericit. Asupra soțului și tatălui stă în mod special responsabilitatea de a face tot ce îi stă în

putere pentru a ușura povara soției și mamei. El ar trebui să-i ușureze pe cât posibil povara, în starea în care este ea. Soțul trebuie să fie binevoitor, curtenitor, amabil, blând și mai ales atent față de toate dorințele ei.

Apetitul nu este un ghid sigur. Ideea că, datorită stării din perioada sarcinii, femeile pot permite apetitului lor să-și facă de cap este o greșeală bazată pe anumite obiceiuri deficitare, și nu pe bunul-simț. Apetitul femeilor în această stare poate fi schimbător, capricios și greu de mulțumit, iar obiceiul înrădăcinat îi îngăduie femeii însărcinate să aibă orice poftește, fără a consulta rațiunea, pentru a vedea dacă acea hrană furnizează elementele nutritive necesare corpului ei și dezvoltării copilului. Mâncarea trebuie să fie hrănitoare, însă nu trebuie să fie excitantă...

Dacă este vreodată nevoie de simplitate și de atenție deosebită față de calitatea hranei ingerate, atunci acest timp este acum—în această perioadă importantă. Femeile care au principii și care sunt bine educate nu se vor îndepărta de simplitate în dietă, în mod special în această perioadă. Ele vor ține cont că o altă viață depinde de viața lor și vor fi atente la obiceiurile pe care și le formează și, în mod special, la cele legale de alimentație. Ele nu vor mânca ceva care nu este hrănitor, ci este iritant, doar pentru simplul motiv că este gustos.

Există prea mulți sfătuitoari în jurul lor, gata să le convingă să facă lucruri pe care rațiunea le spune să nu le facă. Copiii se nasc bolnavi datorită faptului că părinții își satisfac apetitul... Dacă se introduce în stomac prea multă mâncare, iar organele digestive sunt suprasolicitate pentru a o digera și a elibera organismul de substanțele iritante, mama comite o nedreptate față de sine și pune temelia bolii pentru copilul ei. Dacă mănâncă ce îi place și ce poftește, iresponsabilă față de consecințe, pedeapsa va cădea asupra ei, dar nu numai. Copilul ei nevinovat va trebuie să sufere datorită acestei nechibzuințe.

Cumpătarea este necesară. În niciun caz, nevoile fizice ale mamei nu trebuie neglijate în perioada sarcinii. Două vieți depind de ea, deci dorințele ei trebuie luate în considerare cu amabilitate, iar nevoile ei împlinite cu generozitate. Însă, în mod special în această perioadă, ea ar trebui să evile, atât în dietă, cât și în orice altă privință, orice i-ar micșora tăria fizică sau mintală. Din însăși porunca lui Dumnezeu, ea se situează sub cea mai solemnă obligație de a exercita stăpânire de sine. Bazele unui caracter frumos al viitorului om sunt

puse și consolidate prin obiceiurile de strictă cumpătare ale mamei, în perioada dinaintea nașterii copilului... Această lecție nu trebuie privită cu indiferență.

[34] **Încurajați buna dispoziție, optimismul.** Orice femeie care urmează să devină mamă ar trebui să încurajeze în mod continuu, oricare ar fi împrejurările, buna dispoziție, mulțumirea și optimismul, știind că pentru toate eforturile pe care le face în această direcție va fi răsplătită înzecit, atât în ceea ce privește sănătatea fizică a copilului, cât și în ceea ce privește moralul și caracterul acestuia. Aceasta nu este însă totul. Printr-o bună deprindere, ea poate să se obișnuiască să gândească optimist și, astfel, să-și încurajeze o stare de spirit pozitivă, molipsindu-i de acest spirit optimist pe cei din familie și pe toți cei aflați în preajma ei. Astfel, sănătatea ei fizică va avea de câștigat în foarte mare măsură. Organele vitale vor căpăta vigoare, iar circulația sângelui nu va mai fi greoaie, așa cum s-ar întâmpla dacă s-ar lăsa pradă descurajării și mâhnirii. Prin bună dispoziție, prin această stare de spirit, sănătatea ei mintală și morală este înviorată. Puterea voinței va putea face față solicitărilor minții și se va dovedi o mare alinare pentru nervi. Copiii care sunt jefuiți de acea vitalitate pe care ar fi trebuit să o moștenească de la părinții lor trebuie să beneficieze de cea mai mare grijă. Acordându-se îndeaproape atenție legilor care guvernează ființa lor, sănătatea lor poate fi îmbunătățită.

Alimentația la sân este ideală. Cea mai bună hrană pentru nou-născut este hrana pe care o oferă natura. Dacă necesitatea nu o cere, el nu trebuie lipsit de această hrană. Nu are inimă de mamă femeia care, de dragul conveniențelor, caută să se debaraseze de misiunea delicată de a-și alăpta micuțul.

Mama trebuie să aibă condiții optime în perioada de alăptare. Perioada în care bebelușul își primește hrana de la mamă este critică. Multe mame au fost nevoite să muncească peste măsură în perioada în care și-au alăptat copiii, înfierbântându-și sângele, iar pruncul a fost serios afectat prin hrana agitată, primită la sânul mamei. Micuțul va fi afectat, de asemenea, și de starea minții mamei. Dacă este nefericită, agitată, ușor iritabilă, dând frâu liber impulsurilor, hrana pe care pruncul o primește de la ea va fi înfierbântată, producând adeseori colici, spasme, iar în unele cazuri convulsii sau chiar crize mai grave.

Și caracterul copilului este mai mult sau mai puțin afectat de natura alimentației primite de la mamă. Este foarte important ca, în perioada alăptării copilului, mamele să aibă o stare de spirit optimistă, stăpânindu-și în mod desăvârșii emoțiile. Făcând astfel, hrana copilului nu suferă nicio vătămare, iar calmul și stăpânirea de sine pe care mama le dovedește în felul în care își tratează copilul influențează foarte mult modelarea minții acestuia. Dacă cel mic este nervos și se tulbură ușor, felul de a fi al mamei, grijuliu, atent, fără grabă, va avea un efect alinător și corector, iar sănătatea copilului poate fi astfel foarte mult îmbunătățită. [35]

Hrana nu poate înlocui grija și atenția. S-au comis mari abuzuri asupra copiilor mici, printr-un tratament necorespunzător. Dacă erau agitați, de regulă li s-a dat mâncare pentru a-i liniști, când, în majoritatea cazurilor, motivul principal al neliniștii lor era tocmai faptul că primiseră prea multă mâncare și aceasta din cauza obiceiurilor greșite ale mamei. Mai multă mâncare n-a făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile, deoarece stomacul lor era deja supraîncărcat. În general, copiii sunt învățați, încă din leagăn, să-și îngăduie apetitul și li se imprimă ideea că trăiesc pentru a mânca. Mama are o mare contribuție în formarea caracterului copiilor ei, încă din prima copilărie. Ea îi poate învăța să-și stăpânească pofta sau îi poate învăța să-și îngăduie apetitul și să devină lacomi. Mama își face, de obicei, planul de a realiza anumite lucruri în decursul unei zile, iar când copiii o întrerup, în loc să-și ia timp și să-i aline în micile lor necazuri și să le distragă atenția, ea le dă ceva de mâncare, pentru a-i potoli, lucru care are efect pentru puțin timp, însă după aceea situația se înrăutățește. Stomacul copiilor a fost îndopat cu mâncare, atunci când ei nu aveau deloc nevoie de aceasta. Ceea ce aveau ei nevoie nu era altceva decât puțin din timpul și atenția mamei. Însă ea și-a socotit timpul mult prea prețios pentru a-l dedica înveselirii copiilor ei. S-ar putea ca aranjarea casei cu rafinament, pentru a se lăuda în fața oaspeților, și pregătirea mesei în stil modern să conteze pentru ea mai mult decât fericirea și sănătatea copiilor ei.

Hrana să fie sănătoasă și gustoasă, dar simplă. Hrana trebuie să fie atât de simplă, încât pregătirea ei să nu consume tot timpul mamei. Este adevărat, este nevoie de mult timp pentru a așeza pe masă mâncare hrănitoare, pregătită sănătos și frumos prezentată. Să nu credeți că orice aruncați la întâmplare pe masă, drept mâncare, [36]

este bun pentru copii. Însă trebuie pus deoparte mai puțin timp pentru pregătirea unor feluri de mâncare nesănătoase, pentru a face pe placul unui gust pervertit, și mai mult timp pentru educarea și învățarea copiilor.

Pregătirea trusoului nou-născutului. În pregătirea hăinuțelor nou-născutului trebuie avute în vedere în primul rând binele, confortul și sănătatea copilului, și nu moda sau dorința de a trezi admirația. Mama nu ar trebui să-și irosească timpul cu broderii sau cu alte lucruri fanteziste, pentru a înfrumuseța îmbrăcămintea micuțului, împovărându-se singură cu o muncă inutilă, în detrimentul sănătății ei și a copilului. Ea nu ar trebui să stea mult timp aplecată cu acul în mână, căci astfel își solicită mult ochii și nervii, într-o perioadă când are nevoie de multă odihnă și de o activitate plăcută. Ea trebuie să-și dea seama de obligația pe care o are de a-și fortifica puterea, pentru a fi în stare să îndeplinească obligațiile care îi revin.

Asigurați curățenie, căldură, aer proaspăt. Sugarii au nevoie de căldură, însă prea adesea se face greșeala de a-i ține în camere supraîncălzite, lipsindu-i într-o mare măsură de aer proaspăt... Nou-născutul trebuie păzit de orice i-ar putea slăbi sau intoxica organismul. Este nevoie de cea mai meticuloasă atenție, pentru ca totul în jurul lui să fie curat și îmbietor. Deși poate fi necesar ca cei micuți să fie protejați de schimbări prea mari sau bruște de temperatură, trebuie să avem grijă ca, fie că dorm sau sunt treji, fie că este zi sau noapte, ei să poată respira un aer curat, înviorător.

[37] **Îngrijirea copiilor bolnavi.** De cele mai multe ori, boala copiilor se datorează unor greșeli de îngrijire. Mese neregulate, îmbrăcăminte necorespunzătoare în timpul serii sau al nopții, când este mai răcoare, lipsa exercițiului fizic, care să mențină o bună circulație a sângelui, sau lipsa aerului din abundență—toate acestea pot cauza boli. Părinții trebuie să descopere cauza bolii și apoi să îndrepte cât de repede posibil condițiile necorespunzătoare.

Toți părinții ar trebui să învețe mult în ceea ce privește prevenirea, îngrijirea și chiar tratamentul bolii. În special mama trebuie să știe ce are de făcut în familia ei, în cazul unor boli obișnuite. Ea trebuie să știe să îngrijească un copil bolnav. Cu dragoste și pricepere, ea trebuie să îndeplinească anumite servicii care nu ar putea fi încredințate la fel de bine unei persoane străine.

Mulți părinți neglijează educația în cămin. În ciuda metodelor avansate, educația copiilor este în prezent întristător de deficitară. Educația din cămin este neglijată. Părinții, și în special mamele, nu-și dau seama de responsabilitatea pe care o au. Ei nu au nici răbdarea de a le face educație copiilor, nici înțelepciunea de a-i ține în frâu pe cei mici, care au fost încredințați grijii lor.

Modelarea caracterului. Mama să caute să facă orice îmbunătățire cu putință, în vederea modelării caracterului și formării unor deprinderi bune în copiii ei. Să vegheze cu grijă dezvoltarea caracterului lor, stăpânind acele trăsături care sunt prea pronunțate și încurajându-le pe cele deficitare. Propria ei viață să fie un exemplu curat și nobil pentru prețioasa ființă pe care o are în grijă.

Mama trebuie să-și ia lucrarea în primire cu energie și curaj, ba-zându-se continuu pe ajutorul divin, în toate strădaniile ei. Să nu găsească niciodată odihnă până nu vede o creștere continuă în caracterul copiilor ei, până când aceștia nu ajung să dobândească un țel mai înalt, în viață, decât doar acela de a-și căuta propria plăcere.

Rugăciunea pentru copii. Puterea rugăciunilor mamei nu poate fi estimată. Mama care îngenunchează lângă fiul sau fiica ei în perioada plină de greutate a copilăriei și în tinerețe, când sunt atâtea primejdii, nu va cunoaște niciodată, până în ziua judecății, influența pe care au avut-o rugăciunile ei în viața copiilor. Dacă este legată prin credință de Fiul lui Dumnezeu, mâna duioasă a mamei îl poate trage înapoi pe fiu din calea ispitei și o poate ajuta pe fiică să nu îngăduie păcatul. Când pasiunea și pofta se războiesc, cerând supremație, puterea iubirii, a influenței restrictive, dar serioase și hotărâte a mamei, poate echilibra sufletul șovăielnic, făcându-l să rămână de partea a ceea ce este bine.

Când ne întrerup vizitatorii. Trebuie să vă luați timp să vorbiți și să vă rugați împreună cu micuții voștri și nu trebuie să îngăduiți nimănui să întrerupă momentele de comuniune cu Dumnezeu și cu copiii. Le puteți spune vizitatorilor: „Dumnezeu mi-a dat o lucrare de făcut, nu am timp pentru discuții fără rost“. Trebuie într-adevăr să simțiți că aveți o lucrare de făcut pentru această viață și pentru veșnicie. Cea dintâi datorie a voastră este față de copiii voștri. Înainte de vizitatori, înainte de orice altceva, pe primul plan sunt copiii... Lucrarea pe care o aveți de făcut față de copilul vostru în primii ani nu admite niciun fel de neglijare. Nu există nicio perioadă în viața

acestuia, când această regulă să fie uitată. Nu îi trimiteți afară ca sa puteți sta cu oaspeții, ci învățați-i să fie liniștiți și respectuoși în prezența lor.

Mamele să fie modele de bunătate și de noblete. Mamelor, fiți înțelepte în privința prețioaselor momente pe care le aveți. Nu uitați, copiii voștri au posibilități deosebite, ei pot trece dincolo de ceea ce le oferiți prin educație și instruire. Voi puteți fi pentru ei întruchiparea modelului a tot ceea ce poate fi bun, curat și nobil. Identificați-vă interesele cu ale lor.

[39] Copiii sunt o oglindă pentru mamă, în care ea își poate vedea propriile obiceiuri și comportamentul. Cât de atentă ar trebui să fie ea atunci în privința limbajului și a comportamentului, în prezența acestor mici învățăcei! Toate trăsăturile de caracter pe care dorește să le vadă formându-se în ei trebuie să fie cultivate mai întâi de ea însăși.

Țintiți mai sus decât standardul lumii! Mama nu trebuie să se ghideze după opinia lumii și nici să dorească să atingă standardul acesteia. Ea trebuie să decidă pentru ea însăși care este marele țel al vieții și apoi să depună tot efortul posibil pentru a-l atinge. Din lipsă de timp, ea poate să neglijeze multe lucruri ale gospodăriei, fără consecințe prea grave, însă nu poate neglija, fără urmări grave, educarea corespunzătoare a copiilor ei. Caracterele lor deficitare vor da pe față necredincioșia ei. Înclinațiile rele, pe care ea le lasă așa, fără a le corecta, manierele aspre, grosolane, lipsa de respect și neascultarea, obiceiul de a lenevi și de a nu fi atenți, toate acestea o vor dezonoara și îi vor amărî viața.

Domnul Isus încă le invită pe mame. Domnul Hristos, Maiestatea cerurilor, a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a unora ca ei“. Domnul Isus nu-i trimite pe copii la rabini; nu-i trimite la farisei, pentru ca El știe că acești oameni i-ar învăța sa-L respingă pe cel mai bun Prieten al lor. Marnele care și-au adus copiii la Domnul Isus au procedat bine... Lăsați-le pe mame să-și conducă și acum copiii la Domnul Hristos. Predicatorii Evangheliei să-i ia pe copii în brațe și să-i binecuvânteze în Numele lui Isus. Cuvinte pline de cea mai duioasă iubire să fie rostite către cei micuți, căci Domnul Isus i-a luat pe mieluşei turmei în brațele Sale și i-a binecuvântat.

Mamele să vină la Domnul Isus cu îngrijorările lor. Ele vor găsi har îndeajuns pentru a le fi de ajutor în creșterea copiilor. Porțile sunt deschise pentru fiecare mamă care vine și își descarcă povara la picioarele Mântuitorului... El... încă le invită pe mame să-și aducă micuții la El pentru a-i binecuvânta. Chiar pruncul din brațele mamei se poate odihni la umbra Celui Atotputernic datorită credinței mamei care se roagă.

[40]

Prioritățile mamei. În loc să se scufunde în mulțimea treburilor gospodărești care o copleșesc, soția și mama ar trebui să-și ia timp să citească, să se informeze, să-i țină companie soțului ei și să urmărească dezvoltarea fizică și mintală a copiilor. Ea ar trebui să folosească în mod înțelept anumite ocazii pentru a-i influența pe cei dragi în direcția unei vieți cu idealuri înalte.... Să-și ia timp să studieze Cuvântul Sau, să meargă cu copiii în natură și să-i învețe despre Dumnezeu, prin frumusețea lucrărilor Sale. Ea trebuie să fie optimistă și bine dispusă. În loc să-și petreacă timpul disponibil cosând și croșetând la nesfârșit, trebuie să facă din fiecare seară un moment plăcut, o reuniune familială, după îndeplinirea datoriilor zilei. Mulți dintre bărbați ar alege atunci compania căminului lor, în loc să meargă la club sau la cârciumă. Mulți băieți nu ar mai pierde vremea pe stradă sau la magazinul din colț. Multe fete ar fi salvate din primejdia unor relații frivole, înșelătoare. Influența căminului ar fi, atât pentru părinți, cât și pentru copii, ceea ce Dumnezeu a rânduit să fie—o binecuvântare de-a lungul întregii vieți.

Este nevoie de o concepție realistă. Viața de căsătorie nu este doar o idilă; ea are dificultăți reale și specificul ei. Soția nu trebuie să se considere o păpușă care trebuie păzită, ci o femeie—o femeie care pune umărul la ducerea poverilor reale, nu imagine, și trăiește o viață plină de înțelegere, atentă, socotind că mai sunt, pe lângă sine, și alte lucruri la care trebuie să se gândească... Viața reală își are părțile ei întunecoase și necazurile ei.

[41]

Capitolul 4 — Vlăstare pentru veșnicie—Responsabilitățile părinților. Principii creștine de planificare familială

Locul copiilor în familia creștină. Copiii sunt moștenirea Domnului, iar noi suntem răspunzători în fața Lui de felul cum administrăm ceea ce este proprietatea Sa... Un cămin fără copii este un loc pustiu. Inimile celor care îl locuiesc sunt în primejdia de a deveni egoiste, de a căuta doar binele propriu și de a avea în vedere doar propriile dorințe și avantaje. Ei dovedesc înțelegere doar pentru propria persoană; iar pentru cei din jur, doar în mică măsură.

Copiii le sunt încredințați părinților ca o avuție de mare preț, pe care, într-o zi, Dumnezeu o va cere din mâna lor. Ar trebui să punem deoparte mai mult timp, mai multă atenție, mai multă rugăciune pentru educația lor. Ei au nevoie de mai mult din ceea ce este adevărata educație... Nu uitați că fiii și fiicele voastre sunt membrii mai tineri ai familiei lui Dumnezeu. El vi i-a încredințat spre a-i îngriji, crește și educa pentru cer. Veți da socoteală în fața Lui de felul în care v-ați

[42] îndeplinit această misiune sacră.

Copiii le sunt încredințați părinților de către Dumnezeu. Copiii primesc viața de la părinții lor; și totuși, copiii... se bucură de viață prin puterea creatoare a lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este Dătătorul vieții. Fie ca acest lucru să nu se uite niciodată, și anume: copiii nu trebuie tratați ca și când ar fi proprietatea personală a părinților.... Ei le-au fost încredințați părinților pentru a fi crescuți în învățătura și după îndemnul Domnului și calificați pentru lucrarea pe care o au de făcut în această viață și în veșnicie.

Copiilor trebuie să li se aducă la cunoștință adevărul că talentele lor nu le aparțin. Puterea, timpul, intelectul sunt comori doar împrumutate. Ele aparțin lui Dumnezeu și este datoria oricărui tânăr de a le folosi cât mai bine cu putință. El este un lăstar de la care Dumnezeu așteaptă roade, un administrator al cărui capital trebuie să fie în creștere, o lumină care să lumineze în întunericul lumii.

Fiecare tânăr, fiecare copil are o lucrare de făcut pentru onoarea lui Dumnezeu, în înnobilarea omenirii.

Responsabilități părintești. Tații și mamele sunt răspunzători pentru sănătatea, vigoarea și dezvoltarea caracterului copiilor lor. Această lucrare nu trebuie lăsată nimănui altcuiva. Devenind părinți, vă revine sarcina de a coopera cu Domnul pentru a-i educa după principii sănătoase.

Cât de trist este că mulți părinți și-au nesocotit răspunderile care le-au fost încredințate de Dumnezeu față de copiii lor și vor ca niște străini să le poarte în locul lor! Ei vor ca alții să lucreze în locul lor pentru copiii lor și să-i scutească de responsabilitatea pe care o au.

Mulți dintre cei care acum se vaită de îndărătnicia copiilor lor ar trebui să se învinovățească doar pe ei înșiși. Să deschidă Biblia și să vadă ce cere Dumnezeu de la ei, ca părinți și veghetori. Să-și preia îndatoririle neglijate de mult timp. Ei trebuie să se umilească și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu pentru neglijența lor de a fi urmat sfaturile Sale în creșterea copiilor. Să-și schimbe propria cale și să urmeze Biblia cu strictețe și cu grijă, ca fiind călăuza și sfătuitoarea lor.

[43]

Orice altceva să fie pe plan secundar. Părinții nu trebuie să îngăduie ca obligațiile de serviciu, obiceiurile și preceptele lumii sau moda să aibă o putere dominantă asupra lor și, astfel, să-și negligeze copiii și să nu fie în stare să le ofere o educație corespunzătoare, pe măsură ce anii trec.

Un motiv important pentru care există atât de mult rău în lumea de astăzi este acela că părinții nu își ocupă mintea cu ceea ce este cel mai important—cum să se pregătească, cu răbdare și bunătate, pentru lucrarea de educare a copiilor lor pe calea Domnului. Dacă ar putea fi dată cortina la o parte, am vedea cât de mulți copii, care au pornit pe căi rele, au fost pierduți datorită neglijării educației de către părinți.

Rolul crucial al părinților în educația creștină. Părinții ar trebui să se considere, într-un sens cu totul deosebit, unelte folosite de Dumnezeu pentru educarea copiilor lor, așa cum a făcut Avraam pentru a urma calea Domnului. Ei trebuie să cerceteze Scripturile cu sârguință, pentru a cunoaște calea lui Dumnezeu și a-i învăța pe cei din casa lor această cale... Pentru a-i putea învăța pe alții, părinții trebuie să învețe ei înșiși, adunând continuu lumină din Cuvântul lui

Dumnezeu și, prin cuvânt și exemplu personal, să folosească această lumină prețioasă în educarea copiilor lor,

Contribuția mamei este esențială în această lucrare de educare a copiilor. Deși tatăl are îndatoriri solemne și importante în cămin, mama, prin prezența ei aproape continuă între copii, în special în primii ani, trebuie să fie educatorul lor principal și prietena lor. Ea trebuie să aibă mare grijă să-și învețe copiii ordinea și curățenia, să-i îndrume în vederea formării unor obiceiuri și gusturi corecte; ea trebuie să-i învețe să fie harnici, să se descurce și să-și ajute semenii; să trăiască, să acționeze și să lucreze ca și când ar fi mereu în prezența Domnului.

[44] Surorile mai mari pot exercita o influență puternică asupra membrilor mai tineri ai familiei. Cel mai mic, luând exemplu de la cel mai mare, va învăța mai repede prin imitație decât prin continua repetare a unor principii. Sora mai mare trebuie să simtă că-i revine datoria creștină de a-și ajuta marna în ducerea multelor ei poveri istovitoare.

Părinții trebuie să fie mult timp acasă. Prin vorbe și fapte, ei trebuie să-i învețe pe copii iubirea și frica de Domnul; învățați-i să fie ageri la minte, sociabili, iubitori; să-și formeze obiceiuri bune în a fi harnici, strângători și stăpâni pe sine. Dăruindu-le iubire și afecțiune și încurajându-i în cămin, părinții le pot oferi copiilor lor un adăpost sigur și bine-venit în fața multelor ispite ale lumii. Educația consecventă, credincioasă, din cămin, constituie cea mai bună pregătire pe care o pot primi copiii pentru școala vieții.

Porunca lui Dumnezeu să fie supremă. Avem reguli biblice pentru învățătura tuturor, atât a părinților, cât și a copiilor, un standard înalt și sfânt de la care nu poate exista abatere. Poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie supreme. Tatăl și mama să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu și să se întrebe cu sinceritate: „Ce a spus Dumnezeu în această privință?”

Învățați-i pe copiii voștri să iubească adevărul pentru că este adevăr, pentru ca ei trebuie să fie sfințiți prin adevăr și pentru că trebuie să stea în fața probei care va determina dacă sunt calificați pentru o lucrare mai înaltă și dacă pot deveni membri ai familiei împărătești, copii ai Tatălui ceresc.

Influența modelatoare pe care o au copiii asupra părinților. Înțelegerea, stăpânirea de sine și dragostea, necesare în relațiile cu

copiii, sunt o binecuvântare pentru fiecare cămin. Anumite trăsături de caracter ale celor care ar trebui să fie mai voioși și mai liniștiți vor fi împlânzite și domolite. Prezența unui copil în cămin îndulcește și rafinează. Un copil crescut în temere de Domnul este o binecuvântare.

Grija și afecțiunea pentru copii, care sunt ființe dependente, îndepărtează asprimea din firea noastră, ne înduioșează, ne fac mai înțeleghători și ne dezvoltă cele mai nobile trăsături de caracter.

[45]

Responsabilitatea față de viitorul copiilor. Există părinți care, fără să țină seama dacă vor putea sau nu să facă față unei familii mari, își umplu casele cu aceste ființe mici și neajutorate, care sunt întru totul dependente de părinții lor în ceea ce privește îngrijirea și educația... Aceasta este o greșală tristă, nu numai față de mamă, dar și față de copii și societate... Părinții trebuie să aibă întotdeauna în minte binele viitor al copiilor lor. Ei nu ar trebui să fie siliți să-și petreacă fiecare oră în muncă împovăraătoare pentru a putea asigura cele necesare vieții.

Înainte de a-și mări familia, ei ar trebui să aibă în vedere în ce măsură Dumnezeu va fi onorat sau dezonorat, dacă vor mai aduce copii pe lume. Ei trebuie să caute să aducă slavă lui Dumnezeu prin unirea lor, din primul până la ultimul an al vieții lor de căsătorie.

O planificare responsabilă. Având în vedere responsabilitatea pe care o au, părinții trebuie să cugete serios dacă este bine să aducă în familie copii. Are mama suficientă putere pentru a avea grijă de copiii ei? Iar tatăl, poate el pune la dispoziție mijloacele necesare, astfel încât copiii să fie bine îngrijiți și educați? Cât de puțin este luat în seamă destinul copilului! Se are în vedere doar satisfacerea instinctelor, iar asupra soției și mamei sunt aduse poveri care îi slăbesc vitalitatea și îi paralizează puterea spirituală. Cu sănătatea distrusă și spiritul descurajat, ea se trezește înconjurată de o mică turmă de care nu poate avea grijă așa cum ar dori.

Alți factori care trebuie avuți în vedere. Dumnezeu dorește ca părinții să acționeze ca ființe înzestrate cu rațiune și să își trăiască viața astfel, încât fiecare copil să fie educat în mod corespunzător, iar mama să poată avea putere și timp pentru a-și folosi puterile mintale în a-i educa pe cei mici, spre a fi primiți în societatea îngerilor.

Părinții nu trebuie să-și mărească familia decât în măsura în care le pot asigura copiilor o bună îngrijire și educație. Un copil în brațele

[46] mamei în fiecare an este o mare nedreptate față de ea. Această stare de lucruri îi micșorează, iar uneori îi distruge plăcerea de a fi în societate și o face să se simtă nenorocită în casa ei. De asemenea, îi jefuiește pe copii de îngrijirea, de educația și de fericirea pe care părinții ar trebui să li le asigure.

Aspecte de ordin economic. Părinții trebuie să aibă în vedere, cu calm, ce le pot asigura copiilor lor. Ei nu au dreptul să aducă pe lume copii care să fie o povară pentru alții. Au ei o slujbă pe care se pot baza pentru a-și întreține familia, astfel încât să nu fie o povară pentru alții? Dacă nu au, ei comit o crimă aducând pe lume copii care să sufere din lipsă de îngrijire corespunzătoare, hrană și îmbrăcăminte.

În general, aceia care nu-și găsesc de lucru și care nu se descurcă în lume își umplu casele cu copii, în timp ce bărbații care au o meserie cu care să se descurce în viață nu au mai mulți copii decât pot întreține. Aceia care nu sunt în stare să-și poarte singuri de grijă nu ar trebui să aibă copii.

Despre adopție. Cei care nu au copii ar trebui să se pregătească pentru a iubi și îngriji de copiii altora... În loc să dea atâta atenție animalelor de casă și să se atașeze de viețuitoare necuvântătoare, aceștia ar trebui să-și pună în lucru darurile față de ființele umane, care au un cer de câștigat și un iad de evitat. Să dea atenție copilașilor, ale căror caractere le pot modela după asemănarea divină.

Dacă aceia care nu au copii și pe care Dumnezeu i-a pus administratori peste anumite bunuri și-ar devota inimile pentru îngrijirea copiilor care au nevoie de iubire, atenție, afecțiune și ajutor material, ei ar fi cu mult mai fericiți decât sunt astăzi. Atâta timp cât există copii care nu beneficiază de grija plină de milă a unui tată și de iubirea duioasă a unei mame, fiind expuși influențelor vătămătoare ale acestor zile de pe urmă, este datoria cuiva de a suplini locul tatălui și al mamei.

[47] **Legea eredității.** Starea de sănătate fizică și mintală a părinților este transmisă urmașilor lor. Acesta este un aspect important, care nu este luat în seamă în mod corespunzător. Oriunde obiceiurile de viață ale părinților sunt contrare legilor sănătății, vătămarea adusă lor înșiși se va repeta și în generațiile viitoare... Foarte mult depinde de părinți. Ei trebuie să hotărască dacă vor aduce pe lume copii care se vor dovedi o binecuvântare sau un blestem.

Cu cât sunt mai nobile scopurile, cu atât mai înalte sunt înzestrările mintale și spirituale, și cu cât sunt mai bine dezvoltate puterile fizice ale părinților, cu atât va fi mai bună moștenirea dată copiilor lor. Cultivând ceea ce este mai bun în ei înșiși, părinții exercită o puternică influență în modelarea societății și în înnobilarea generațiilor viitoare.

Perpetuarea ne cumpătărilor. Viața extravagantă și folosirea vinului strică sângele, aprind poftelile și produc boli de tot felul. Însă răul nu se sfârșește aici. Părinții transmit boli drept moștenire copiilor lor. De regulă, fiecare bărbat necumpătat, care are copii, le transmite acestora înclinațiile și tendințele sale spre rău; el le dă bolile sângelui său stricat. Imoralitatea, destrăbălarea și afecțiunile psihice sunt transmise ca o moștenire dureroasă din tată în fiu, din generație în generație, și aceasta aduce necaz și suferință în lume, nefiind altceva decât o repetare a căderii omului... Și cu toate acestea, fără să le pese, bărbați și femei din această generație îngăduie necumpătarea, mâncând și bând peste măsură, și lasă, astfel, drept moștenire generațiilor viitoare, boală, intelect slăbit și imoralitate.

Motive ca să fie de două ori mai înțelegători și mai răbdători. Tații și mamele își pot studia propriul caracter în copiii lor. Uneori, pot citi lecții umilitoare, văzând propriile nedesăvârșiri reproduse în fiii și fiicele lor. În timp ce caută să reprime și să corecteze în copiii lor tendințele moștenite spre rău, părinții trebuie să dea dovadă de o măsură dublă de răbdare, consecvență și iubire.

Când un copil manifestă trăsăturile rele de caracter pe care le-a moștenit de la părinții săi, trebuie oare ca ei să se supere pe el, pentru că reproduce propriile lor defecte? Nu, nu! Ci părinții trebuie să vegheze cu multă grija asupra lor înșiși, ferindu-se de a fi grosolani sau aspri. Altfel, aceste defecte vor apărea încă o dată mai vizibile în copiii lor.

[48]

Planul original cu privire la educație. Sistemul de educație stabilit în Eden avea ca centra familia. Adam era „fiul lui Dumnezeu“ (Luca 3,38), iar copiii Celui Preaînalt își primeau educația chiar de la Tatăl lor. În cel mai adevărat sens, școala lor era o școală de familie... Familia era școala, iar părinții erau educatorii. Educația având ca centru familia era predominantă în zilele patriarhilor. Pentru școlile astfel întemeiate, Dumnezeu a oferit condițiile cele mai prielnice pentru dezvoltarea caracterului.... Oamenii care urmau călăuzirea

lui Dumnezeu locuiau în mijlocul câmpiilor și dealurilor. Ei lucrau pământul, creșteau cirezi și turme și, ducând această viață liberă și independentă, cu posibilități de lucru și de meditație, învățau despre Dumnezeu și-i învățau pe copiii lor lucrările și căile Lui. Aceasta a fost metoda de educație pe care a dorit Dumnezeu să o întemeieze în Israel.

În viața de zi cu zi, familia era atât școală, cât și biserică, părinții fiind profesori atât în cele vremelnice, cât și în cele religioase.

Cercul familiei, o școală. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a plănuit ca familia să fie principalul mijloc de educație. În cămin trebuie începută educația copilului. Aici este prima lui școală. Avân-du-i pe părinții săi ca profesori, el trebuie să învețe lecțiile care urmează să-l îndrume pe tot parcursul vieții—lecții cu privire la respect, ascultare, bun-simț, stăpânire de sine. Educația primită în cămin reprezintă o putere considerabilă spre bine sau spre rău. În multe privințe, aceasta se dă fără vorbe și în mod treptat, însă, dacă este pusă în aplicare în direcția cea bună, ea devine o putere însemnată de partea adevărului și a neprihănirii.

Considerați cercul familiei ca o școală de instruire, în care să vă pregătiți copiii pentru îndeplinirea datoriilor lor în cămin, în societate și în biserică.

[49]

Educația din cămin este cea dintâi ca importanță. Este o realitate tristă, aproape universal admisă și deplânsă, că educația și instruirea copiilor în cămin a fost neglijată.

Nu există câmp de activitate mai important decât cel încredințat întemeietorilor și păzitorilor căminului. Nicio lucrare încredințată ființelor omenești nu implică rezultate mai importante și cu efecte mai îndelungate decât lucrarea desemnată taților și mamelor. Viitorul societății este determinat de ceea ce sunt copiii și tinerii de astăzi, iar ceea ce vor fi acești copii și tineri depinde de cămin. În mare parte, bolile, mizeria și crimele, care sunt un blestem asupra omenirii, se datorează lipsei educației corespunzătoare din cămin. Dacă viața de cămin ar fi fost curată și trăită în credincioșie, dacă tinerii care au plecat de acolo ar fi fost pregătiți să întâmpine responsabilitățile și primejdiile vieții, ce schimbare s-ar fi văzut în lume!

Educația nu trebuie lăsată la voia întâmplării. Copilului nu trebuie să i se îngăduie să învețe binele și răul la întâmplare, cu ideea că într-un timp, în viitor, binele va predomina, iar răul nu-și va

mai exercita influența. Răul va crește mai repede decât binele. Este posibil ca, după mulți ani, răul pe care l-au acumulat să fie eradicat; însă cine îndrăznește să-și asume acest risc? Timpul este scurt. Este mai ușor și mult mai sigur să semănați în inimile copiilor voștri sămânța cea bună, curată, decât să smulgeți după aceea buruienile. Impresiile care se creează asupra minții copilului sunt greu de șters. Cât de important este, astfel, ca aceste impresii să fie bune, pentru ca însușirile ușor de modelat ale copilului să fie conduse în direcția cea bună!

Manifestând frumusețea naturală. Părinții și profesorii trebuie să caute cu cea mai mare seriozitate înțelepciunea pe care Domnul Isus este gata oricând să o dea; căci ei au de-a face cu minți omenesti în perioada cea mai impresionabilă și mai plină de interes din dezvoltarea lor. Ei ar trebui să-și pună ca țintă să cultive înclinațiile tinerilor astfel încât, în fiecare etapă a vieții lor, să poală reprezenta frumusețea naturală corespunzătoare acelei perioade, desfășurată treptat, ca plantele și florile din grădină.

Copiii să fie părtași la responsabilitățile familiei. Copiii, ca și părinții, au datorii importante în cămin. Ei ar trebui învățați că sunt o parte a unității numite cămin. Ei sunt hrăniți, îmbrăcați, iubiți și îngrijiți—așadar, ar trebui să răspundă la aceste numeroase binefaceri făcându-și partea în purtarea poverilor căminului și aducând cât se poate de multă fericire în familia în care sunt membri.

Fiecare mamă să-și învețe copiii că ei sunt membri ai grupului familial și că trebuie să lucreze în cadrul acestuia... Prin micile servicii pe care le fac, copiii să știe că ei îi ajută pe tata și pe mama. Dați-le ceva de făcut pentru a vă ajuta și spuneți-le că după aceea pot merge să se joace. Copiii au minți dinamice și trebuie să se antreneze în ducerea poverilor în viața practică... Nu trebuie lăsați niciodată să-și aleagă singuri ocupațiile. Părinții trebuie să vegheze ei înșiși în această privință.

Părinții și copiii au obligații. Părinții au obligația de a-i hrăni, îmbrăca și educa pe copii, iar copiii au obligația de a le sluji părinților cu credincioșie binevoitoare, serioasă. Când copiii consideră că nu mai au obligația de a împărți cu părinții lor truda și poverile vieții, cum s-ar simți ei dacă si părinții lor ar înceta să simtă că este obligația lor să le asigure cele necesare? Încetând să-și îndeplinească datoriile care le revin pentru a fi de folos părinților lor, ușurându-le poverile,

[50]

făcând ceea ce poate este neplăcut și plin de trudă, copiii pierd ocazia de a dobândi o educație foarte valoroasă, care le va fi de mare folos în viitor.

[51] Dumnezeu dorește ca toți copiii să fie educați din cei mai fragezi ani, ca să contribuie la ducerea poverilor pe care părinții lor trebuie să le poarte pentru ei. Ei au camerele lor în case și dreptul și privilegiul de a avea un loc în consiliul familiei. Dumnezeu cere ca părinții să-și hrănească și să-și îmbrace copiii. Însă obligațiile părinților și ale copiilor sunt mutuale. Din partea copiilor se cere să-și respecte și să-și cinstească părinții.

Părinții nu trebuie să fie sclavii copiilor lor, făcând numai sacrificii, în timp ce copiilor li se permite să crească în nepăsare și fără griji, lăsând toate poverile pe seama părinților.

Părinții nu trebuie să încurajeze indolența. Copiii trebuie să fie învățați de foarte mici să fie utili, să facă anumite lucruri singuri și să-i ajute pe alții. În timp ce mamele lor trudes, gătind, spălând sau călcând rufe, multe fiice ale acestui veac pot fi văzute stând în salon, fără vreo muștrare de conștiință, citind povești, tricotând, croșetând sau brodând. Inimile lor sunt la fel de nesimțitoare ca piatra. Însă de unde își are originea acest rău? Cine sunt, de obicei, aceia care ar trebui cel mai mult învinuiți în această situație? Bieții părinți, ei, cei înșelați. Ei pierd din vedere viitorul copiilor lor și, dintr-o afecțiune greșit înțeleasă, îi lasă să trândăvească sau să facă doar lucruri de mică însemnătate, care nu cer un exercițiu al minții și al mușchilor, și apoi își scuză fiicele indolente pentru că sunt slabe, bolnăvicioase. Ce le-a făcut să fie așa? În multe cazuri, este vorba de greșeala părinților. O anumită măsură de activitate în gospodărie va face bine atât minții, cât și trupului. Însă copiii sunt lipsiți de aceasta prin in-suflarea unor idei greșite, până când ajung refractari față de muncă.

Dacă nu v-ați obișnuit copiii să lucreze, în curând ei vor deveni plictisiți. Se vor plânge de dureri de mijloc, de umeri și de membre obosite; și, datorită afecțiunii pe care le-o purtați, veți fi în primejdia de a face voi înșivă munca respectivă, în loc să-i lăsați pe ei să sufere puțin. Sarcina pe care le-o dați la început trebuie să fie ușoară, apoi măriți-o în fiecare zi, până când ei vor putea lucra suficient, fără a mai fi plictisiți.

Lenevia—urmările și antidotul ei. Multe păcate sunt consecințe ale lenevirii... Când nu este ocupată cu lucruri potrivite, mintea se oprește asupra unor lucruri necorespunzătoare. Părinții trebuie să-și învețe copiii că lenea este păcat.

[52]

Nu există nimic altceva care să conducă în mod atât de sigur la păcat ca îndepărtarea tuturor poverilor de la copii, lăsându-i să ducă o viață trândava, fără niciun rost, să nu facă nimic sau să-și caute ocupații după bunul lor plac. Mințile copiilor sunt dinamice și, dacă nu sunt ocupate cu ceea ce este bun și util, ele se vor întoarce în mod inevitabil spre ceea ce este rău. Desigur, este dreptul lor și este necesar ca ei să se recreeze, dar trebuie învățați să muncească și să aibă ore regulate de muncă fizică și, de asemenea, ore pentru citit și studiu. Vegheați ca ocupația lor să fie adecvată vârstei și procu-rați-le cărți utile și interesante.

Pentru tineri, cel mai sigur este să-și găsească o ocupație utilă. Dacă ar fi învățați să fie harnici, astfel ca tot timpul să aibă o ocupație utilă, n-ar mai avea timp să se plângă de soarta lor sau să zacă în trândăvie, visând toată ziua. Astfel, primejdia de a-și forma obiceiuri sau prietenii rele ar fi mai mică.

Copiii trebuie să învețe să poarte poveri. Părinții trebuie să se trezească, să fie conștienți de faptul că cea mai importantă lecție pe care trebuie să o învețe copiii lor este aceea că trebuie să-și facă partea în ducerea poverilor căminului... Părinții trebuie să-și învețe copiii să se deprindă cu acel simț practic asupra vieții, să-și dea seama că trebuie să fie utili în lume. În cămin, sub supravegherea unei mame înțelepte, băieții și fetele trebuie să primească prima instruire legată de ducerea poverilor vieții. Aceasta le va conferi cea mai valoroasă experiență. Îi va învăța că nu trebuie să-și concentreze gândurile asupra lor înșiși, să-și satisfacă doar propriile plăceri și să se distreze. Educați-i cu răbdare, învățându-i să-și facă partea în cercul familiei, să considere o realizare, un succes, când depun eforturi pentru a împărți poverile casei alături de tată, mamă, frați și surori. În acest fel, ei vor avea satisfacția de a ști că sunt cu adevărat utili.

[53]

Copiii trebuie să fie educați pentru a fi de ajutor. În mod natural, ei sunt activi și înclinați spre a avea o ocupație; iar această înclinație poate fi canalizată în direcția cea bună, prin educație. Copiii pot fi învățați, când sunt mici, să-și facă zi de zi datoriile ușoare.

Fiecare copil trebuie să aibă o anumită sarcină de adus la îndeplinire, pentru care să fie răspunzător față de părinții săi sau față de cei care îl au în grijă. Astfel, ei vor fi învățați să aibă simțul datoriei încă de când sunt mici; iar îndeplinirea micilor responsabilități va deveni pentru ei o plăcere, care le va aduce acea fericire care este dobândită doar prin facerea binelui. Ei vor fi obișnuiți să poarte răspunderi și vor găsi plăcere în activitatea lor, înțelegând că viața le poate oferi o ocupație mai importantă decât aceea de a se distra...

Munca este bună pentru copii; ei se simt mai fericiți să fie ocupați în mod util o mare parte din timp; ei se bucură mai mult în distracțiile lor nevinovate după ce își împlinesc datoriile cu succes deplin. Munca întărește atât mușchii, cât și mintea. Mamele pot face din copiii lor niște mici ajutoare foarte prețioase și, în timp ce îi învață să fie folositori, ele însele pot înțelege mai bine firea omenească și cum să se poarte cu aceste ființe fragede. Prin această legătură cu cei mici, ele pot să-și mențină inimile calde și tinere. Copiii care sunt educați corespunzător învață, pe măsură ce avansează în vârstă, să iubească acea activitate care ușurează poverile prietenilor lor.

Îndatoririle copiilor să fie adecvate vârstei. Ziua întreagă, cu cercul ei de datorii mărunte, cere atenție, chibzuință și un plan de acțiune. Pe măsură ce cresc, se poate cere tot mai mult de la copii. Nu trebuie să li se ceară să efectueze munci istovitoare sau să lucreze continuu prea mult timp, ca să nu obosească și să se descurajeze; lucrul care li se dă de făcut trebuie ales în mod înțelept, astfel încât să asigure cea mai bună dezvoltare fizică și cultivarea minții și a caracterului.

[54] **Colaborarea în gospodărie dezvoltă relațiile din familie.** În educația tinerilor în cămin, principiul colaborării este inestimabil... Cei mai mari trebuie să fie ajutoarele părinților, participând la planurile lor și împărtășind cu ei răspunderile și poverile. Tații și mamele să-și ia timp pentru a-i învăța pe copii; să le arate că le prețuiesc ajutorul, le doresc încrederea și se bucură de compania lor, iar copiii nu vor întârzia să răspundă. Nu doar că se va ușura povara părinților și copiii vor primi o educație practică, de o inestimabilă valoare, dar se vor întări și legăturile din cadrul căminului și se vor consolida bazele caracterului.

Activitățile gospodărești contribuie la dezvoltare. Îndeplinind îndatoririle care le revin, ei dobândesc acea educație care îi

pregătește să ocupe poziții de încredere și folositoare. În fiecare an, ei trebuie să avanseze în mod serios, treptat, lăsând în urmă vârsta lipsită de experiență a copilăriei și îndreptându-se spre maturitate. Prin îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor simple din cămin, băieții și fetele pun bazele desăvârșirii lor mintale, morale și spirituale. Asupra copiilor care își fac cu bucurie partea care le revine în treburile gospodărești, purtând poverile împreună cu tatăl și mama, stă aprobarea lui Dumnezeu. Ei vor fi răsplătiți cu sănătatea trupului și cu pacea minții și vor avea parte de plăcerea de a-și vedea părinții bucurându-se în legăturile sociale și într-o odihnă sănătoasă, prelungindu-și astfel viața. Copiii deprinși cu datoriile practice ale vieții vor pleca din căminele lor ca niște membri folositori în societate, având o educație superioară celei obținute prin închiderea într-o sală de clasă, la o vârstă fragedă, când nici mintea și nici trupul nu sunt suficient de puternice pentru a rezista încordării.

În multe cazuri, ar fi mai bine ca cei mici să aibă mai puțin de lucru la școală și să fie instruiți mai mult în ceea ce privește îndeplinirea datoriilor din cămin. Mai presus de orice, ei trebuie învățați să fie serioși și de folos. Multe lucruri care se învață din cărți sunt mult mai puțin esențiale decât lecțiile hărniciei practice și ale disciplinei.

Implicarea activă în treburile casei asigură un somn odihnitor. Mamele trebuie să-și ia fetele cu ele în bucătărie și să le învețe cu răbdare. Prin constituție, li se potrivește mai bine această muncă; mușchii lor vor dobândi tonus și tărie, iar, la sfârșitul zilei, gândurile lor vor li mult mai sănătoase și mai înălțătoare. S-ar putea să fie obosite, însă cât de dulce este odihna după o măsură suficientă de activitate! Somnul, refăcătorul cel dulce al naturii, dă tărie corpului obosit și îl pregătește pentru datoriile zilei următoare. Nu sugerați copiilor că este totuna dacă lucrează sau nu. Învățați-i că este nevoie de ajutorul lor, că timpul lor este valoros și că voi depindeți de munca lor.

[55]

Copiii au nevoie, mai frecvent decât adulții, de schimbarea îndeletnicirii și de perioade de odihnă; însă, chiar când sunt foarte tineri, ei pot începe să învețe să muncească și vor fi fericiți la gândul că sunt de folos. Somnul lor va fi dulce după o muncă sănătoasă și vor fi refăcuți pentru o nouă zi de lucru.

Copiii trebuie încurajați și apreciați. „Oh“, spun unele mame, „copiii mei mă necăjesc, mă încurcă atunci când încearcă să mă ajute“. Așa făceau și ai mei, dar credeți că i-am lăsat să fie conștienți de acest lucru? Lăudați-vă copiii! Învățați-i cuvânt cu cuvânt, lucru după lucru. Este mult mai bine decât să citească romane, să facă vizite sau să urmeze moda lumii.

Obligația copilului față de părinți. Copiii trebuie să simtă că sunt datori față de părinții lor, care au vegheat asupra lor în pruncie și i-au îngrijit când au fost bolnavi. Ei ar trebui să nu uite că părinții lor s-au îngrijorat mult pe seama lor... Dacă fiii și fiicele care au provocat acele dureri de inimă ar putea vedea efectul purtării lor, ar fi cu siguranță mai ușor de înduplecat. Dacă ar putea vedea lacrimile mamei, dacă ar auzi rugăciunile înălțate către Dumnezeu în favoarea lor și suspinele ei înăbușite, inimile lor ar fi mai sensibile și și-ar mărturisi mai în grabă greșelile, cerând iertare. Copiii, când ajung maturi, își vor lăuda părintele care a lucrat cu credincioșie și nu le-a îngăduit să nutrească simțăminte negative sau să-și formeze obiceiuri dăunătoare.

[56]

Respectul față de părinți—o poruncă pentru toți. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeu ție.“ Aceasta este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință. Este valabilă pentru copii, tineri, maturi și oameni în vârstă. Părinților li se cuvine o măsură de dragoste și de respect care nu se cuvine niciunei alte persoane. Însuși Dumnezeu, care a așezat asupra lor responsabilitatea pentru sufletele încredințate grijii lor, a rânduit ca, în anii de început ai vieții, părinții să-L reprezinte pe Dumnezeu față de copiii lor, iar acela care respinge autoritatea îndreptățită a părinților respinge autoritatea lui Dumnezeu. Porunca a cincea cere de la copii nu numai respect, supunere și ascultare față de părinții lor, dar și iubire, duiosie, dorința de a le ușura sarcinile, de a le păstra un nume bun și de a-i ajuta la bătrânele.

Lipsa de respect—o problemă acută a zilelor noastre. În aceste vremuri de pe urmă, copiii sunt atât de neascultători și de lipsiți de respect, încât Dumnezeu a menționat acest lucru în mod special, el constituind un semn că sfârșitul este aproape.

Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini nu știu ce înseamnă să-ți „cinstești tatăl și mama“; în consecință, știu la fel de puțin ce înseamnă „să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o va da

Domnul, Dumnezeuul tău“. În acest veac al răzvrătirii, copiii care nu au beneficiat de o educație și de o disciplină corespunzătoare au doar în mică măsură simțul datoriei față de părinții lor. Adesea se întâmplă următoarea situație: cu cât părinții fac mai mult pentru copiii lor, cu atât aceștia sunt mai neascultători și îi respectă mai puțin. Copiii care au fost favorizați, alinați și protejați excesiv, așteaptă întotdeauna acest lucru; și dacă așteptările nu le sunt împlinite, sunt dezamăgiți și se descurajează. Aceeași tendință se va vedea apoi de-a lungul întregii lor vieți; se vor simți neajutorați, se vor bizui pe alții pentru ajutor, așteptând ca ceilalți să le acorde favoruri și să cedeze în fața lor. Iar dacă cineva li se opune, chiar după ce au ajuns la vârsta maturității, se simt nedreptățiți. Astfel, calea vieții li se pare grea, se îngrijorează, de-abia își pot duce poverile, adesea murmură și sunt nervoși, pentru că nimic nu le este pe plac.

[57]

Copiii trebuie să-1 caute pe Dumnezeu. Copiii și tinerii trebuie să înceapă să-L caute pe Dumnezeu de timpuriu, deoarece obiceiurile și impresiile pe care le dobândesc la o vârstă fragedă vor exercita o influență puternică asupra vieții și caracterului lor... Dacă vreți să fiți bărbați și femei integri, cu caractere curate, sănătoase și nobile, începeți cu lucrul în cămin; asumați-vă micile datorii care vă revin și împliniți-le cu exactitate și meticulos. Când Domnul vede că sunteți credincioși în cele mici, vă va încredința răspunderi mai mari. Fiți atenți cum clădiți și ce fel de material puneți în construcție. Caracterele pe care vi le formați acum vor dura pentru veșnicie.

Dumnezeu îi cheamă și-i ajută pe copii și pe tineri. Domnul li se adresează celor tineri: „Fiule, da-Mi inima ta.“ Mântuitorului lumii li face plăcere să aibă copii și tineri care își predau inima Lui. Copiii trebuie să se roage pentru harul de a rezista ispitelor care vor veni asupra lor—ispita de a-și alege propria cale și de a-și satisface plăcerile egoiste. Iar când ei se roagă ca Domnul Hristos să-i ajute în viața, să fie sinceri, buni și ascultători și să-și poată îndeplini datoriile pe care le au în cămin, El le va asculta rugăciunile, oricât de umile ar fi acestea.

Părinții primesc ajutor divin în responsabilitățile lor. În importanta lucrare, părinții trebuie să ceară și să primească ajutor divin. Chiar dacă obiceiurile, deprinderile și caracterul părinților sunt necorespunzătoare, dacă lecțiile date lor în copilărie și tinerețe i-au

condus spre o dezvoltare nefericită a caracterului, ei nu trebuie să dispere.

[58] Doar efortul omenesc nu va fi suficient în desăvârșirea caracterului copiilor voștri pentru cer; însă, cu ajutor divin, o lucrare sfântă și mare poate fi adusă la îndeplinire.

Puterea divină se va uni cu efortul omenesc. Fără efortul omenesc, efortul divin este în zadar. Dumnezeu va lucra cu putere atunci când, în loială dependență de încrederea în El, părinții se vor trezi la realitatea sacrei responsabilități pe care o au și vor căuta să-și educe copiii în mod corespunzător. El va coopera cu acei părinți care se străduiesc să-și educe copiii cu grijă și rugăciune, lucrând astfel pentru propria mântuire și pentru mântuirea copiilor lor. El va lucra în ei și voința și înfăptuirea, după propria Lui plăcere.

Hrăniți mintea copilului cu informații potrivite. Mintea copilului, care este ușor influențabilă și în continuă dezvoltare, tânjește după cunoaștere. Părinții trebuie să fie ei înșiși bine informați, pentru a putea oferi minților copiilor o hrană corespunzătoare. Ca și trupul, mintea își obține puterea din hrana pe care o primește. Ea este îmbogățită și înnobilită prin gânduri curate, care fortifică, însă devine îngustă și se degradează prin gânduri care sunt trecătoare, pământești... Mințile lor active nu pot rămâne neocupate; să nu credem că, dacă ne vom încrunta, răul va dispărea. Gândurile rele pot fi îndepărtate doar prin înrădăcinarea principiilor drepte... Educația bună, sănătoasă, este singurul lucru care se poate face în vederea prevenirii cuvintelor josnice, care degradează bunele maniere. Adevărul va proteja sufletul de ispitele nenumărate, cărora trebuie să le facem față.

[59] **Părinții să supravegheze lecturile copiilor.** Mulți tineri sunt doritori de cărți. Ei citesc orice le cade în mână. Nu îngăduiți ca pe mesele voastre să existe ziare și reviste cu povești frivole. Înlocuiți aceste materiale de citit cu cărți care îi vor ajuta în clădirea caracterului lor cu cel mai bun material—dragostea adevărată, temerea de Dumnezeu și cunoașterea lui Hristos. Încurajați-i pe copiii voștri să depoziteze în minte cunoștințe de valoare, să lase ca ceea ce este bun să umple sufletul și să țină în stăpânire puterea, nelăsând loc pentru gânduri josnice, decăzute. Puneți restricții în privința lecturilor care nu constituie o hrană bună pentru minte.

Lecturile trebuie bine selectate. Copiii au nevoie de o lectură potrivită, care să îi destindă, să îi recreeze, și nu să demoralizeze mintea sau să slăbească trupul. Dacă sunt învățați să le placă romanele sentimentale și poveștile imaginare din ziare, ei nu vor mai avea gust pentru cărțile și materialele instructive. Mulți copii și tineri se vor deprinde să citească; însă, dacă nu se face o selecție pentru ei, vor alege singuri. Cărți banale se găsesc pretutindeni și curând se învață eu ele și le îndrăgesc; însă, dacă sunt aprovizionați cu materiale bune pentru citit, ei își vor cultiva gustul pentru acest iei de lectură.

Niciodată nu ar trebui așezate în mâinile copiilor sau tinerilor carii care conțin o pervertire a adevărului. Să ne ferim copiii ca, prin procesul în care ei ar trebui să primească o educație, să primească idei care se vor dovedi a fi semințe ale păcatului.

Gusturile minții—disciplinate și educate. Gusturile trebuie disciplinate și educate cu cea mai mare grijă. Încă de la o vârstă fragedă, părinții trebuie să înceapă să le prezinte Scripturile, astfel încât mințile în dezvoltare ale copiilor să se deprindă cu obiceiuri bune în privința gândurilor. Nu trebuie cruțat niciun efort în vederea formării unor obiceiuri bune în ceea ce privește studiul. Dacă mintea hoinărește, aduceți-o la realitate. Dacă gusturile intelectuale și morale au fost pervertite prin povestiri fanteziste, incitante, și mintea s-a deprins deja cu o repulsie față de altceva, când este solicitată, atunci este nevoie de luptă pentru biruirea acestui obicei. Trebuie învinsă de îndată această plăcere pentru lecturi fictive. Trebuie puse în aplicare reguli ferme, pentru a forța mintea să rămână pe canalul corespunzător.

Povestirile fascinante îl fac pe copil să fie agitat, visător. Prin cultivarea apetitului pentru povestirile senzaționale, gustul intelectual este pervertit și mintea nu este satisfăcută până când nu este hrănită cu acest fel de hrană nesănătoasă. Nu cred că s-ar găsi vreun nume mai potrivit pentru cei care se complac într-o asemenea lectură decât acela de bețivi mintal. Obiceiurile de necumpătate în privința cititului au asupra creierului un efect asemănător cu acela pe care necumpătarea în mâncare și băutură îl are asupra trupului.

Cititul în grabă, superficial, slăbește puterea de concentrare. Datorită acestui flux imens de material tipărit, care apare prin presă, bătrânii și tinerii își formează obiceiul de a citi în grabă și superficial, iar mintea își pierde puterea de a gândi riguros și de a stabili

conexiuni logice. Mai mult decât atât, o mare parte dintre ziare și cărți, ca și broaștele din Egipt, care s-au răspândit în toată țara, sunt nu numai banale și nefolositoare, dar și pline de imoralitate și degradante. Efectul lor nu este doar acela de a intoxica și ruina mintea, ci și de a perverti și distruge sufletul.

Importanța cultivării gustului. Părinții trebuie să vegheze asupra copiilor lor și să-i învețe să cultive o imaginație curată și să evite ca pe o lepră imaginile senzuale, prezentate în reviste și ziare. Fie ca pe mesele și în bibliotecile noastre să se găsească publicații cu subiecte morale și religioase, astfel încât copiii noștri să-și poată cultiva gustul pentru o lectură înălțătoare.

Sădiți în minte semințele adevărului Bibliei. Există o asemănare izbitoare între un câmp necultivat și o minte needucată. Vrajmașul seamănă buruieni în mințile copiilor și tinerilor și, dacă părinții nu veghează, acestea vor răsări și vor aduce roade rele. Este nevoie de grijă neîncetată pentru cultivarea solului minții și pentru semănarea acestuia cu prețioasa sămânță a adevărului Bibliei. Copiii ar trebui învățați să respingă poveștile fanteziste, care conțin idei fără valoare, și să se îndrepte spre cărțile sensibile, care vor conduce mintea să-și dezvolte interesul pentru relatările biblice, pentru istoria biblică și pentru principiile acesteia. Scrierile care aruncă lumină asupra Cărții Sacre și trezesc dorința de a studia nu sunt periculoase, ci benefice.

Este imposibil ca tinerii să posede o minte sănătoasă și principii religioase corecte, dacă ei nu au plăcere să studieze cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu. Această carte conține cea mai interesantă istorie, scoate în evidență calea mântuirii prin Domnul Hristos și constituie călăuza lor pentru o viață mai nobilă și mai bună.

Capitolul 5 — În grădina inimii—Atmosfera de dragoste, partășie și apreciere în familie

Dragostea—temelia familiei. Iubirea este o plantă de origine divină, care trebuie îngrijită și cultivată. Familiile în care se manifestă afecțiune și se rostesc cuvinte demne de încredere, iubitoare, vor fi fericite și vor exercita o influență înălțătoare asupra tuturor acelorora cu care vin în contact. Căminul care este împodobit cu dragoste, înțelegere și gingășie este un loc pe care îngerilor le place să-l viziteze și în care Dumnezeu este slăvit... În atmosfera unui astfel de cămin, copiii vor învăța să-i iubească atât pe părinții lor pământești, cât și pe Tatăl lor ceresc. Fiecare cămin ar trebui să fie un loc al iubirii, un loc în care sălășluiesc îngerii lui Dumnezeu, înmuind și supunând inimile părinților și ale copiilor. Oriunde se cultivă în suflet dragostea lui Dumnezeu va fi pace, lumină și bucurie.

Cel mai atrăgător loc din lume. Părinții au datoria de a face căminul cât se poate de atrăgător. Lucrul acesta va avea consecințe cu mult mai mari decât câștigarea de bunuri și de bani. Din cămin nu trebuie să lipsească strălucirea soarelui. Simțământul de „acasă” trebuie păstrat viu în inimile copiilor, astfel ca ei să-și poală aminti de căminul copilăriei lor ca de un loc al păcii și al fericirii, asemănător cu cerul. Apoi, când vor ajunge la maturitate, ei vor încerca să fie, la rândul lor, mângâiere și binecuvântare pentru părinți.

[63]

Căminul trebuie să fie pentru copii locul cel mai atrăgător din lume, iar prezența mamei trebuie să constituie cea mai mare atracție a acestuia. Copiii sunt firi sensibile, iubitoare. Ei sunt ușor de mulțumit și ușor de nefericit. Printr-o disciplină blândă, prin cuvinte și fapte pline de iubire, mamele își pot lega copiii de inima lor.

Micile atenții—secretul mării fericiri. Dumnezeu ne încearcă, ne pune la probă prin întâmplările obișnuite ale vieții. Prin lucrurile mici ies la iveală cămăruțele inimii. Micile atenții, nenumăratele gesturi de apreciere, aparent ne semnificative, și dovezile de amabilitate în lucrurile obișnuite ale vieții sunt cele care însumează fericirea

în viață; iar neglijarea cuvintelor pline de bunătate, încurajatoare, iubitoare, și a dovezilor de curtoazie contribuie la nenorocirea vieții.

Secretul unui cămin atrăgător. Un cămin în care domnește dragostea, exprimată prin cuvinte, priviri și fapte, este un loc în care îngerilor le face plăcere să-și manifeste prezența și pe care se bucură să-1 sfințească, aducând razele de lumină ale slavei. Într-o astfel de casă, datoriile umile ale vieții au farmec. Niciuna dintre ele nu va fi neplăcută pentru soție... în astfel de împrejurări. Ea le va aduce la îndeplinire cu toată dragostea, va fi ca o rază de soare pentru toți cei din preajma ei, și inima ei, plină de bucurie, Îi va cânta Domnului... Iubirea trebuie văzută în priviri și purtare și auzită în tonul vocii.

Influența reciprocă a fraților și surorilor. Cea mai înaltă datorie care le revine tinerilor este aceea ca, în propriile cămine, să fie o binecuvântare pentru tată, mamă, frați și surori, dovedind dragoste și împreună-simțire cu aceștia. Aici este locul în care pot dovedi altruism, stăpânire de sine, lucrând pentru alții și purtându-le de grijă... [64] Ce influență poate avea o soră asupra fraților ei!... Dacă purtarea ei este corectă, ea poate determina caracterul fraților ei. Rugăciunile, bunătatea și afecțiunea ei pot face mult în cămin.

Dragoste plină de amabilitate. Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care îl manifestă Domnul Hristos față de biserica Sa este spiritul pe care trebuie să-1 manifeste soțul și soția unul față de celălalt. Dacă ei Îl iubesc pe Dumnezeu în cel mai înalt sens, se vor iubi unul pe celălalt în Domnul, tratându-se întotdeauna cu amabilitate, fiind legați unul de celălalt prin legături neschimbătoare. Prin altruism și sacrificiu de sine, manifestate reciproc, ei vor fi o binecuvântare unul pentru celălalt...

Exprimați-vă iubirea în cuvinte și în fapte. Sunt mulți care consideră că exprimarea iubirii constituie o dovadă de slăbiciune și mențin o rezervă care îi respinge pe ceilalți. Acest spirit împiedică manifestarea naturală a afecțiunii. Dacă sunt respinse, impulsurile de prietenie și generozitate se veștejesc, iar inima se înstrăinează, devine rece. Trebuie să ne ferim să facem această greșală. Iubirea nu poate exista mult timp fără a fi exprimată. Nu lăsați ca inima aceluia de care sunteți legați să flămânzească după bunătate și simpatie. Fiecare să ofere dragoste, nu să o pretindă. Cultivați tot ceea ce aveți mai nobil și fiți gala să recunoașteți calitățile celuiilalt. A fi conștient

de aprecierea celuilalt constituie un stimul și o satisfacție deosebită, împreună-simțire și respectul încurajează străduința către excelență și însăși iubirea crește când este stimulată spre țeluri nobile.

Părinții să se apropie de copiii lor. Unii părinți nu își înțeleg copiii și nici nu se străduiesc să-i cunoască sau să se apropie de ei. Adesea, există o mare distanță între părinți și copii. Dacă părinții ar căuta să afle care sunt simțămintele copiilor și ce este în inima lor, acest lucru ar fi un mare beneficiu pentru ei. Tatăl și mama trebuie să lucreze împreună în deplină armonie. Ei trebuie să devină prieteni ai copiilor lor... Părinții trebuie să cerceteze care este cea mai bună și cea mai sigură cale de a câștiga iubirea și încrederea copiilor, pentru a-i putea călăuzi pe calea cea dreaptă. Ei trebuie să reflecte asupra celor din cămin strălucirea soarelui iubirii.

[65]

Încurajare și apreciere. Copiilor mici le place compania și rareori se bucură să fie singuri. Ei tânjesc după iubire și duioșie. Ei gândesc că ceea ce le place lor place și mamei și este numai normal ca ei să meargă la ea cu micile lor bucurii și necazuri. Mama nu trebuie să rănească inimile lor sensibile, tratând cu indiferență lucruri care, deși pentru ea sunt fără însemnătate, pentru ei sunt de mare importanță. Pentru copii, simpatia și aprobarea ei sunt foarte prețioase. O privire aprobatoare, un cuvânt de încurajare sau de laudă vor fi ca raza de soare în inimile lor, adesea aducându-le fericire pentru o zi întreagă.

Părinții—confidenții copilului. Părinții să-și încurajeze copiii să aibă încredere în ei și să-și descarce la ei necazurile inimii, micile lor supărări și încercări zilnice.

Învățați-i cu blândețe și legați-i de inimile voastre. Este o perioadă critică pentru copii. În jurul lor vor fi tot felul de influențe, care tind să-i îndepărteze de voi, lucru pe care trebuie să îl preveniți. Învățați-i să facă din voi confidentul lor. Lăsați-i să vă șoptească la ureche necazurile și bucuriile lor... Copiii ar fi feriți de multe rele, dacă ar fi mai apropiați de părinții lor. Părinții trebuie să încurajeze la copiii lor atitudinea de a fi mai deschiși față de ei, de a veni la ei cu greutățile lor și, când sunt în dilemă într-o anumită problemă, de a le spune exact cum simt ei și de a le cere sfatul. Cine altcineva decât niște părinți evlavioși ar putea să vadă cu înțelepciune în ce primejdie se află ei și să le arate acest lucru? Cine i-ar putea înțelege mai bine pe copii, prin prisma temperamentului fiecăruia dintre ei?

[66] Mama, cea care a vegheat asupra evoluției minții lor încă din pruncie, este cea mai în măsură să-și sfătuiască și să-și îndrume copiii. Cine oare, mai bine decât mama, ajutată de tata, ar putea spune mai bine care trăsături de caracter trebuie ținute sub control și stăpânite?

Tați care nu au timp pentru copii. „Nu am timp“, spune tatăl. „Nu am timp să mă dedic educației copiilor mei, nu am timp pentru plăceri sociale și de familie.“ Atunci nu ar fi trebuit să vă luați asupra voastră răspunderile unei familii. Răpindu-le timpul care le aparține de drept, îi lipsiți de educația pe care ar trebui să o primească din partea voastră. Dacă aveți copii, aveți de făcut o lucrare, împreună cu mama lor, în ceea ce privește formarea caracterului lor.

Împovărate de multe griji, mamele simt uneori că nu-și mai pot face timp pentru ca, în liniște și cu răbdare, să-i învețe pe cei mici, dăruindu-le iubire și afecțiune. Însă ele trebuie să nu uite că, dacă cei mici nu găsesc în părinții lor și în cămin ceea ce ar trebui să le satisfacă dorința după afecțiune și prietenie, copiii vor căuta aceasta în alte locuri, unde atât dezvoltarea mintală, cât și caracterul le pot fi puse în pericol.

Mame care nu au timp pentru copii. Multe mame se lamentează: „Nu am timp să fiu cu copiii mei“. Atunci, de dragul lui Hristos, petreceți mai puțin timp în pregătirea îmbrăcăminte. Mai degrabă neglijați împodobirea voastră în vestimentație. Faceți și primiți mai puține vizite. Nu mai gătiți la nesfârșit atâtea feluri de mâncare. Însă nu vă neglijați niciodată, dar niciodată, copiii! Ce aveți voi mai de preț decât copiii voștri? Nu lăsați ca ceva să se interpună vreodată între voi și binele copiilor voștri.

Cu copiii voștri la lucru și la joacă. Dedicăți-le copiilor câteva ore din timpul vostru liber; prindeți-vă cu ei la lucru și în jocurile lor și câștigați-le încrederea! Împrieteniți-vă cu ei!

Părinții trebuie să-și petreacă serile împreună cu familia lor. Lăsați deoparte grijile și ocupațiile zilei!

[67] **Mai multă părtașie, mai puțină „dictatură“.** Există primejdia ca atât părinții, cât și profesorii să poruncească și să dicteze prea mult, în timp ce nu dau suficientă importanță relației de părtașie cu copiii sau elevii lor. Adesea, sunt prea reținuți și își exercită autoritatea într-un mod rece, lipsit de simpatie, care nu poate câștiga inimile copiilor sau ale elevilor lor. Dacă și-ar apropia copiii și le-ar arăta că îi iubesc, dacă ar manifesta interes pentru ceea ce le place

acestora, chiar și pentru jocurile lor, uneori fiind necesar să se poarte precum niște copii între copii, i-ar face foarte fericiți și le-ar câștiga dragostea și încrederea. Iar copiii ar fi mult mai binevoitori să-i respecte și să-i iubească.

Presărați în jurul vostru farmecul căminului și al companiei voastre! Dacă veți face astfel, ei nu vor dori atât de mult societatea celor de vârsta lor... Datori tă relelor care sunt acum în lume și a restricțiilor care trebuie impuse copiilor, părinții trebuie să aibă de două ori grijă să-i lege pe aceștia de inimile lor și să-i convingă că ei le doresc fericirea.

Părinții să fie apropiați de copiii lor. Nicio bariera de răceală sau de rezervă nu trebuie îngăduită între părinți și copii. Părinții, să se apropie de copiii lor, căutând să înțeleagă gusturile și mentalitatea lor, să pătrundă în simțămintele lor și să-i determine să spună ce au pe suflet- Părinți, faceți-i pe copii să vadă că îi iubiți și că veți face tot ce vă stă în putere pentru a-i face fericiți! Dacă veți face astfel, restricțiile necesare, pe care le impuneți, vor avea mai multă influență asupra lor.

Puterea iubirii. Iubirea are o putere minunată, căci este de origine divină. Răspunsul blând, care „potolește mânia“, dragostea care este „Îndelung răbdătoare și plină de bunătate“, mila care acoperă „o sumedenie de păcate“—o, dacă am învăța aceste lecții, cu ce putere de vindecare ar fi înzestrate viețile noastre! Cât de diferită ar fi viața, iar pământul ar deveni o pregustare a cerului! Aceste lecții pot fi predate într-un mod atât de simplu, încât să fie înțelese chiar și de copiii mici.

[68]

Din punct de vedere omenesc, banii reprezintă putere; însă din punctul de vedere al lui Hristos, dragostea este putere. În aeest principiu sunt implicate tăria intelectuală și cea spirituală. Adevărata dragoste are o deosebită eficiență în a face binele și nu poate face altceva decât binele. Ea previne neînțelegerea și supărarea și aduce adevărata fericire. Bogăția are adesea influența de a corupe și distruge; manifestarea forței are puterea de a răni; însă caracteristicile iubirii curate sunt adevărul și bunătatea.

Iubirea este o plantă care trebuie îngrijită. Căminul trebuie să fie centrul celei mai curate și nobile afecțiuni. Pacea, armonia, iubirea și fericirea trebuie cultivate cu străduință în fiecare zi, până când aceste caracteristici prețioase ajung să domnească în inimile

celor care alcătuiesc familia. Planta iubirii trebuie îngrijită atent, altfel moare. Orice principiu bun care dorim să prospere în suflet trebuie cultivat cu grijă.

Amintiți-vă de propria copilărie. Nu-i tratați pe copiii voștri numai cu severitate, uitând că și voi ați fost copii și că ei sunt doar niște copii. Nu vă așteptați să fie desăvârșiți și nu încercați să-i faceți să se poarte dintr-odată ca oamenii mari. Făcând astfel, veți închide ușa de acces prin care altfel ați ajunge la inima lor și îi veți determina să deschidă ușa unor influențe dăunătoare, prin care alții le vor otrăvi mintea înainte ca voi să vă dați seama de pericol... Părinții nu ar trebui să uite anii propriei copilării, cât de mult tânjeau după simpatie și iubire și cât de nefericiți se simțeau când erau criticați și certați la mânie de către părinții lor. Ei trebuie să fie din nou copii în simțămintele lor și să se pună la mintea copiilor lor, pentru a-i înțelege.

[69] **Ei au nevoie de cuvinte blânde, încurajatoare.** Cât de ușor ar fi pentru mame să spună cuvinte pline de bunătate și de dragoste, care sunt ca o rază de soare pentru inimile celor mici, făcându-i să uite de micile lor necazuri.

Păstrați o atmosferă deschisă și senină în jurul copiilor. Când sunt în necaz, cei mici trebuie alinați cu grijă. Copiii, din pruncie până la vârsta maturității, nu primesc atenția care ar trebui să li se acorde. Este nevoie de mame care să dorească să-i crească pe copiii lor astfel, încât aceștia să se considere o parte a familiei. Mamele să discute cu copiii despre speranțele și neîmplinirile acestora. Părinții să nu uite să aibă grijă în primul rând de copiii lor, apoi de străini. Trebuie să li se ofere o atmosferă senină, sub călăuzirea mamei.

Uneori, copiii au nevoie mai mult de dragoste decât de mâncare. Uneori, mamele își neglijează cu nerușinare copiii, ca să aibă timp pentru a-și broda îmbrăcămintea sau pentru a pune ornamente inutile pe veșmintele copiilor lor. Când copiii sunt obosiți și au cu adevărat nevoie de grija lor, ei sunt neglijați sau li se dă ceva de mâncare. Nu numai că nu aveau nevoie de mâncare în acele momente, ci aceasta se dovedește chiar dăunătoare pentru ei. Ceea ce le lipsea era îmbrățișarea alinătoare a mamei. Fiecare mamă trebuie să-și facă timp să le ofere copiilor ei aceste mângâieri pline de afecțiune, care sunt atât de esențiale în pruncie și în copilărie.

Dorințele rezonabile trebuie satisfăcute. Trebuie să-i faceți pe copiii voștri să simtă permanent că îi iubiți, că lucrați pentru binele lor, că le doriți din inimă fericirea și că vă propuneți să faceți numai ceea ce este spre binele lor. Trebuie să le împliniți micile dorințe, ori de câte ori este rezonabil să o faceți.

Niciodată nu trebuie să acționați din impuls fală de copii. Autoritatea să fie îmbinată cu iubirea. Nutriți și cultivați tot ceea ce este bun și plin de iubire și îndrumați-i să dorească binele suprem, prezentându-L pe Domnul Hristos inimilor lor. Când le prezentați negativ acele lucruri care ar fi dăunătoare pentru ei, arătați-le că îi iubiți și că doriți să-i faceți fericiți. Cu cât ei sunt mai respingători și mai nesuferiți, cu atât trebuie să vă străduiți mai mult să le arătați că îi iubiți. Când copilul are încrederea că vrei să-l faci fericit, dragostea va înlătura orice barieră. Acesta a fost principiul folosit de Mântui torul în relație cu omul; acest principiu trebuie aplicat și în biserică. [70]

Iubirea trebuie exprimată. În multe familii există o mare lipsă de exprimare a iubirii unul față de celălalt. Sentimentalismul nu este necesar, însă este nevoie de exprimarea iubirii și a duioșiei într-un mod simplu, curat și demn. Mulți cultivă asprimea inimii și, prin vorbe și fapte, descoperă partea diabolică a caracterului lor. Întotdeauna, între soț și soție, între părinți și copii, între frați și surori trebuie să fie nutrită iubirea plină de tandrețe. Orice cuvânt pripit trebuie evitat și nu trebuie să existe nici măcar aparența lipsei de iubire unul față de celălalt. Este datoria fiecărui membru al familiei să fie plăcut, să vorbească frumos.

Educația prin exemplu. Cultivați tandrețea, afecțiunea și iubirea, care își găsesc exprimarea în mici acte de amabilitate, în cuvinte, în atenții care dovedesc preocuparea.

Cea mai bună cale de a-i educa pe copii să-și respecte tatăl și mama este aceea de a le da ocazia să-l vadă pe tata oferind cu amabilitate atenții mamei, iar pe mama respectându-l pe tata. Doar pri-vindu-i pe părinți în atmosfera iubirii, copiii sunt conduși să asculte de porunca a cincea și să ia seama la îndemnul: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept“.

Părinții ca grădinari. Domnul le-a încredințat părinților o lucrare solemnă, sacră. Ei trebuie să cultive cu grijă solul inimii. Astfel, ei pot fi conlucrători cu Hristos. El așteaptă ca ei să păzească și să

îngrijească grădina inimii copiilor lor. Ei trebuie să semene sămânța cea bună, smulgând orice buruiană urâtă și rea. Orice defect de caracter, orice greșeală în atitudine trebuie îndepărtate; căci, dacă li se îngăduie să rămână, ele vor dăuna frumuseții caracterului.

[71] **Păzitori ai grădinii.** Tendința predominantă în lume este aceea de a tolera ca tinerii să urmeze pornirile firești ale minții lor. Și dacă ele sunt rele și nestăpânite în copiii lor, părinții spun că aceștia se vor îndrepta și, când vor ajunge la 16 sau 18 ani, își vor da seama singuri și vor părăsi obiceiurile greșite, devenind, în cele din urmă, oameni folositori în societate. Ce greșeală! Ani de-a rândul, ei permit unui vrăjmaș să semene grădina inimii; ei tolerează ca principiile greșite să crească și, în multe cazuri, toată munca de după aceea nu este de niciun folos... Mulți părinți au îngăduit copiilor lor să-și formeze obiceiuri greșite, lucru care se poate vedea de-a lungul vieții. Acest păcat apasă asupra părinților. Acești copii pot pretinde că sunt creștini; totuși, fără o lucrare specială a harului asupra inimii lor și fără o deplină reformă a vieții, obiceiurile din trecut vor fi văzute de-a lungul întregii lor experiențe, iar ei vor manifesta exact acel caracter pe care părinții lor le-au îngăduit să și-l formeze.

Politețea va alunga jumătate din relele vieții. Principiul cuprins în porunca: „Iubiți-vă unii pe alții“ stă la temelia fericirii din cămin. Politețea creștină trebuie să domnească în fiecare casă. Deși nu este atât de ușor de manifestai, ea are puterea să îmblânzească acele firi care, altfel, ar fi reci și aspre. Cultivarea continuă a politeții, voința de a ne purta cu alții așa cum dorim să se poarte ei cu noi, va alunga jumătate din relele vieții.

Politețea să se manifeste în cămin. Dacă dorim să avem copii buni, politicoși și iubitori, noi înșine trebuie să le fim exemplu. Părinții să fie atenți unul cu altul chiar în lucrurile mici. Bunătatea în orice împrejurare trebuie să fie legea casei. Nu trebuie îngăduit nicidecum limbajul aspru; nu trebuie rostite cuvinte usturătoare.

Toți pot avea o înfățișare voioasă, o voce blândă, maniere politicoase; acestea sunt elemente puternice. Copiii sunt atrași de comportamentul optimist, luminos. Arătați-le bunătate și politețe, iar ei vor dovedi același spirit față de voi și unul față de altul.

[72] Politețea voastră și stăpânirea de sine vor avea o influență mai mare asupra caracterelor copiilor voștri decât ar putea-o avea doar cuvintele.

Amabilitatea și aprecierile stimulează spre bine. Vorbind frumos cu copiii și laudându-i atunci când încearcă să facă ce este bine, părinții le pot încuraja străduințele, făcându-i foarte fericiți și creând în jurul cercului familiei un farmec ce va alunga orice umbră și va aduce înăuntru lumina soarelui, cu seninătatea ei. Bunătatea reciprocă și stăpânirea de sine vor face din cămin un paradis și vor atrage îngerii cei sfinți în cercul familiei; însă aceștia vor pleca din casa unde se aud cuvinte neplăcute, neînțelegeri și certuri. Lipsa bunătații, nemulțumirea și mânia Îl izgonesc pe Domnul Isus din cămin... Cuvintele plăcute, gesturile amabile și afecțiunea sinceră, care se manifestă în toate acțiunile, alături de hărnicie, curățenie și chibzuință, fac chiar dintr-o colibă cel mai fericit cămin. Creatorul privește cu mulțumire spre o asemenea familie.

Evitați politețea artificială. Există mulți care ar trebui să trăiască mai puțin pentru lumea din afară și mai mult pentru membrii familiei lor. Ar trebui să existe mai puțină etalare de politețe artificială și de afecțiune față de străini și vizitatori și mai multă amabilitate sinceră, care izvorăște din adevărata dragoste și din atașamentul față de cei dragi din cămin.

Definiția adevăratei politeți. Este mare nevoie să cultivăm în cămin rafinamentul autentic... Vulgaritatea în vorbire și purtare dovedește o inimă pervertită. Adevărul de origine divină nu-l degradează niciodată pe cel care îl primește și nici nu face din el o persoană grosolană, dură. Adevărul îmblânzește și rafinează. Când este primit în inimă, el face din tânăr un om respectuos și politicos. Politețea creștină se dobândește numai prin lucrarea Duhului Sfânt. Aceasta nu constă în afișarea unui aer afectat, în cuvinte lingușitoare sau în gesturi artificiale—în plecăciuni sau în zâmbete forțate. Acest fel de politețe se întâlnește la oamenii acestei lumi, însă ei sunt lipsiți de adevărata politețe creștină. Politețea adevărată se dobândește numai printr-o cunoaștere practică a Evangheliei lui Hristos. Politețea autentică și amabilitatea autentică sunt bunătate dovedită față de toți, mari sau mici, bogați sau săraci.

[73]

Esența adevăratei politeți. Esența politeții autentice constă în respectul față de ceilalți. Educația adevărată, care durează, este cea care lărgeste mereu cercul simpatiei și încurajează bunătatea față de toată lumea. Așa-numita cultură, care nu-l face pe tânăr să fie respectuos față de părinții lui, să le aprecieze calitățile, să aibă răbdare

față de defectele lor și să-i ajute în nevoie, care nu-l face atent și grijuliu, generos și gata a da ajutor celor tineri, celor bătrâni și celor nenorociți, constituie un eșec.... Politețea creștină este lanțul de aur ce-i unește pe membrii familiei cu legături de iubire, care devin tot mai strânse și mai puternice în fiecare zi.

Faceți din regula de aur legea familiei. În Biblie se pot găsi cele mai valoroase reguli pentru relațiile sociale și de familie. Acestea reprezintă nu numai cel mai bun și mai nobil standard de moralitate, dar și cel mai valoros cod de politețe... Regula de aur, „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel“, și sfatul apostolului, „In cinste, fiecare să dea întâietate altuia“, ar trebui să devină legea familiei. Cei care nutresc spiritul lui Hristos vor dovedi politețe în cămin și un spirit de bunăvoință chiar și în lucrurile mici. Ei vor căuta mereu să îi facă fericiți pe cei din jurul lor și, fiind atenți cu ceilalți, vor uita de eul lor. Acesta este fructul care crește în pomul numit creștinism.

Regula de aur este principiul adevăratei amabilități, iar cea mai autentică ilustrare a acesteia se vede în viața și în caracterul Domnului Isus.

Cel mai bun tratat științific asupra normelor de eticheta. Cel mai valoros tratat asupra normelor de etichetă, care a fost scris vreodată, este prețioasa învățătură dată de Mântuitorul prin apostolul Pavel, inspirat de Duhul Sfânt—cuvinte care ar trebui scrise, fără a fi șterse vreodată, în memoria oricărui om, tânăr sau bătrân. „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.“ „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se umflă de mândrie, nu se laudă, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.“

Amabilitatea—o cerință biblică. Biblia ne cere în mod imperios să fim amabili; ea ne prezintă multe exemple cu privire la ce înseamnă spiritul lipsii de egoism, harul blândității și comportamentul atrăgător, care caracterizează adevărata politețe.

Creștinismul va face din om un gentleman. Domnul Hristos S-a purtat frumos chiar și cu persecutorii Săi; iar urmașii Săi adevărați vor avea același spirit... Evanghelia nu încurajează politețea formală,

întâlnită în mod obișnuit în lume, ci acea amabilitate care izvorăște dintr-o bunătate autentică a inimii.

Adevărata politețe izvorăște din dragoste. Cea mai atentă cultivare a normelor exterioare ale etichetei nu este suficientă pentru a îndepărta nemulțumirea, judecata aspră și vorbirea indecentă. Rafinamentul autentic nu va fi niciodată dat pe față, atâta vreme cât eul reprezintă obiectivul suprem. Iubirea trebuie să sălășluiască în inimă. Un creștin adevărat are ca motivație a acțiunilor sale atașamentul profund al inimii față de Mântuitorul.

Dacă în inimă exista armonia divină a adevărului și a iubirii, lucrul acesta va radia în exterior, în cuvinte și fapte... Iubirea conferă posesorului ei noblețe, bună-cuviință și farmec în comportament. Dragostea luminează înfățișarea și supune vorbirea; ea rafinează și înobilează întreaga ființă umană. Ea îl aduce pe om în armonie cu Dumnezeu, fiind o caracteristică a cerului.

Politețea adevărată înseamnă respectarea omului ca om. Adevărata politețe nu se învață doar prin practicarea regulilor etichetei. Modul de comportare trebuie avut în vedere întotdeauna; ori de câte ori nu este compromis principiul, respectul față de alții va conduce la conformarea cu obiceiurile acceptate; însă adevărata politețe nu cere sacrificarea principiului de dragul conveniențelor. Ea ignoră împărțirea în caste și încurajează prețuirea de sine, respectul pentru demnitatea omului și considerația pentru fiecare membru al marii familii omenești.

[75]

Iubirea este exprimată în priviri, cuvinte și acțiuni. Mai presus de toate lucrurile, părinții ar trebui să-și înconjoare copiii cu o atmosferă de bucurie, amabilitate și iubire. Căminul în care domnește dragostea și în care aceasta este exprimată în priviri, cuvinte și fapte este un loc în care îngerilor le face plăcere să locuiască.... Atmosfera astfel creată va fi pentru copii ceea ce este aerul și raza de soare pentru lumea vegetală, aducând sănătate și vigoare minții și trupului. Gusturile frumoase, conversația bucură și faptele pline de iubire vor lega inimile copiilor de cele ale părinților prin funiile de mătase ale dragostei și vor contribui la a face din cămin un loc atrăgător mai mult decât cele mai prețioase ornamente care pot fi cumpărate cu aur.

Respect pentru sentimentele celorlalți. Așa a rânduit Dumnezeu, ca persoane cu temperamente diferite să se asocieze... Fiecare

membru al familiei trebuie să privească întotdeauna cu sfințenie sentimentele celorlalți și să le respecte drepturile. În acest fel, vor fi cultivate respectul reciproc și stăpânirea de sine, vor fi îndepărtate prejudecățile, iar părțile aspre ale caracterului vor fi șlefuite. Astfel, poate fi asigurată armonia, iar asocierea diferitelor temperamente poate fi un beneficiu pentru fiecare.

[76] **Nimic nu poate înlocui lipsa amabilității.** Aceia care pretind că sunt urmași ai lui Hristos, dar, în același timp, sunt aspri, lipsiți de bunătate și nepoliticoși în cuvinte și comportament, nu au învățat nimic de la Isus. Un om care tună și fulgeră, dorind să stăpânească, intimidându-i și terorizându-i pe toți în jur, un om care caută neconștient greșeli nu este un creștin; căci a fi creștin înseamnă a fi ca Hristos. Comportamentul unor așa-ziși creștini este atât de lipsit de bunătate și de amabilitate, încât în loc să fie vorbiți de bine, ei sunt vorbiți de rău. Sinceritatea lor nu poate fi pusă la îndoială; corectitudinea lor nu poate fi discutată, însă sinceritatea și corectitudinea nu pot ține locul bunătății și amabilității. Creștinul trebuie să fie lot atât de iubitor, de credincios, de milos și de amabil, pe cât este de corect și de cinstit.

Amabilitatea este plăcută înaintea lui Dumnezeu. Orice neglijare a bunătății și a amabilității..., orice neglijare a cuvintelor bune, încurajatoare, în cercul familiei, părinții față de copii și copiii față de părinți, sunt confirmarea unor obiceiuri care denotă lipsa unui caracter asemenea lui Hristos. Însă, dacă aceste lucruri mici sunt împlinite, ele devin lucruri mari. Ele se măresc tot mai mult și se transformă în viață într-o mireasmă dulce, care se înalță către Dumnezeu ca tămâia sfântă.

Mulți tânjesc după amabilitate. Mulți tânjesc cu dor după afecțiune, după prietenie... Nu trebuie să fim egoiști, ci să căutăm mereu ocazii, chiar în lucrurile mici, de a ne arăta mulțumirea pentru bunăvoința pe care ne-au arătat-o alții și de a-i înveseli, de a-i însenina și de a le ușura durerile și poverile, prin fapte de bunătate și de amabilitate, prin mici gesturi de iubire. Aceste atenții care, începând din familia noastră, se extind în afara cercului familiei vor contribui la fericirea vieții noastre; iar neglijarea acestor lucruri mici va aduce amărăciune și durere în viața noastră.

Optimismul și bucuria trebuie cultivate. Nu îngăduiți ca îngrijorările și dificultățile vieții de zi cu zi să vă tulbure mintea și să

vă înnechireze chipul. Altfel, va exista întotdeauna câte ceva care să vă neliniștească, să vă tulbure. Viața este așa cum ne-o facem și vom găsi ceea ce căutăm... Dacă vom căuta partea luminoasă a lucrurilor, vom găsi suficiente motive care să ne facă fericiți și voioși. Dacă oferim zâmbete, acestea ne vor fi înapoiate; dacă rostim cuvinte plăcute, optimiste, și nouă, la rândul nostru, ne vor fi adresate astfel de cuvinte... Datoria fiecăruia este să cultive bucuria, în loc să zăbovească mereu asupra necazurilor și supărărilor. Mulți nu numai că ajung de compătimit în acest fel, însă ajung chiar să-și sacrifice sănătatea și fericirea din cauza unei imaginații bolnave. În jurul lor văd numai lucruri neplăcute, iar înfățișarea lor este mereu posomorâtă și, mai mult decât cuvintele, aceasta exprimă o stare de nemulțumire. Aceste simțăminte deprimante le sunt foarte dăunătoare pentru sănătate, deoarece, îngreunând digestia, ei își dau peste cap alimentația. Întristarea și neliniștea nu pot remedia niciun singur rău, însă pot provoca multe rele; dar voioșia și optimismul, în timp ce luminează calea altora, „sunt viață pentru cei care le găsesc și sănătate pentru întregul trup“.

Zâmbetul poate câștiga afecțiunea copiilor. Zâmbiți, părinți!... Dacă inima vă este tristă, nu lăsați ca fața să exprime acest lucru. Faceți ca strălucirea care vine dintr-o inimă iubitoare, mulțumitoare, să vă lumineze expresia feței. Debarasați-vă de severitatea de fier, adaptați-vă nevoilor copiilor și faceți-i să vă iubească. Trebuie să le câștigați atașamentul, dacă doriți să le imprimați în inimă adevărul cu privire la religie.

Dacă vor să-și educe copiii pentru a fi plăcuți, părinții n-ar trebui să le vorbească niciodată pe un ton de ceartă. Educați-vă pe voi înșivă să aveți o înfățișare plăcută și puneți în voce toata dulceața și melodia de care sunteți în stare.

Dispoziția pozitivă aduce multiple beneficii familiei. Mama trebuie să cultive o atitudine voioasă, mulțumitoare, fericită. Orice efort în această direcție va fi răsplătit din belșug în ceea ce privește nu numai bunăstarea fizică, ci și caracterul moral al copiilor ei. Un spirit vesel va aduce fericire în familia ei și îi va îmbunătăți într-o mare măsură propria sănătate.

Priviți lucrurile într-o manieră luminoasă, căutând să îndepărtați umbrele care, dacă ne concentrăm asupra lor, ne vor învălui sufletul.

[77]

[78]

Cultivați simpatia față de semenii! Faceți ca în cămin să domnească bucuria, bunătatea și iubirea!

Bucuria nu este incompatibilă cu creștinismul. Putem avea adevărata demnitate creștină și, în același timp, putem fi plăcuți și bucuroși în purtarea noastră. Bucuria, lipsită de frivolitate, este unul dintre harurile creștine.

Orice cuvânt are o influență. Fiecare cuvânt rostit de tata sau de mama are asupra copiilor o influență spre bine sau spre rău. Dacă părinții vorbesc în mod pătimăș, dacă manifestă acel spirit care se întâlnește la copiii acestei lumi, Dumnezeu îi socotește copii ai acestei lumi, și nu fiii și ficele Sale.

Părinții trebuie să întrețină atmosfera din cămin curată și înmiresmată, prin cuvinte amabile, prin atenție și iubire; însă, în același timp, ei trebuie să fie fermi și hotărâți în ceea ce privește principiile. Dacă sunteți fermi cu copiii voștri, este posibil ca ei să creadă că nu îi iubiți. Este un lucru la care vă puteți aștepta, însă nu arătați niciodată asprime. Dreptatea și mila trebuie să-și dea mâna; nu trebuie să existe gesturi șovăitoare, nici impulsive.

Limbajul să fie o exprimare a harului lăuntric. Cerința principală în ceea ce privește limbajul este ca acesta să fie curat, amabil și adevărat—„o exprimare în afară a harului lăuntric...” Cea mai bună școală pentru studiul acestui limbaj este căminul. Cuvintele bune sunt pentru suflet precum rouă sau precum ploaia blândă.

Nu îngăduiți ca cearta sau neînțelegerile să pătrundă în casa voastră. Vorbiți blând! Niciodată nu lăsați ca vorba să vă fie aspră. Păstrați-vă calmul... Aveți răbdare cu copiii când trec prin încercări care vouă poate că vi se par mici, însă pentru ei sunt mari.

Cuvintele aduc lumină sau negură. Este important să ne educăm copiii și tinerii, ca ei să vegheze asupra cuvintelor și faptelor lor; căci cursul acțiunilor lor produce lumină sau negură nu numai în propriul cămin, ci și în viața tuturor acelorora cu care vin în contact. Nefericirea este cauzată adesea de folosirea neînțeleaptă a darului vorbirii. Cuvântul lui Dumnezeu nu autorizează pe nimeni să vorbească aspru, creând în acest fel simțăminte neplăcute și nefericire în familie. Ceilalți membri ai familiei își pierd respectul pentru cel care vorbește astfel; dacă s-ar stăpâni, acesta ar câștiga încrederea și afecțiunea tuturor... Părinții să adreseze copiilor lor numai

cuvinte plăcute, iar copiii să adreseze părinților lor numai cuvinte respectuoase.

Evitați vulgaritatea sub orice formă! Taților și mamelor, soților și soțiilor, fraților și surorilor, nu vă lăsați duși de valul vulgarității în acțiune, cuvinte sau gânduri! Vorbele grosolane, glumele vulgare, lipsa amabilității și a adevăratei curtoazii în viața de familie vor deveni o a doua natură... Căminul este un loc prea sacru pentru a fi întinat prin vulgaritate, senzualitate, învinuiri reciproce sau scandaliuri.

Vorbirea josnică, ieftină, comună nu trebuie să-și găsească locul în cămin.

Cuvintele nefolositoare, aruncate fără rost, schimbate între tată și mama, vor conduce la rostirea acelorași cuvinte și între copii, în timp ce cuvintele frumoase, nevinovate, sincere, adevărate, serioase vor duce la folosirea aceluiasi fel de cuvinte între toți membrii familiei și vor conduce, de asemenea, la fapte bune.

Un angajament personal. Ar fi bine ca fiecare bărbat să semneze un angajament prin care să se hotărască să vorbească frumos în familia sa, să lase ca legea iubirii să stăpânească în vorbirea sa. Părinților, nu vorbiți niciodată pripit! Când copiii voștri greșesc, corecțați-i, însă prin cuvinte pline de duioșie și de dragoste. Ori de câte ori cicăliți, pierdeți o ocazie prețioasă de a da lecții de stăpânire de sine și de răbdare. Fie ca dragostea să fie trăsătura dominantă, atunci când vreți să îndreptați răul.

[80]

Conversația din familie. Cât de multe familii își condimentează mesele zilnice cu îndoieli și cu critici! Ei discută caracterele prietenilor lor și le pun pe masă ca pe un desert delical. Felii de calomnii sunt trecute de la unul la altul pentru a fi comentate, nu numai de către adulți, dar și de către copii. În acest fel, Dumnezeu este dezonorat.... Fie ca discuțiile din consiliul familiei să fie astfel calculate, încât să lase o influență înmiresmată asupra minților copiilor.

Bârfa și calomnia. Ne gândim cu oroare la canibalul care se ospătează cu carnea încă tremurândă și caldă a victimei sale; însă oare acest obicei are consecințe mai teribile decât agonia și ruina produse prin prezentarea falsă a motivelor cuiva, prin defăimarea reputației sau prin criticarea caracterului cuiva? Fie ca atât copiii, cât și tinerii să învețe ce spune Dumnezeu despre aceste lucruri: „Moartea și viața sunt în puterea limbii“. Spiritul de bârfă și de

calomnie reprezintă unul dintre mijloacele speciale ale lui Satana de a semăna discordia și cearta, de a despărți prieteni și de a submina credința multora dintre noi.

Pledoarie pentru răbdare și stăpânire de sine din partea părinților. Părinților, când simțiți că sunteți nervoși, nu comiteți păcatul atât de mare de a otrăvi întreaga familie cu această îritabili-tate periculoasă! În astfel de momente, vegheați îndoit asupra propriei purtări și rezolvați în inimă ce aveți de rezolvat, astfel ca să nu faceți niciun rău cu buzele, ci să roștiți numai cuvinte plăcute, amabile. Spuneți-vă: „Nu voi strica fericirea copiilor mei prin cuvinte tensionate“. Stăpânindu-vă astfel, veți deveni puternici. Sistemul nervos nu va mai fi atât de sensibil. Principiile dreptății vă vor face puternici. Conștientizarea faptului că vă faceți cu credincioșie datoria vă va întări. Îngerii va vor aprecia eforturile și vă vor ajuta.

[81] Când ei (copiii și tinerii) își pierd controlul și spun cuvinte pătimase, păstrarea tăcerii este adesea calea cea mai bună de urmat, nefiind nevoie de reproșuri, de certuri sau de condamnare. Tăcerea, care este de aur, va valora adesea mai mult decât Loate cuvintele care pot fi rostite.

Virtuțile creștine—stâlpi în vremuri de încercare. Pot veni necazuri, însă ele sunt partea omului pe acest pământ. Lăsați ca pacea, mulțumirea și dragostea sa păstreze strălucirea soarelui în inimă, chiar dacă ziua este înnegurată.

Chiar dacă este modest, căminul poate fi întotdeauna un loc al cuvintelor prietenoase și al faptelor bune, un loc în care amabilitatea și iubirea sunt oaseți permanenți.

Unitate, iubire și pace. Părinții trebuie să fie atenți să nu îngăduie ca spiritul de ceartă să se strecoare în cămin... Dacă părinții vor lupta pentru unitate în cămin, imprimând aici principiile care au călăuzii viața Domnului Hristos, cearta va fi înlăturată, iar unitatea și dragostea vor locui acolo.

Soțul și soția trebuie să-și aducă aminte că au suficiente poveri de dus, nefiind nevoie să adauge nenorociri prin îngăduirea divergențelor... Copiii prind ușor spiritul de discordie și tendința de a se certa pentru lucruri mărunte.

Dragostea și stăpânirea de sine vor fi răsplătite. Bărbații și femeile pot atinge idealul pe care îl are Dumnezeu cu ei, dacă Îl vor lua pe Domnul Hrislos ca ajutor. Ceea ce înțelepciunea omenească

nu poate face, va împlini harul Său pentru toți aceia care I se consacră Lui cu încredere. Providența Lui poate uni inimile prin legături care sunt de origine divină. Dragostea nu va fi doar un schimb de cuvinte dulci și măgulitoare. Războiul de țesut al cerului țese o urzeală mai fină, și totuși mai rezistentă decât poate fi țesută de orice război pământesc. Rezultatul nu este o pânză subțire, ci o țesătură rezistentă care va suporta uzura, proba și încercarea. Inimile vor fi legate prin legăturile de aur ale unei iubiri pline de răbdare.

Capitolul 6 — Cum să fie casa, casă—Ambientul și locuința potrivită

Principii călăuzitoare în alegerea așezării unei locuințe. În alegerea așezării locuinței, Dumnezeu dorește să avem în vedere, înainte de toate, influențele morale și religioase care vor fi în jurul nostru și al familiei noastre. Vom alege societatea și locul care sunt cele mai favorabile creșterii noastre spirituale, căutând să ne folosim de tot ce se poate din raza noastră de acțiune... S-ar putea să locuim în locuri care vor constitui o încercare pentru noi, mulți neavând posibilitatea de a sta acolo unde și-ar dori, însă nu trebuie să ne expunem în mod voit acelor influențe care sunt nefavorabile formării caracterului creștin. Când vine vremea să ne ocupăm de acest lucru, trebuie să fim de două ori atenți, precauți și să ne rugăm pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să putem rămâne neafecțați de un mediu degradant.

[83] **Căutați să fiți sub influența mediului natural.** Când se caută un loc pentru așezarea casei, fie ca acest scop să călăuzească alegerea. Nu vă lăsați stăpâniți de dorința după bogății, de modă sau de obiceiurile din societate. Aveți în vedere ceea ce tinde cel mai mult spre simplitate, curăție și sănătate și ceea ce este de adevărată valoare... În loc să locuiți într-un loc unde poate fi văzută doar lucrarea omului, unde ceea ce se vede și se aude ispitește la rău, unde agitația și larma aduc oboseală și frământare, duceți-va acolo unde puteți privi lucrările lui Dumnezeu. Găsiți-va odihna spiritului în frumusețea, liniștea și pacea naturii. Lăsați ochii să poată poposi asupra câmpurilor verzi, asupra crângurilor și dealurilor. Priviți cerul albastru, nepoluat de praful și de fumul orașelor, și respirați aerul înviorător al cerului.

Primul cămin—un model. Căminul primilor noștri părinți avea să fie un model pentru alte cămine, pe măsură ce copiii lor aveau să crească și să locuiască pământul. Căminul acela, înfrumusețat de mâna lui Dumnezeu însuși, nu a fost un palat somptuos. Oamenii, în mândria lor, își găsesc plăcerea în edificii mărețe și costisitoare

și aduc slavă lucrărilor mâinilor lor; însă Dumnezeu l-a așezat pe Adam într-o grădină. Aceasta a fost locuința lui. Cerul albastru era cupola; pământul, cu florile lui delicate, și covorul de un verde viu erau pardoseala; iar ramurile verzi ale arborilor maiestuoși erau baldachinul. Pereții erau împodobiți cu cele mai mărețe ornamente—lucrarea mâinilor marelui Maestru Artist- De la locul în care a fost așezată sfânta pereche învățăm o lecție pentru toate timpurile—că fericirea adevărată nu se găsește în îngăduirea mândriei și a luxului, ci în comuniunea cu Dumnezeu, prin lucrurile create de El. Dacă oamenii ar acorda mai puțină atenție celor artificiale și ar cultiva o mai mare simplitate, s-ar apropia mai mult de scopul inițial pe care l-a avut Dumnezeu în crearea lor. Mândria și ambiția nu sunt niciodată satisfăcute, însă aceia care sunt cu adevărat înțelepți vor găsi adevărata plăcere, care este înălțătoare, în sursele de bucurie pe care Dumnezeu le-a așezat la îndemâna tuturor.

[84]

Locuința aleasă de Dumnezeu pentru Fiul Său întrupat. Domnul Isus a venit pe acest pământ pentru a aduce la îndeplinire cea mai mare lucrare care a fost înfăptuită vreodată printre oameni. El a venit ca ambasadorul lui Dumnezeu, pentru a ne arăta cum să trăim o viață împlinită. Ce condiții a ales Tatăl cel nemărginit pentru Fiul Său? O casă singuratică, pe unul dintre dealurile Galileei; o gospodărie întreținută prin muncă cinstită, demnă; o viață plină de simplitate; luptă cu greutățile zi de zi; sacrificiu de sine, chibzuință și lucru făcut cu bucurie; ora de studiu alături de mama Sa, având deschise înaintea sulturii Scripturii; liniștea zorilor sau a amurgului din văile înverzite, lecțiile sfinte primite din natură; studiul creației și al providenței și comuniunea sufletului cu Dumnezeu—acestea au fost condițiile și ocaziile pe care le-a avut Domnul Isus, în prima parte a vieții Lui pe acest pământ.

Locuințe la țară, în Țara Promisă. Disciplina începută în pustie a fost continuată în Țara Promisă, în condiții favorabile, pentru formarea de obiceiuri corecte. Oamenii nu erau îngrămădiți în orașe, ci fiecare familie avea pământul său, asigurând tuturor binecuvântările aducătoare de sănătate ale unei vieți naturale, neperversitate.

Oameni de valoare, proveniți din familii situate la țară. Citiți istoria lui Avraam, a lui Iacov și a lui Iosif; istoria lui Moise, a lui David și a lui Elisei. Studiați viețile bărbaților de mai târziu, care au ocupat cu demnitate poziții de încredere și de răspundere. Mulți

[85] dintre aceștia au crescut la țară. Ei nu au știut ce este luxul. Nu și-au petrecut tinerețea în distracții. Mulți au fost nevoiți să lupte cu sărăcia și cu greutățile. Ei au învățat de timpuriu să muncească, iar viața lor activă, în aer liber, a conferit vigoare și elasticitate tuturor capacităților lor. Obligați să depindă de propriile resurse, ei au învățat să lupte cu greutățile și să învingă obstacolele, dobândind astfel curaj și perseverență. Ei au învățat lecția încrederii în propriile mijloace și a stăpânirii de sine. Fiind la adăpost, în mare măsură, de asocierile rele, ei erau mulțumiți cu bucuriile naturale și cu prietenii sănătoase. Gusturile lor erau simple, iar obiceiurile, temperate. Erau călăuziți de principii și au crescut în curăție, puternici și demni. Când a sosit momentul să înceapă lucrarea vieții lor, ei aveau putere fizică și mintală, bună dispoziție a spiritului, capacitatea de a planui și executa și tăria de a rezista în fața relelor, ceea ce i-a făcut să fie în lume o putere pozitivă, spre bine.

Riscurile viețuirii în orașe. Viața în orașe este înșelătoare și artificială. Pasiunea aprinsă pentru câștigarea de bani, vârtejul distracției și căutării de plăceri, setea de etalare, lux și extravagantă—toate acestea sunt forțe care distrag mintea mării majorități a oamenilor de la adevăratul scop al vieții. Ele deschid ușa pentru mii de rele. Asupra tinerilor au o putere aproape irezistibilă. Una dintre cele mai subtile și periculoase ispite care iau cu asalt copiii și tinerii din orașe este iubirea de plăceri. Sărbătorile sunt numeroase; jocurile de noroc... atrag mii de oameni, iar vârtejul distracției și plăcerii îi abate de la datoriile serioase ale vieții. Banii, care ar fi trebuit folosiți în alte scopuri, sunt risipiți pentru distracții.

[86] **Din punctul de vedere al sănătății.** În orașe, mediul înconjurător este adesea un pericol pentru sănătate. Pericolul continuu de a contacta boli, aerul poluat, apa care nu este curată, hrana nesănătoasă, locuințele îngrămădite, întunecoase și nesănătoase sunt câteva dintre relele care se întâlnesc. Nu a fost planul lui Dumnezeu ca oamenii să fie aglomerați în orașe, înghesuiți în clădiri cu etaje, în locuințe cu chirie. La început, El i-a așezat pe primii noștri părinți în mijlocul minunatelor priveliști de care dorește ca și noi să ne bucurăm astăzi. Cu cât suntem. Într-o mai deplină armonie cu planul original al lui Dumnezeu, cu atât ne vom situa într-o poziție mai favorabilă de a ne asigura sănătatea pentru trup, minte și suflet.

Orașele nu oferă niciun folos real. Nu există nici măcar o familie dintr-o sută care să beneficieze, din punct de vedere fizic, mintal sau spiritual, pentru că locuiește în oraș. Credința, speranța, dragostea, fericirea pot fi găsite cu mult mai ușor în locuri retrase, acolo unde sunt câmpuri, dealuri și copaci. Duceți-vă copiii departe de larma orașelor, de zarva și de hârâitul tramvaielor și al motoarelor, și mințile lor vor fi mai sănătoase. Va fi mai ușor să le prezentați adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Sfaturi cu privire la mutarea în oraș. Mulți părinți se mută din casele lor de la țară în oraș, socotind că acesta este un loc mai de dorit, mai convenabil. Însă făcând această schimbare, ei își expun copiii la multe și mari ispite. Băieții nu găsesc de lucru și încep să hoinărească pe străzi—educația lor va fi dobândită pe stradă și vor decădea tot mai mult, ajungând până la depravare, pierzând orice interes cu privire la ceea ce este bun, curat și sfânt. Cu mult mai bine ar fi fost ca părinții să fi rămas împreună cu copiii lor la țară, unde mediul este cel mai prielnic dezvoltării fizice și mintale. Învățați-i pe tineri să lucreze pământul și lăsați-i să poată dormi somnul dulce și nevinovat de pe urma oboselii sănătoase. Din cauza neglijenței părinților, tinerii din orașe o iau pe căi greșite...

Nu urmați exemplul lui Lot. Când a venit în Sodoma, Lot a intenționat să se păzească de orice nelegiuire și să poruncească astfel și casei lui, însă a eșuat teribil. Influențele degradante din jurul lui i-au afectat propria credință, iar legătura pe care o aveau copiii lui cu locuitorii Sodomei i-au legat într-o oarecare măsură interesele de ale lor. Rezultatul îl cunoaștem. Mulți fac și astăzi o greșeală asemănătoare.

Propuneți-vă să alegeți și să vă așezați casele cât mai departe posibil de Sodoma și de Gomora. Feriți-vă de marile orașe! Dacă este cu putință, așezați-vă casele în locuri liniștite, la țară, chiar dacă niciodată nu vă veți putea îmbogăți. Așezați-vă acolo unde influențele din jur sunt cele mai bune.

[87]

O parcelă de pământ și o locuință liniștită. Ori de câte ori este posibil, este datoria părinților de a face case la țară pentru copiii lor. Tații, și mamele care posedă o parcelă de pământ și o casă liniștită sunt regi și regine.

Pământul are bogății ascunse în adâncul său, pentru aceia care au curajul, voința și străduința de a-i căuta și aduna comorile...

O ocupație care va ascuți mintea și va înnobila caracterul. În cultivarea pământului, lucrătorul serios va descoperi că înaintea lui se deschid comori la care nici nu a visat... Contactul continuu cu misterul vieții și dragostea față de natură, ca și grija necesară față de aceste minunate obiecte ale creației lui Dumnezeu vor ascuți mintea și vor rafina și înnobila caracterul.

Să existe aerisire, lumina soarelui. Când se construiesc diferite clădiri, fie cu scop public, fie ca locuințe, trebuie să se aibă grija să existe o bună aerisire și lumina soarelui din plin... Aerul să circule și să fie belșug de lumină în fiecare cameră a casei. Camerele pentru dormit trebuie să fie astfel așezate, încât să existe o circulație liberă a aerului zi și noapte. Nicio cameră nu este corespunzătoare ca dormitor, dacă nu poate fi deschisă zilnic pentru a intra aerul și lumina soarelui. În majoritatea țărilor, în dormitoare trebuie să existe dispozitive pentru încălzire, astfel ca acestea să fie bine încălzite și uscate, în vremea rece sau umedă. Camerei pentru oaspeți trebuie să i se acorde aceeași atenție ca și celorlalte încăperi pentru uz continuu. Ca și dormitoare, trebuie să aibă aer, să intre soarele și să fie prevăzută cu un mijloc de încălzire pentru a se usca depunerile care se acumulează întotdeauna într-o cameră care nu este folosită în mod constant. Cine doarme într-o cameră fără soare sau într-un pat care nu a fost complet uscat și aerisit o face cu riscul sănătății și adesea al vieții... Renunțați la perdele grele, deschideți ferestrele și

[88]

ridicați jaluzelele, nu îngăduiți ca vița de vie, oricât de frumoasă ar fi, să facă umbră în dreptul ferestrelor și nu cultivați pomi prea aproape de casă, astfel ca să ia lumina soarelui. Lumina soarelui va decolora poate perdelele și covoarele și va întuneca ramele tablourilor, însă va îmbujora de sănătate obrajii copiilor.

Evitați terenurile joase. Dacă dorim ca locuințele noastre să fie locașuri ale sănătății și fericirii, atunci va trebui să le așezăm departe de miasma și de ceața de deasupra zonelor joase și să lăsăm cale liberă agenților dăunători de viață ai cerului.

Curtea din jurul casei. O curte înfrumusețată cu câțiva pomi și boscheți, împrăștiați ici-colo, la o distanță potrivită de casă, are un efect bun asupra familiei și, dacă este îngrijită în mod corespunzător, nu va fi vătămătoare pentru sănătate. Însă pomii care fac umbra și boscheții așezați prea aproape de casă împiedică circulația liberă a

aerului și îndepărtează razele soarelui. Urmarea va fi că în casă se va acumula umezeală, mai ales în anotimpurile ploioase.

Efecul frumuseților naturii asupra căminului. Dumnezeu iubește frumosul. El a îmbrăcat pământul și cerul în frumusețe și, cu bucuria unui tată, îi urmărește pe copiii Săi delectându-se cu lucrurile pe care El le-a creat. El dorește ca în jurul caselor noastre să se afle frumusețea lucrurilor naturale. Aproape toți cei care locuiesc la țară, oricât de săraci ar fi, pot avea în jurul caselor lor o cât de mică pajiște cu iarbă, câțiva porni pentru umbră, arbuști cu flori sau flori frumos mirositoare. Mai mult decât orice altă dovadă artificială, acestea vor contribui la fericirea căminului și vor avea asupra lui un efect alinător, înălțător, întărind dragostea pentru natură și aducându-i pe membrii familiei mai aproape unul de altul și mai aproape de Dumnezeu.

Mobilierul casei să fie simplu. Obiceiurile noastre artificiale ne lipsesc de multe binecuvântări și de multă bucurie—de o viață folositoare. Mobila complicată și scumpă constituie o risipă nu doar de bani, dar și de ceea ce este de o mie de ori mai de preț. Aceasta aduce în casa o povară grea de griji, muncă și situații complicate. Mobilați-vă casele cu lucruri simple, lucruri care pot fi mânuite, care pot fi ușor menținute curate și care pot fi înlocuite fără o cheltuială prea mare. Cu gust, o casă foarte simplă poate fi atractivă, dacă dragostea și mulțumirea își au sălașul acolo.

Fericirea nu se găsește într-o etalare searbădă. Cu cât este mai simplu de întreținut ordinea într-o casă ordonată, cu atât va fi mai fericită acea casă.

Evitați spiritul de rivalitate. Viața constituie pentru mulți o dezamăgire, o continuă oboseală, datorită lucrului inutil cu care ei înșiși se împovărează pentru a ține pasul cu cerințele obiceiului local. Mințile lor sunt într-o continuă neliniște pentru a satisface dorințele care izvorăsc din mândrie și modă... Cheltuiala, grija, munca irosită pe ceea ce, dacă nu este neapărat dăunător, este nenecesar ar putea fi folosite pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Oamenii tânjesc după ceea ce numesc plăcerile vieții și sacrifică sănătate, putere și mijloace pentru a le dobândi. Un deplorabil spirit de rivalitate se manifestă între persoane din aceeași clasă—cine poate etala mai mult în îmbrăcăminte și în împodobirea casei. Dulcele cuvânt „cămin“ a fost pervertit și el înseamnă „ceva cu patru pereți, plin cu mobilă

[89]

și podoabe elegante“, în timp ce aceia care locuiesc în el sunt într-o continuă încordare—cum sa facă față cerințelor vremii în diferite domenii ale vieții.

[90] **Nu investiți doar pentru aparențe și imagine.** Mulți sunt nefericiți în căminele lor, deoarece țin prea mult la ceea ce se vede. Ei cheltuiesc sume mari de bani și lucrează neîncetat pentru a putea etala și pentru a câștiga laudă din partea cunoștințelor—de fapt, din partea celor cărora nu le pasă deloc de ei sau de prosperitatea lor. Unul după altul, câte un articol este socotit indispensabil pentru gospodărie, până când se fac adăugări costisitoare, care, în timp ce plac ochiului și satisfac mândria și ambiția, în niciun caz nu sporesc confortul familiei... Harul prețios al lui Dumnezeu este pus pe un loc secundar, pentru lucruri care nu sunt importante; și mulți, în timp ce tot adună lucruri pentru plăcere, își pierd capacitatea și dorința de a fi fericiți. Ei descoperă că avuțiile nu le dau satisfacția pe care o așteptau de la ele. Acest cerc nesfârșit de trudă, aceasta neliniște continuă pentru a înfrumuseța casa pentru vizitatori și străini, ca aceștia să o admire, nu își merită niciodată timpul și mijloacele cheltuite astfel, ci înseamnă să-ți așezi în jurul gâtului un jug greu de purtat.

Principiul diversității folosit în decorare. Precizia rigidă, pe care am menționat-o ca fiind o trăsătură dezagreabilă a multor case, nu este în conformitate cu marele plan al naturii. Dumnezeu nu a făcut ca florile de pe câmp să crească în straturi regulate, cu margini fixate, ci le-a împrăștiat ca pe niște nestemate pe pajiște și ele înfrumusețează pământul cu diversitatea lor de formă și culoare. Copacii din pădure nu sunt într-o ordine regulată. Este atât de odihnitor pentru ochi și minte să zăbovească asupra scenelor din natură—pădurea, dealul, valea, câmpia și râul, bucurându-se de nesfârșita diversitate de formă și culoare—și asupra artei cu care pomii, arbuștii, tufișurile și florile sunt grupate în grădina naturii, alcătuind un tablou plin de farmec. Copii, tineri și bătrâni, în egală măsură, găsesc odihnă și mulțumire aici. Această lege a diversității poate fi aplicată, într-o anumită măsură, în cămin. Ar trebui să existe o armonie potrivită a culorilor și o potrivire a lucrurilor care mobilează o casă; însă nu este necesar bunului gust ca fiecare articol de mobilier dintr-o cameră să fie de același model în ce privește designul, materialul sau tapiseria; dimpotrivă, este mai plăcut pentru ochi să existe o diversi-

tate plină de armonie. Însă, fie că locuința este umilă sau elegantă, fie că amenajările din interior sunt costisitoare sau nu, între pereții acesteia nu va exista fericire dacă spiritul celor care o locuiesc nu este în armonie cu voința divină. Mulțumirea este aceea care trebuie să domnească în cămin. [91]

Un criteriu pentru stabilirea destinației camerelor. Cea mai bună parte a casei, camerele cele mai însorite și cele mai primitive și cea mai confortabilă mobilă ar trebui să fie pentru folosul zilnic al celor care trăiesc în acea casă. Acest lucru va face căminul atractiv pentru cei care îl locuiesc și, de asemenea, pentru acea clasa de prieteni care țin la noi, cărora le putem fi de folos și care ne pot fi de folos.

Aveți în vedere confortul și bunăstarea copiilor. Nu este necesară o mobilă scumpă pentru a-i face pe copii fericiți și mulțumiți în cămin, ci este necesar ca părinții să-i iubească și să le acorde atenție.

Patru pereți, un mobilier costisitor și tablouri scumpe nu pot constitui un „cămin“, dacă iubirea și înfrunerea-simțirea nu sunt prezente. Acest cuvânt sacru nu se potrivește locuințelor strălucitoare, dar din care lipsesc lucrurile vieții de cămin... Nu spuneți copiilor, așa cum am auzit multe mame: „Nu e loc pentru tine aici, în sufragerie. Nu te așeza pe canapea, nu vezi că e acoperită cu satin? Nu ai voie să stai acolo“. Când se duc în altă cameră: „Nu vrem să-ți vâri tu nasul aici“. Iar când se duc în bucătărie: „Mă deranjezi aici. N-ai ce căuta aici; mă încurci, mă plictisești“. Unde se vor duce să-și primească educația? Pe stradă.

Bunătatea și iubirea—mai prețioase decât luxul. Prea multe griji și poveri sunt aduse în familiile noastre și se nutrește prea puțin din simplitatea, pacea și fericirea naturale. Ar trebui să se dea mai puțină atenție la ceea ce „va zice lumea“ și mai multă grijă membrilor din cercul familiei. Ar trebui să fie mai puțină etalare, mai puțină considerație pentru eticheta vremii și mai multă duioșie, dragoste, veselie și curtenie creștină între membrii familiei. Mulți trebuie să învețe cum să facă din cămin un loc atrăgător și plăcut. Inimile mulțumite și privirile duioase sunt mai de valoare decât bogăția și luxul, iar mulțumirea cu lucrurile simple va aduce fericirea în cămin, dacă dragostea este acolo. [92] [93]

Capitolul 7 — Aspecte financiare, administrative și practice în familie

Fiecare să-1 ajute pe celălalt. Familia este un grup social sacru, în care fiecare membru trebuie să acționeze ca o parte a întregului, unul ajutându-l pe celălalt. Lucrul din gospodărie trebuie să se desfășoare armonios, ca diferitele părți ale unei mașini care funcționează bine reglată.

Fiecare membru al familiei trebuie să fie conștient de propria responsabilitate, de faptul că trebuie să-și facă partea sa în a contribui la confortul, ordinea și bunăstarea familiei. Niciunul nu trebuie să lucreze împotriva celuilalt. Toți trebuie să se angajeze, în unitate, în buna lucrare de încurajare a celorlalți; ei trebuie să dovedească blândețe, stăpânire de sine și răbdare; vorbiți pe un ton coborât, calm, evitând confuzia în expresie; fiecare să facă tot ce îi sta în putere pentru a ușura poverile mamei... Fiecare membru al familiei ar trebui să înțeleagă partea care se așteaptă de la el, în unire cu ceilalți. Toți, începând de la copilul de șase ani în sus, trebuie să înțeleagă că se cere de la ei să-și facă partea în ducerea poverilor vieții.

[94]

Trebuie să recunoaștem că Îi aparținem lui Dumnezeu. Recunoașterea faptului că Îi aparținem lui Dumnezeu stă la temelia integrității în afaceri și a adevăratului succes. Creatorul tuturor lucrurilor, El este adevăratul proprietar... Fie că recunoaștem sau nu acest lucru, noi suntem doar administratori, cărora Dumnezeu le-a încredințat talente și capacități și pe care i-a așezat în lume pentru a împlini lucrarea la care El i-a chemat.

Proprietățile ne sunt date spre administrare. Banii nu ne aparțin nouă; nici casele, nici pământul, nici tablourile, nici mobila, nici îmbrăcămintea sau obiectele de lux. Noi suntem străini și călători. Avem doar acele lucruri care ne sunt necesare pentru sănătate și viață... Binecuvântările acestea vremelnice ne sunt încredințate pentru a dovedi ca ni se vor putea încredința bogății veșnice.

Dacă trecem proba lui Dumnezeu, atunci vom primi acea avuție răscumpărată, care va fi a noastră—slavă, onoare și nemurire.

Va trebui să dăm socoteală. Trebuie să ne amintim întotdeauna că la judecată vom da socoteală de felul cum am folosit banii lui Dumnezeu. Foarte mult se cheltuiește pentru plăceri și satisfacții egoiste, pentru lucruri care nu ne fac niciun bine, ci, dimpotrivă, ne fac rău. Dacă ne vom da seama că Dumnezeu este Dătătorul tuturor lucrurilor bune, că banii sunt ai Lui, atunci vom fi înțelepți în folosirea lor, în conformitate cu voia Sa cea sfântă. Lumea, obiceiurile ei, moda ei nu trebuie să constituie standardul nostru. Nu trebuie să dorim să ne conformăm practicilor ei; nu trebuie să îngăduim înclinațiilor noastre firești să ne stăpânească... Ochiul lui Dumnezeu ia cunoștință de fiecare bănuț consacrat cauzei Sale, cât și de bunăvoința sau de neplăcerea datatorului.

Puneți pe primul loc cerințele lui Dumnezeu. Cerințele lui Dumnezeu trebuie puse pe primul loc... înainte de orice cheltuială, noi trebuie să punem deoparte și să-I prezentăm lui Dumnezeu acea parte pe care El o cere... Dacă ne bucurăm de succes în afacerile noastre vremelnice, acest lucru este pentru că Dumnezeu ne binecuvântează. O parte din acest venit trebuie pus deoparte pentru săraci și o parte mai mare pentru cauza lui Dumnezeu. Când se înapoiază lui Dumnezeu ceea ce li aparține, ceea ce rămâne va fi sfințit și binecuvântat pentru propriul nostru folos. Însă, atunci când un om Îl jefuiește pe Dumnezeu, reținând ceea ce El cere, blestemul Sau va fi asupra întregului păstrat. „Fiecare dintre voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.“ Fiecare membru al familiei, de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr, sa ia parte la aceasta lucrare de dăruire...

[95]

Nu uitați de cei săraci și nevoiași. Cunoaștem prea puțin în legătură cu suferința umană, care există pretutindeni în jurul nostru; însă atât cât avem ocazia, trebuie să fim gata să acordăm ajutor gratuit acelor care sunt în mare nevoie. Irosirea banilor pe lucruri de lux îi lipsește pe cei săraci de mijloacele necesare pentru asigurarea hranei și îmbrăcăminte. Ceea ce se cheltuiește pentru satisfacerea mândriei în îmbrăcăminte, locuință, mobilă și bijuterii ar putea ușura situația din multe familii ruinate, aflate în suferință. Administratorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze pentru cei în nevoie.

Remediul lui Dumnezeu pentru egoism și lăcomie. Dăruirea constantă, altruistă, constituie remediul rânduit de Dumnezeu împotriva... egoismului și lăcomiei... Dacă bogățiile sporesc, oamenii, chiar cei care se consideră evlavioși, își leagă inimile de ele, și cu cât au mai mult, cu atât dau mai puțin pentru vistieria Domnului... Dumnezeu cunoaște pericolul în care ne aflăm și a pus bariere împrejurul nostru, prin care vrea să ne salveze de la ruina. El ne cere o exersare continuă a dăruirii, astfel ca puterea obișnuinței în ceea ce privește faptele bune să împiedice puterea obișnuinței în direcția opusă.

[96] **Banii pot fi o binecuvântare sau un blestem.** Banii nu sunt neapărat un blestem; ei sunt de o deosebită valoare, dacă sunt bine folosiți... Cel care întrebuințează banii pentru satisfacerea mândriei și a ambiției face din ei mai degrabă un blestem, decât o binecuvântare. Banii reprezintă un test continuu al simțămintelor noastre. Cine câștigă mai mult decât ceea ce este necesar pentru nevoile lui reale trebuie să caute înțelepciunea și harul de a-și cunoaște propria inimă și de a o păzi cu toată grija, ca să nu înceapă să aibă nevoi imaginare și să devină un administrator necredincios, irosind capitalul pe care i l-a încredințat Domnul... Când inima se apleacă asupra propriilor preferințe și înclinații, când se nutrește gândul că banii ne pot aduce fericirea fără a avea favoarea lui Dumnezeu, atunci banii devin un tiran care îl stăpânește pe om; banii dobândesc încrederea și stima lui, omul închinându-se banilor ca unui dumnezeu. Onoarea, adevărul, neprihănirea și dreptatea sunt sacrificate pe al tarul lor.

O independentă vrednică de laudă. Independența de un anumit fel este demnă de laudă. A dori să-ți duci propria povară și a nu mânca pâinea dependenței de alții este un lucru bun. Este o ambiție nobilă, generoasă, care arată voința de a te întreține singur. În vederea acestui lucru, sunt necesare hărnicia și chibzuința.

Secretul unui buget echilibrat. Mulți, foarte mulți nu s-au educat în așa fel, încât să-și poată menține cheltuielile în limita veniturilor lor. Nu învață să se adapteze împrejurărilor și împrumută și iar împrumută, până când ajung copleșiți de datorii, în cele din urmă căzând în descurajare și deprimare.

Țineți un raport al cheltuielilor. Toți trebuie să învețe să facă și să țină socotelile casei. Unii cred că nu este esențial acest lucru, însă greșesc. Toate cheltuielile trebuie notate cu strictețe.

Relele care provin din irosirea banilor. Învățați-i pe copii ca banii cheltuiți pentru ceea ce nu este necesar constituie o pervertire de la folosirea lor corespunzătoare. Dacă aveți obiceiuri extravagante, îndepărtați-le de îndată din viața voastră. Dacă nu faceți acest lucru, veți fi ruinați pentru veșnicie. Obiceiul de a fi econom, harnic și moderat constituie, pentru copiii voștri, un avantaj mai prețios decât orice moștenire, oricât de bogată.

[97]

Îngăduința nu este o dovadă a iubirii. Nu vă educați copiii în așa fel, încât să creadă că iubirea pentru ei trebuie să fie exprimată prin indulgență față de mândria, extravaganta și dorința lor de etalare. Nu irosiți timpul, inventând căi pentru cheltuirea banilor. Folosiți-vă facultățile inventive în a cauta să fiți economi.

Economia este în armonie cu generozitatea. Tendința naturală a tinerilor din zilele noastre este aceea de a neglija și desconsidera economia și de a o confunda cu zgârcenia și avariția. Însă economia este în armonie cu cele mai largi și generoase vederi și simțăminte; nu poate exista o adevărată generozitate, fără practicarea economiei.

Extreme și erori în economia familiei. A purta de grijă trupului, oferindu-i o hrană gustoasă și întăritoare, este una dintre cele dintâi datorii ale omului gospodar. Este mai bine să ai haine și mobilă mai puțin costisitoare, decât să restrângi necesarul de hrană. Unii oameni reduc masa familiei cu scopul de a putea oferi mese scumpe și distracții oaspeților. Acest lucru este neînțelept. În găzduirea musafirilor trebuie să fie multă simplitate. Nevoile familiei trebuie să constituie prima atenție. Economia neînțeleaptă și conveniențele superficiale împiedică adesea exercitarea ospitalității, atunci când este nevoie de aceasta și când ea s-ar dovedi o binecuvântare. Hrana pe care o avem de obicei pe mesele noastre ar trebui să fie în așa fel, încât musafirul neașteptat să fie binevenit, fără ca gospodina să fie împovărată cu o altă pregătire.

Economia nu se face în defavoarea sănătății. Economia noastră nu trebuie să fie niciodată de așa natură, încât mesele noastre să fie sărăcicioase. Elevii și studenții să aibă belșug de hrană sănătoasă. Însă aceia care gătesc trebuie să aibă grijă întotdeauna să strângă firimiturile, astfel ca nimic să nu se piardă. Economie nu înseamnă zgârcenie, ci cheltuirea cu chibzuință, pentru că există o mare lucrare ce trebuie făcută.

[98]

Urmăriți confortul și sănătatea. Desconsiderarea ordinii și a unui sistem de administrare în familie conduce spre ruină și este un mare dezavantaj.

Nu ne putem face inima mai curată și mai sfântă dacă ne vom îmbrăca în haine de sac și dacă ne vom lipsi căminul de tot ceea ce înseamnă confort, bun gust sau obiecte de utilitate practică. Dumnezeu nu cere [să ne lipsim] de ceea ce este cu adevărat necesar pentru sănătatea și confortul [nostru], însă El nu aprobă imoralitatea, extravaganta și etalarea.

Învățați când să economisiți și când să cheltuiți. Ar trebui să învățați când să economisiți și când să cheltuiți. Nu putem să fim urmașii lui Hristos, dacă nu renunțăm la noi înșine și nu ne luăm crucea. Trebuie să ne achitam de îndatoririle pe care le avem... Bani folosiți pentru delicatose inutile ar trebui folosiți pentru a spori confortul casei și a procura obiecte utile, care înlesnesc munca în gospodărie. Nu trebuie să fiți zgârciți, trebuie să fiți cinstiți cu voi înșivă și cu frații voștri. Zgârcenia constituie un abuz față de generozitatea lui Dumnezeu. Risipa este de asemenea un abuz. Cheltuielile mici, pe care le socotiți nevrednice de a fi luate în seamă, se vor dovedi considerabile în cele din urmă.

Inima consacrată va fi călăuzită. Nu este necesar a specifica aici cum trebuie practică economia în fiecare caz particular. Aceia ale căror inimi sunt cu totul consacrate lui Dumnezeu și care iau Cuvântul Său drept călăuză vor ști cum să-și îndeplinească toate datoriile vieții. Ei vor învăța de la Domnul Isus, care este blând și smerit cu inima; și, în timp ce vor cultiva blândețea lui Hristos, vor închiide ușa în fața nenumăratelor ispite.

[99]

„Strângeți firimiturile.” Într-o ocazie, Domnul Hristos a dat ucenicilor o importantă lecție în legătură cu economia. El a făcut o minune pentru a hrăni miile de oameni care Îi ascultaseră învățăturile; totuși, după ce au mâncat toți și s-au săturat, El nu a lăsat să se piardă firimiturile. El, care, la nevoie, a putut să hrănească acea mare mulțime prin puterea Sa divină, le-a cerut ucenicilor să adune firimiturile, astfel ca nimic să nu se piardă. Această lecție a fost dată atât pentru folosul celor din vremea Domnului Hristos, cât și pentru al nostru, Fiul lui Dumnezeu poartă de grijă nevoilor noastre vremelnice. El nu a neglijat firimiturile rămase după masă, deși El ar fi putut oricând oferi o asemenea masă. Economia trebuie practică

în toate lucrurile... Datoria religioasă și cea mai atenta chibzuință în lucrările și în întreprinderile omenești trebuie să meargă mână în mână.

Urmați exemplul de sacrificiu de sine al lui Hristos. Pentru a cunoaște dezamăgirile, necazurile și suferințele oamenilor, Domnul Hristos a coborât până la cele mai de jos adâncimi ale durerii și umilinței. El a mers primul pe cărarea pe care le-a cerut urmașilor Săi să meargă... Cu toții suntem ispitiți să ne satisfacem eul și dorințele extravagante, însă ar trebui să nu uităm că Domnul vieții și al slavei a venit în această lume pentru a-i învăța pe oameni lecția sacrificiului de sine.

Aceia care nu trăiesc pentru ei înșiși nu vor cheltui orice ban care le cade în mână pentru a-și satisface trebuințele imaginare și conveniențele, ci vor păstra în minte gândul că sunt urmașii lui Hristos și ca există oameni care duc lipsă de hrană și de îmbrăcăminte.

Atenție la mărunțiș. Nu irosiți monedele de mică valoare, cum-părând lucruri care nu sunt necesare. Poate gândiți că nu este mult, însă, adunate, acestea fac o sumă mare.

Sumele cheltuite zi de zi pe lucruri inutile, cu gândul: „Nu e mare lucru, doar câțiva bănuți“, par mici; însă înmulțiți aceste mărunțișuri cu zilele anului și, pe măsură ce anii trec, cifrele care se obțin par incredibile.

[100]

Nu vă luați la întrecere cu vecinii în privința modei. Nu este bine să pretindem că suntem bogați, ori mai sus decât ceea ce suntem... Nu trebuie să fim tulburați, dacă vecinii noștri își clădesc și mobilează casele într-un mod în care noi nu ne putem permite... Este o capcană atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri, care sunt în răspunderea noastră, să ne facem o țintă din etalare.

Practicați economia din principiu. Cei ale căror mâini sunt deschise pentru a răspunde apelurilor pentru mijloace, în vederea susținerii cauzei lui Dumnezeu și pentru a-i alina pe cei în suferință și în nevoie, nu se numără printre cei neglijenți și nepricepuți, stângaci în lucrul lor trecător. Ei sunt întotdeauna atenți să-și mențină cheltuielile în cadrul venitului lor. Ei sunt economi din principiu; ei simt că este de datoria lor să facă economie, pentru a putea avea ce dăru.

Obiceiuri simple, învățate zi de zi. Părinții trebuie să-și crească, să-și instruiască și să-și educe copiii, deprinzându-i cu obiceiuri

în care să exercite stăpânirea și tăgăduirea de sine... Ei trebuie să-și educe copiii, făcându-i conștienți că este nevoie să trăiască în viața de fiecare zi conform unor obiceiuri simple, evitând îmbrăcămintea și dieta costisitoare, casele și mobilele scumpe. Când sunt foarte mici, copiii trebuie învățați să scrie, să citească, să înțeleagă cifrele și să-și țină propriile socoteli. Ei pot înainta pas cu pas în această înțelegere. Însă înainte de orice, ei trebuie să fie învățați că temerea de Domnul este începutul înțelepciunii.

[101] **Tinerii să fie moderați în cheltuieli.** Datorită unor idei greșite privind întrebuințarea banilor, tinerii sunt expuși multor primejdii. Ei nu trebuie aprovizionați cu bani, ca și când ar exista o rezervă inepuizabilă din care pot scoate pentru orice presupusă nevoie. Baniii trebuie priviți ca un dar încredințat nouă de Dumnezeu pentru a face lucrarea Sa, pentru a clădi împărăția Sa, iar tinerii ar trebui să învețe să-și țină sub control dorințele.

Oferiți lecții privind valoarea banilor. Baniii pe care îi primesc tinerii, cu eforturi mici din partea lor, nu vor fi prețuiți... Sunt multe căi prin care chiar copiii pot câștiga bani și pot lucra pentru a aduce daruri de mulțumire lui Isus, care Și-a dat viața pentru ei... Îi putem ajuta pe copiii noștri într-un mod înțelept. Aceia care lucrează ei înșiși în perioada cât fac colegiul apreciază avantajele pe care le au în acest fel mai mult decât cei care sunt întreținuți de părinți, pentru că, astfel, ei ajung să cunoască ce înseamnă cheltuielile. Nu trebuie să-i purtăm pe copiii noștri până acolo, încât să devină niște poveri neajutorate. Părinții greșesc în datoria pe care o au, atunci când dau cu mână largă acelor tineri care doresc să înceapă cursuri pentru a deveni pastori sau medici, fără ca aceștia să fi avut experiența de a munci, ca să simtă că sunt utili și să vadă ce înseamnă truda.

Descurajați folosirea nechibzuită a banilor. Copiii pot învăța să-și arate dragostea pentru Domnul Hristos abținându-se de la a-și cumpăra fleacuri, pentru procurarea cărora mulți bani li se strecoară printre degete. Această lucrare trebuie făcută în fiecare familie. Ea necesită tact și o metodă adecvată, dar va constitui cea mai bună educație pe care o pot dobândi copiii.

O greșeală făcută uneori de tații bogați. Tații lucrează pentru a le oferi copiilor lor o situație mai bună decât aceea în care au început ei. Aceasta este o greșeală frecventă. Dacă cei care sunt astăzi copii ar trece prin aceeași școală în care au învățat tații lor,

ar deveni oameni la fel de folositori ca și ei. Tații au schimbat condițiile pentru copiii lor. Profesorul tatălui a fost sărăcia, însă pe fiu îl împresoară belșug de mijloace. Toate dorințele îi sunt împlinite. Caracterul tatălui a fost modelat sub disciplina severă a chibzuinței și economiei; orice lucru, oricât de mic, era apreciat. Obiceiurile și caracterul fiului nu vor fi formate datorită împrejurărilor care au existat odată, ci în funcție de situația prezentă—tihnă și îngăduință... Când luxul este peste tot în jurul lui, oaie cum ar putea fi el lipsit de acesta? [102]

Cea mai bună moștenire lăsată de părinți copiilor. Cea mai bună moștenire pe care părinții o pot lăsa copiilor este deprinderea acestora cu munca folositoare și exemplul unei vieți caracterizate de o bunăvoință dezinteresată. Printr-o astfel de viață, ei le arată adevărata valoare a banilor, care trebuie apreciată numai după binele pe care aceștia îl vor realiza în împlinirea nevoilor lor și ale semenilor lor și în înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

Biblia—un manual al principiilor care trebuie să ne călăuzească. Nu exista domeniu de afaceri cinstite în care Biblia să nu poată oferi o pregătire temeinică. Principiile pe care ea le cuprinde, privind hărnicia, cinstea, economia, cumpătarea și curăția morală, constituie secretul pentru adevăratul succes. Aceste principii, așa cum sunt prezentate în cartea Proverbe, constituie o comoară de înțelepciune practică... Cât de mulți oameni ar fi putut scăpa de eșec financiar și de ruină, dacă ar fi luat seama la avertizările atât de des repetate și accentuate în Scriptură: „Cel care se grăbește să se îmbogățească nu va fi găsit nevinovat“. „Bogăția câștigată în grabă se va împruțina; însă cel care o dobândește prin muncă va avea spor.“ „Comorile câștigate cu o limba mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte.“ „Cel care ia cu împrumut este robul celui care dă cu împrumut.“ „Cine se pune chezaș pentru altul îi merge rău, dar cine se teme să se pună chezaș este liniștit.“

Integritatea în afaceri, legiferată în Decalog. Porunca a opta condamnă furtul și jaful. Ea pretinde cea mai strictă integritate în cele mai mici detalii ale afacerilor vieții. Ea interzice îmbogățirea excesivă prin comerț și pretinde plata dreaptă a datoriilor și salariilor. [103]

Mintea și caracterul se degradează prin necinste. O singură faptă nu ne formează caracterul, însă ea îndepărtează o barieră, iar următoarea ispită este mai ușor preluată, până când se formează

obiceiul de tergiversare, minciună și necinste în afaceri, iar în omul respectiv nu mai poți avea încredere... Așa cum îi tratăm pe oameni prin necinste meschină, mergând până la fraudă, așa vom proceda și cu Dumnezeu. Oamenii care persistă pe calea necinstei își pun propriile planuri în aplicare, până când ajung să-și înșele propriul suflet și să piardă cerul și viața veșnică. Ei vor sacrifica onoarea și religia pentru un mic avantaj trecător.

Evitați datoriile. Multe familii sărace sunt astfel deoarece cheltuiesc banii de îndată ce îi primesc. Trebuie să fiți conștienți că afacerile nu se administrează prin a vă expune la datorii... Când cineva își face datorii, intră într-una dintre cursele prin care Satana prinde sufletele... Sustragerea și folosirea banilor înainte de a-i câștiga, indiferent de scop, constituie o capcană.

Dovediți înțelegere față de datornicii nenorociți. Dacă cineva are datorii și este cu adevărat neînstare să-și acopere obligațiile, nu trebuie făcute presiuni asupra lui pentru a face ceva ce este peste puterile lui. Trebuie să i se ofere șansa de a se elibera de datorii și să nu fie pus în situația în care efectiv nu-și poate plăti datoriile. Chiar dacă se consideră că se procedează după dreptate, nu se dovedește îndurarea și iubirea lui Dumnezeu.

Asigurați-vă proprietatea printr-un testament corespunzător. Mulți oamenii nu se gândesc să-și facă testamentul în timp ce sunt încă într-o stare de sănătate bună... Testamentele trebuie făcute în așa fel, încât să treacă testul legii. După ce sunt întocmite, ele pot sta ani de zile fără să facă rău cuiva... Moartea nu va veni cu o zi mai devreme pentru că v-ați făcut testamentul. Lăsându-vă averea prin testament rudelor, asigurați-vă că nu uitați cauza lui Dumnezeu.

[104] Soțiile și copiii voștri, desigur, nu trebuie lăsați în lipsă; trebuie să vă îngrijiți de ei, dacă sunt în nevoie. Însă nu treceți în testament, doar pentru că așa e obiceiul, un șir lung de rude care nu sunt nevoiașe.

Curățenia și ordinea—virtuți elementare ale căminului. Credincioșii trebuie învățați că, deși poate sunt săraci, nu trebuie să fie neîngrijiți și dezordonati, atât ei ca persoane, cât și casele lor. Cei care nu simt importanța curățeniei ar trebui ajutați în această privință. Ei trebuie învățați că aceia care Îl reprezintă pe Dumnezeu cel Preaînalt și Sfânt trebuie să-și păstreze sufletele curate și că această curăție trebuie să se extindă și în ceea ce privește îmbrăcămintea lor și tot ce este în casă... Deși trebuie să ne ferim de împodobire inutilă

și de etalare, nu trebuie să fim neglijenți și nepăsători în ceea ce privește înfățișarea noastră exterioară. Tot ce tine de persoana noastră și de locul în care ne aflăm trebuie să fie curat, îngrijit și atrăgător. Tinerii trebuie educați în ceea ce privește importanța unei înfățișări care să nu stârnească reproșuri, o înfățișare care să-L onoreze pe Dumnezeu și adevărul.

Neglijarea curățeniei va avea ca urmare boala. Suferința nu vine fără o anumită cauză. Sate și orașe considerate desăvârșite în ceea ce privește sănătatea au fost afectate de puternice epidemii de friguri, care au produs moartea sau slăbirea organismului. În multe cazuri, mediul în care trăiau cei care au căzut victime acestor epidemii conținea substanțe dăunătoare, care otrăveau atmosfera, fiind inhalate de cei care locuiau în împrejurimi.

Oferiți condiții pentru ușurarea lucrului. În multe cămine, soția, mama, nu are timp să citească, să fie bine informată, nu are timp să comunice cu soțul ei și nici să se ocupe de dezvoltarea mintală a copiilor lor. Nu există timp sau loc pentru o prietenă dragă, apropiată. Încetul cu încetul, ea se afundă în treburile gospodărești, care îi sunt mai degrabă o povară, iar puterea, timpul și interesul ei sunt absorbite de lucrurile trecătoare. Prea târziu se trezește, descoperindu-se străină în propria casă. Ocaziile prețioase pe care le-a avut pentru a-i influența pe cei dragi spre o viață mai nobilă, nefolosite, necultivate, au trecut pentru totdeauna. Gospodinele să se hotărască să trăiască după un plan făcut cu înțelepciune. Faceți tot ce puteți pentru a oferi condiții care să ușureze munca și să fie binefăcătoare pentru sănătate.

[105]

Chiar și cele mai umile sarcini constituie lucrarea lui Dumnezeu. Orice lucrare pe care o facem, fie că este vorba de spălatul vaselor, de așezarea mesei, de vegherea la căpătâiul bolnavului, de gătit sau de spălatul rufelor, este de importanță morală... Cele mai umile sarcini trebuie acceptate; iar aceia care le preiau ar trebui să simtă că aduc la îndeplinire o lucrare necesară și onorabilă și că, în această misiune, fie ea cât de umilă, ei fac lucrarea lui Dumnezeu... Toți trebuie să lucreze în sfera lor de activitate. Femeia, în căminul ei, îndeplinind datoriile simple ale vieții, poate și trebuie să dovedească ascultare, credincioșie și iubire cu tot atâta sinceritate ca și îngerii în sfera lor. Orice lucrare este onorabilă, când este în conformitate cu voia lui Dumnezeu.

Ordinea, regulile și exemplul personal sunt esențiale. Fiecare cămin creștin ar trebui să aibă reguli; iar părinții ar trebui să le ofere copiilor, prin cuvinte și prin purtarea lor unul față de celălalt, un exemplu viu, desăvârșit, pentru ceea ce doresc ca ei să fie. Curăția limbajului și adevărata politețe creștină trebuie practicate neconținut. Învățați-i pe copii și pe tineri să se pretuiască pe ei înșiși, să fie credincioși lui Dumnezeu, loiali principiilor; învățați-i să respecte și să se supună Legii lui Dumnezeu. Aceste principii le vor guverna viața și vor fi trăite în prietenii pe care le leagă. Multe lucruri depind de tată și de mamă. Ei trebuie să fie hotărâți și totodată buni în disciplina folosită și să lucreze cu toată seriozitatea pentru a avea o gospodărie ordonată și curată, pentru ca îngerii cerești să fie atrași cu pacea și cu influența lor înmiresmată. Dumnezeu dorește ca familiile noastre să fie simboluri ale familiei cerești. Fie ca părinții și

[106]

copiii să aibă în minte acest lucru în fiecare zi, raportându-se unii la alții ca membri ai familiei lui Dumnezeu.

Ordinea este necesară pentru un cămin fericit. Lui Dumnezeu nu-I plac dezordinea, neglijența și lipsa dorinței de a fi desăvârșit. Aceste deficiențe constituie rele serioase și tind să slăbească afecțiunea soțului față de soție, atunci când soțului îi place ordinea și dorește să aibă copii disciplinați și o gospodărie îngrijită. O soție și mamă își poate face căminul fericit numai dacă îi place ordinea, dacă ține la demnitatea ei și știe să conducă bine treburile casei; iată de ce toți aceia care dau greș în aceste puncte trebuie să înceapă de îndată să se educe pe sine în această direcție și să cultive acele lucruri de care au cea mai mare nevoie.

[107]

Capitolul 8 — Recreere sau distracție—Principii cu privire la odihna, joc, relaxare și zile de sărbătoare

Puncte de vedere extreme cu privire la recreere. Există persoane cu o imaginație bolnavă, pentru care religia este un tiran care stăpânește asupra lor cu un toiag de fier... Ei consideră că orice fel de recreere și de amuzament este păcat. Aceasta este o extremă. Alții consideră că mintea trebuie să fie încontinuu frământată, să inventeze noi distracții, și aceasta pentru a dobândi sănătate. Ei se obișnuiesc să depindă de emoții tari și nu se simt în largul lor fără acestea. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de fericire ale cărei dimensiuni—înălțime și adâncime, lungime și lărgime—sunt nemăsurate.

Pentru a înviora spiritul și întări trupul. Este privilegiul și datoria creștinilor să caute să-și înviorereze spiritul și să-și întărească trupul prin recreere nevinovată, cu scopul de a-și folosi puterile fizice și mintale pentru slava lui Dumnezeu. Felul în care ne recreăm nu trebuie să constituie scene de distracție, lipsite de sens. Trebuie să ne organizăm felul în care ne recreăm, astfel încât să beneficiem de recreație și ea să fie o sursă de înălțare pentru aceia cu care ne asociem, și în acest fel să putem fi mai bine calificați, atât noi, cât și ei, pentru a îndeplini cu succes datoriile care ne revin în calitate de creștini.

[108]

Recreerea și alternarea activităților sunt necesare. Recreerea este necesară pentru aceia care sunt angajați într-o muncă fizică, dar mai esențială pentru aceia care lucrează în principal cu mintea. Nu este bine pentru mântuirea noastră, și nici pentru slava lui Dumnezeu, ca mintea să fie neîncetat la lucru, excesiv, chiar dacă este vorba despre activități religioase.

Cei pentru care bunăstarea mintală și fizică sunt mai importante decât banii și cerințele sau obiceiurile din societate vor căuta pentru copiii lor folosul învățaturii din natură și recreerea în mijlocul ei.

Recreerea este esențială pentru a putea realiza o lucrare bună. Timpul petrecut în mișcare fizică nu este pierdut... Exer-

cițiul fizic echilibrat, care are influență asupra tuturor organelor și capacităților corpului nostru, este esențial în vederea realizării unei lucrări bune. Când creierul este mereu încordat, în timp ce organele celelalte ale acestui sistem viu sunt inactive, se produce o pierdere de putere fizică și mintală. Corpul este jefuit de tonusul sănătos, mintea își pierde prospețimea și vigoarea, iar urmarea este o iritabilitate bolnavă.

Regularitatea în odihnă și activitate. Trebuie să fim atenți în privința orelor de somn și de lucru, care trebuie să fie regulate. Este nevoie să ne luăm perioade de odihnă, perioade de recreere și perioade pentru meditație... Principiile cumpătării sunt mult mai [109] vaste decât își imaginează unii dintre noi.

Elevii și studenții au nevoie de relaxare. Cei care sunt angajați în studii au nevoie de relaxare. Mintea nu trebuie ținută mereu în încordare, deoarece mecanismele delicate ale creierului slăbesc. Trupul trebuie și el pus la lucru, ca și mintea.

Recreerea și exercițiul fizic vor întrerupe fără îndoială rutina obișnuită a lucrului de la școală, însă această întrerupere nu se va dovedi un impediment. Acest timp și acest efort vor fi răsplătite de o sută de ori, prin înviorarea minții și a trupului, prin nutrirea unui spirit neegoist și prin legarea elevului de profesor cu legăturile unor interese comune și ale unei asocieri prietenești. Energia aceea fără astâmpăr, care este atât de adesea o sursă de primejdie pentru tânăr, va beneficia de o eliberare binevenită. Ca o apărare împotriva răului, preocuparea minții cu ceea ce este bine este mai de dorit decât nenumăratele bariere ale legii și disciplinei.

Intellectualii au nevoie de zile de recreere. Am văzut că doar puțini își dau seama de munca obositoare, continuă, a acelor care poartă răspunderea lucrului în birouri. Ei sunt închiși între patru pereți zi după zi și săptămână după săptămână, timp în care încordarea constantă a puterilor minții le slăbește corpul și le diminuează vitalitatea. Nu sunt ființe nemuritoare și, dacă nu se produce o schimbare, ei se vor istovi și nu vor mai putea munci.... Ei trebuie să-și organizeze lucrul în așa fel, încât unul sau doi să poală pleca, lăsând pe alții să le țină locul, și apoi să-i lase și pe aceștia să aibă aceeași posibilitate.

Căutați modalități de recreere nevinovată, instructivă. Există modalități foarte benefice de recreere, atât pentru minte, cât și

pentru trup. Minte luminată, plină de discernământ, va găsi multe modalități de recreere și de relaxare din surse nu numai nevinovate, ci și instructive. Recreerea în aer liber, contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu în natură vor fi de cel mai real folos.

[110]

Înlocuiți ceea ce este păcătos cu ceea ce este nevinovat. Tinerii și copiii nu pot fi atât de liniștiți și de așezați ca cei în vârstă. În timp ce distracțiile păcătoase sunt condamnate, și așa ar trebui să fie, părinții, profesorii și supraveghetorii copiilor ar trebui să le ofere în locul acestora plăceri nevinovale, care să nu-i întezeze din punct de vedere moral. Nu-i constrângeți pe tineri cu reguli rigide și cu restricții, care să-i facă să se simtă oprimați și să-i determine să dărâme barierele și să pornească pe cărări nesăbuite, spre distrugere. Țineți frâul îndrumării și al călăuzirii cu braț hotărât, cu bunătate și cu înțelegere, dar, în același timp, cu blândețe, cu înțelepciune și cu iubire, în așa fel încât ei să știe că aveți în vedere cel mai mare bine al lor.

Deosebirea dintre recreație și distracție. Exisă o deosebire între recreație și distracție. Recreația, dacă este ceea ce spune numele, re-creație, va întări și clădi. Chemându-ne să ne lăsăm deoparte grijile și ocupațiile obișnuite, ea aduce prospețime minții și trupului, făcându-ne astfel în stare să ne întoarcem cu o nouă putere la lucrul serios al vieții. Pe de altă parte, distracția este căutată de dragul plăcerii și adesea este folosită în exces; aceasta ne lipsește de energiile care ne sunt necesare pentru lucrul folositor și astfel se dovedește un obstacol în calea adevăratului succes în viață.

Nevoia de selectivitate și de moderație. Este mare nevoie de cumpătare în distracții, ca în orice alt lucru. Caracterul acestor distracții trebuie avut în vedere cu multă atenție și cu toată grija. Fiecare tânăr ar trebui să se întrebe: Ce influență vor avea aceste distracții asupra sănătății mele fizice, mintale și morale? Va fi mintea mea atât de răvășită, încât să-L uit pe Dumnezeu? Voi înceta să am ca țintă slava Lui?

Distracții nepotrivite pentru un adevărat creștin. Sunt distracții, precum dansul, jocul de cărți, șahul, damele, cu care noi nu putem fi de acord, pentru că cerul le condamnă. Aceste distracții deschid ușa pentru păcate mari. Ele nu sunt folositoare, ci au o influență excitantă, producând în unele minți pasiunea pentru acele jocuri care conduc spre jocuri de noroc, risipă și destrăbălare. Toate

[111]

acestea trebuie condamnate de creștini și înlocuite cu ceva cu totul nevinovat.

Părinții trebuie să ofere o alternativă acceptabilă. Dacă punem restricții copiilor noștri în privința plăcerilor dăunătoare, care tind să corupă și să conducă pe o cale greșită, trebuie să le oferim în loc modalități de recreere nevinovate, care să îi conducă pe căi bune, pe care nu există niciun pericol... În timp ce evitam ceea ce este fals și artificial—cursele de cai, jocurile de cărți, loteriile, meciurile de box, luptele, băuturile alcoolice, fumatul—trebuie să oferim surse de bucurie și de recreere care sunt curate, nobile și înălțătoare.

Rolul folositor al exercițiului fizic. Exercițiile de gimnastică au un rol folositor în multe școli; însă, dacă nu sunt supravegheate cu grijă, acestea sunt adesea folosite până la exces. În sala de sport, mulți copii, din dorința de a-și încerca puterea, și-au produs vătămări pe viață. Exercițiul fizic în sala de sport, oricât de bine ar fi condus, nu poate tine locul recreerii în aer liber, și pentru aceasta școlile... ar trebui să ofere condiții favorabile.

Jocurile cu mingea—principii călăuzitoare fundamentale. Eu nu condamn jocul simplu cu mingea; însă, chiar și acesta, cât este de simplu, poate fi exagerat... Distracțiile și cheltuielile pentru satisfacții proprii, care conduc pas cu pas la înălțarea eului, și instruirea în aceste jocuri de plăcere dau naștere unei adevărate pasiuni pentru aceste lucruri, care nu sunt favorabile desăvârșirii unui caracter creștin... Ele nu fortifică intelectul. Nu rafinează și nu conduc la curăție de caracter. Ele ne conduc spre obiceiuri și practici dăunătoare, iar cei care le practică devin atât de absorbiți și de înnebuniți după ele, încât sunt înregistrați în cer ca iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu. În loc ca intelectul să fie fortificat pentru a-și putea face mai bine lucrarea, astfel încât studenții să-și poată aduce mai bine la îndeplinire datoriile de creștini, practicarea acestor jocuri le umple creierul cu gânduri care le distrag mintea de la studii...

[112]

Brutalitatea—o problemă a multor sporturi. Elevii trebuie să facă mișcare fizică în mod viguros... Cu toate acestea... unele dintre cele mai mari distracții, cum ar fi fotbalul și boxul, au devenit școli ale brutalității. Ele dezvoltă aceleași trăsături precum jocurile din Roma antică. Dorința de a domina, mândria de a avea forță, de a fi brutal, desconsiderarea nesăbuită a vieții, exercită asupra tinerilor o înspăimântătoare putere degradantă. Alte sporturi, deși nu sunt la

fel de brutale și sunt mai puțin condamnabile, nu sunt recomandate datorita excesului în care sunt practicate. Ele stimulează iubirea de plăceri și de senzații tari, ajungându-se să se nutrească dezgust pentru munca utilă și predispoziția de a evita datoriile și responsabilitățile practice ale vieții. Ele tind să distrugă plăcerea pentru realitățile vieții și pentru bucuriile liniștite ale acesteia. În acest fel, se deschide ușa către imoralitate și nelegiuire, cu toate urmările lor teribile.

Plimbări cu familia. Mai multe familii care locuiesc în același oraș sau sat ar trebui să se adune împreună, să lase deoparte ocupațiile care i-au istovit fizic și mintal și să facă o excursie la țară, pe malul unui lac frumos sau într-un crâng, unde peisajul natural este minunat. Să-și ia cu ei hrană simplă, sănătoasă, cele mai bune fructe și cereale, și să se așeze la masă la umbra unui copac sau sub baldachinul cerului. Plimbarea, mișcarea fizică și peisajul vor stimula pofta de mâncare, iar ei se pot bucura astfel de o masă pe care chiar și regii o pot invidia. În asemenea ocazii, părinții și copiii trebuie să se simtă liberi de griji, muncă și îngrijorare. Părinții să se poarte cu copiii lor ca niște copii, făcând ca totul să fie cât se [113] poate de plăcut pentru aceștia. Toată ziua să fie pusă deoparte pentru recreere. Pentru cei a căror ocupație este în interior și sedentară, mișcarea în aer este binefăcătoare pentru sănătate. Toți aceia care pot, să socotească acest lucru ca o datorie. Nu se va pierde nimic, ci se va câștiga mult. Ei se vor întoarce la ocupațiile lor cu o nouă putere de viață și cu curajul reînnoit, apucându-se de lucrul lor cu zel și fiind mai bine pregătiți să facă față bolilor.

Găsiți fericire în mijlocul naturii. Dumnezeu care a făcut să crească pomii cei falnici și i-a îmbrăcat cu un frunziș atât de bogat, care a creat atâtea flori frumoase și încântătoare, care a făcut cu mâna Lui lucrări atât de minunate în natură nu dorește ca noi să fim nefericiți; nu dorește ca noi să nu avem gust și plăcere pentru aceste lucruri. El le-a făcut ca să ne bucurăm de ele. Scopul Său este ca noi să ne bucurăm de tot ceea ce constituie farmecul naturii, de tot ceea ce a creat El.

Domnul Isus își găsea plăcere în momente de bucurie nevinovată. Domnul Isus a respins îngăduința de sine în toate formele; Lotuși, prin natura Sa, era sociabil El a acceptat ospitalitatea tuturor claselor sociale, făcând vizite atât în casele celor bogați, cât și în ale celor săraci, în ale celor învățați și în ale celor neștiutori, căutând să

le înalte gândurile de la problemele vieții obișnuite la acele lucruri care sunt spirituale și veșnice. El a dezaprobat imoralitatea și nicio umbră de ușurătate lumească nu i-a afectat comportamentul; cu toate acestea, își găsea plăcere în momente de bucurie nevinovată și, prin prezența Sa, aproba întrunirile sociale. Un ospăț de nuntă iudaic a constituit o ocazie deosebită și bucuria acestuia nu a displăcut Fiului omului...

Munca fizică utilă dezvoltă deopotrivă fizicul și caracterul.

[114] Cel mai mare folos nu se obține doar de pe urma jocului sau a simplului exercițiu fizic. Din exersarea mușchilor în aer proaspăt și curat, este adevărat, se obține ceva folos; însă, dacă folosiți aceeași energie în îndeplinirea unor datorii utile, beneficiul va fi mai mare și va fi urmat de un simțământ de satisfacție; căci o astfel de mișcare fizică poartă cu sine simțul utilității și aprobarea conștiinței pentru datoria împlinită.

Încurajați munca fizică utilă. În copii și tineri trebuie trezită dorința de a face mișcare fizică, realizând ceva care va fi de folos nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru cei din jur. Mișcarea fizică ce dezvoltă mintea și caracterul, care deprinde brațele să fie utile și îi învață pe tineri să-și aducă și ei contribuția în purtarea poverilor vieții, este cea care dă tărie fizică și stimulează orice facultate. Ea va cultiva hărnicia și obiceiul de a trăi pentru a face bine. Nicio recreație care le este de folos doar lor nu se va dovedi o la fel de mare binecuvântare pentru copii și pentru tineri ca aceea care îi face să le fie de folos și altora. Fiind prin natura lor entuziaști și impresionabili, tinerii răspund repede sugestiilor care li se fac.

Reînviorare prin lucru variat. Tinerii băieți ar trebui să nu uite că ei sunt socotiți răspunzători pentru toate privilegiile pe care le-au avut, pentru felul în care și-au folosit timpul și talentele... Mulți susțin că este necesar pentru sănătatea fizică să-și îngăduie să se distreze în mod egoist. Este adevărat că, pentru o bună dezvoltare a corpului, este nevoie de schimbare, deoarece mintea și trupul sunt înviorate și întărite prin schimbare; însă acest obiectiv nu este atins prin îngăduirea distracției nesăbuite sau prin neglijarea datoriilor zilnice pe care tinerii le au de făcut.

Exercițiu fizic în beneficiul propriu și al celor aflați în nevoie. Noi trebuie să-i educăm pe tineri astfel, încât ei să-și pună la lucru atât puterile mintale, cât și cele fizice. Exercițiul sănătos al

întregii ființe va conferi o educație completă, deplină... În loc să caute diversificarea doar de dragul de a se amuza, trebuie luate măsuri în vederea acelor exerciții care se vor dovedi utile. Este datoria noastră aceea de a căuta întotdeauna să-i călăuzim pe tineri să-și folosească bine mușchii și creierul, ca să le poată fi de folos celor din jur, ajutându-i în lucrul lor, alinându-i pe cei în necaz, încurajându-i pe cei descurajați, rostind cuvinte de mângâiere celor fără speranță și abătând mințile studenților de la ceea ce constituie doar distracție și amuzament, lucruri care adesea îi coboară de la demnitatea de bărbați și femei la rușine și dizgrație. Domnul dorește ca mintea să fie înălțată, căutând mereu canale mai înalte, mai nobile, de utilitate.

[115]

Recomandare pentru invalizi. Dacă bolnavii sunt încurajați să-și părăsească încăperile în care au stat și să petreacă timp în aer liber, îngrijind florile sau făcând o muncă ușoară și plăcută, mintea lor nu va mai fi concentrată doar asupra lor înșiși, ci va fi îndreptată către ceva mai dător de sănătate. Mișcarea în aer liber este recomandată ca o necesitate benefică, revigorantă.

Divertismentul ideal se află în natură. Nu putem decât să fim voioși ascultând muzica păsărelelor vesele și desfatându-ne ochii privind câmpiile și grădinile în floare. Să ne obișnuim mintea să fie interesată de toate acele lucruri mărețe pe care Dumnezeu ni le-a dat cu mână largă. Și, în timp ce cugetăm asupra acestor dovezi ale iubirii și grijii Sale, s-ar putea să uităm de neputințele noastre, să fim veseli și inimile noastre să cânte Domnului.

Sfat pentru cei bolnavi sau invalizi. Cei bolnavi trebuie învățați că este greșit să înlăture orice muncă fizică, în vederea redobândirii sănătății. Procedând astfel, voința ajunge să doarmă, sângele se mișcă greu prin corp și devine tot mai puțin curat. Iar atunci când pacientul este în pericolul de a-și imagina că situația sa este mai gravă decât în realitate, totala inactivitate va produce cu siguranță cele mai nefericite rezultate. Munca bine plănuită dă invalidului ideea că nu este cu totul inutil în lume, că poate face și el câte ceva. Voința aceasta îi aduce satisfacție, îi dă curaj și tărie, ceea ce distracțiile deșarte nu-i vor da niciodată.

[116]

O regulă prin care pot fi recunoscute plăcerile îngăduite. Să nu pierdem niciodată din vedere că Domnul Isus este un izvor de bucurie. El nu găsește plăcere în nenorocirea ființelor omenesti, ci Îi place să le vadă fericite. Creștinii au multe surse de bucurie la

îndemâna lor și pot spune fără greș care plăceri le sunt îngăduite și folositoare. Ei se pot bucura de acele recreații care nu-i vor conduce spre destrăbălarea minții sau înjosirea sufletului, care nu-i vor dezamăgi și care nu vor lăsa în urmă acea influență tristă, care distruge respectul de sine și pune obstacole în calea utilității practice. Dacă Îl pot lua pe Isus cu ei și pot menține un spirit de rugăciune, ei sunt în deplină siguranță... Orice distracție asupra căreia poți cere binecuvântarea lui Dumnezeu cu credință nu va fi periculoasă. Însă *orice distracție care te lipsește de rugăciunea tainică, de momentele de studiu biblic personal sau de participarea la serviciul divin de la biserică nu este sănătoasă, ci periculoasă.*

Distracții care dăunează datorii obișnuite. Bunăstarea sufletului nu trebuie pusă în pericol prin satisfacerea oricărei plăceri egoiste și noi ar trebui să evităm orice distracție care fascinează mintea într-atât, încât datorii obișnuite ale vieții par banale și neinteresante.

Puține dintre distracțiile populare sunt sigure. Multe dintre distracțiile populare în lumea de astăzi, chiar în rândul acelor care pretind a fi creștini, tind să aibă același sfârșit ca și cele ale păgânilor... Creștinul adevărat nu va dori să meargă în niciun loc de petrecere sau să se angajeze în vreo distracție asupra căreia nu poate cere binecuvântarea lui Dumnezeu.

[117]

Teatrul—focarul imoralității. Printre cele mai periculoase surse de plăcere se numără teatrul. În loc să fie o școală pentru moralitate și virtute, așa cum se pretinde adesea, el constituie însuși focarul pentru imoralitate. Prin aceste spectacole se încurajează și se preiau obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase. Căntece, gesturi, expresii, atitudini josnice și obscene, toate acestea pervertesc imaginația și înjosesc moralul. Orice tânăr care frecventează astfel de spectacole va ajunge să aibă principiile alterate.

Dansul—o școală de desfrâu. În multe familii de credincioși, dansul și jocul de cărți au ajuns distracții de salon. Se susține că acestea sunt distracții de casă, liniștite, de care cei tineri se pot bucura sub ochiul părintesc. Însă prin acestea se cultivă plăcerea nestăpânită, și ceea ce se consideră nevătămător acasă va ajunge să nu mai fie socotit ca primejdios nici în afara casei. Totuși, din aceste distracții nu se obține nimic bun. Ele nu dau vigoare trupului și nici odihnă minții. Ele nu inspiră sentimente virtuozitate sau sfinte. Dimpotrivă, ele

disting gustul pentru gânduri serioase sau pentru servicii religioase. Este adevărat că este o mare deosebire între petrecerile selecte ale claselor înalte și întrunirile degradante, dezordonate, cu dans josnic, din diferite case. Totuși, și unele și celelalte constituie pași pe calea desfrâului.

Jocul de cărți—primul pas pe o cale ce duce la ruină. Jocul de cărți ar trebui să fie interzis. Asocierile și scopurile acestuia sunt periculoase... Îngerii cei răi sunt oaspeți obișnuiți ai acestor locuri. În astfel de distracții nu există nimic binefăcător pentru suflet sau trup. Nu există nimic care să dezvolte intelectul, nimic care să-i furnizeze idei valoroase, pentru a fi de folos în viitor. Conversația este asupra unor subiecte triviale și josnice... Abilitatea în jocul de cărți va conduce curând la dorința de a folosi cunoștințele și tactul în beneficiu personal. Întâi, se pune ca miză o sumă mica, apoi una mai mare, până se ajunge la sete după jocul de cărți, care va con- [118]
duce la ruină sigura. Pe cât de mulți această distracție periculoasă i-a condus la obiceiuri păcătoase, sărăcie, închisoare, crimă și chiar la moarte! Și totuși, mulți părinți nu văd vârtejul teribil al ruinei care se năpustește asupra tinerilor.

Evitați primul pas către îngăduință! S-ar putea să nu vedeți un pericol real în a face primul pas în privința căutării de plăceri și a neseriozității și să gândiți că, atunci când doriți să schimbați cursul pe care ați apucat, vă va fi la fel de ușor să faceți ceea ce este bine, cum v-a fost atunci când ați cedat pentru a face ceea ce este rău. Însă acest lucru este o amăgire. Prin alegerea unor prietenii greșite, mulți au fost conduși pas cu pas pe calea neascultării și a imoralității, lucru care odinioară credeau că este imposibil să se întâmple.... Dumnezeu așteaptă ca aceia care poartă Numele lui Hrislos să Îl reprezinte. Gândurile lor trebuie să fie curate, cuvintele lor nobile și înălțătoare. Religia lui Hrislos trebuie să fie vădită în tot ceea ce fac și spun.

Milioane dau năvală în locurile de distracție. În acest veac, exista o pasiune fără precedent pentru plăcere. Imoralitatea și extravaganta nesăbuită domină pretutindeni. Mulțimile sunt dornice de distracții. Minte se ocupă cu fleacuri și devine frivolă, pentru că nu este obișnuită să cugete și nici disciplinată în vederea studiului. Sentimentalismul ignorant este frecvent întâlnit. Dumnezeu dorește ca fiecare suflet să fie cultivat, rafinat, înălțat și înnobilit. Însă prea

adesea se neglijează țințele valoroase, în favoarea etalării modei și pentru plăceri superficiale,

[119]

Distracțiile produc o stare de surescitare nesănătoasă. Distracțiile incitante ale timpului nostru mențin mințile bărbaților și femeilor, dar în special ale tinerilor, într-o stare de surescitare, de agitație, care are repercusiuni asupra vitalității lor într-o măsură mai mare decât studiul sau munca fizică și care are tendința de a pipernici intelectul și de a corupe moralul. Tinerii sunt măturați de curentul popular. Aceia care învață să iubească plăcerea de dragul plăcerii deschid ușa unui potop de ispitiri. Ei se dedau la veselii sociale și la distracții nesăbuite. Merg dintr-o formă de destrăbălare într-alta, până ce pierde atât dorința, cât și capacitatea de a avea o viață utilă. Aspirațiile lor religioase sunt amorțite; viața lor spirituală este învăluită în întuneric. Toate facultățile nobile ale sufletului, tot ceea ce leagă ființa omenească de lumea spirituală, sunt înjosite.

Educația este pipernicită prin iubirea de plăceri. Părinții fac o greșală atunci când își grăbesc copiii să intre în societate la o vârstă fragedă, le mându-se că nu vor ști nimic dacă nu participă la petreceri și dacă nu se amestecă printre aceia care sunt iubitori de plăceri. Chiar pe când sunt încă în școală, ei le îngăduie copiilor lor să participe la petreceri și să se amestece în societate. Aceasta constituie o mare greșală. În acest fel, tinerii învață răul mult mai repede decât materiile de la școală, iar mintea lor este umplută cu lucruri inutile, în timp ce pasiunea pentru distracții li se dezvoltă în așa măsură, încât le este imposibil să dobândească apoi cunoștințe chiar în ramurile cele mai obișnuite ale educației. Atenția lor este împărțită între educație și iubirea de plăceri și, cum iubirea de plăceri predomină, înaintarea lor intelectuală este înceată.

Standardele sunt coborâte. Părinții fac loc înclinațiilor iubitoare de lume ale copiilor lor. Ei deschid ușa pentru distracții pe care odată la interziceau din principiu.

Chiar printre părinții creștini s-a îngăduit prea mult plăcerea pentru distracții. Părinții... s-au conformat părerii generale, conform căreia primii ani ai copiilor și tinerilor trebuie irosiți în lenevie, distracții egoiste și îngăduințe nesăbuite. În acest fel, s-a format gustul pentru plăceri tari, iar copiii și tinerii și-au format mințile astfel, încât acestea să se delecteze în etalări de senzație, în timp ce datoriile serioase, de folos, ale vieții, sunt privite cu neplăcere.

Ei trăiesc o viață care este mai mult după rânduiala care există în lumea animalelor. Cândurile lor nu sunt îndreptate către Dumnezeu sau către realitățile veșnice, ci zboară precum fluturii în anotimpul lor. Ei nu se poartă ca niște ființe sensibile și inteligente, ale căror vieți să se poată compara cu cea a lui Dumnezeu și care să-I poală da socoteală pentru fiecare ceas al vieții lor.

Mamele să inițieze și să orienteze activitățile distractive. În loc să-și trimită copiii de lângă ea, ca să nu fie tulburată de zgomotul lor sau să fie plictisită de multele lor dorințe, mama trebuie să simtă că timpul ei nu poate fi folosit în niciun alt mod mai bine decât căutând să le aline și să le ocupe mințile lor neastâmpărate, active, cu ceva care să-i amuze sau cu vreo ocupație ușoară, care să le producă bucurie. Mama va fi din plin răsplătită pentru eforturile pe care le face și pentru timpul petrecut în a inventa ceva distractiv pentru copiii ei. Copiilor mici le place societatea. În general, ei nu se pot bucura dacă sunt singuri; iar mama trebuie să simtă că, în majoritatea cazurilor, locul în care trebuie să stea copiii alunei când sunt în casă este camera în care se află ea.

Nu-i lipsiți de plăceri nevinovate. Din lipsa timpului sau a dispoziției de a se gândi la aceasta, multe mame refuză copiilor lor unele plăceri nevinovate, în timp ce degetele ocupate și ochii neobosiți sunt preocupați doar cu lucrul care are în vedere împodobirea, ceea ce, în cel mai bun caz, va servi doar pentru a încuraja vanitatea și extravaganța în mințile lor linere. Pe măsură ce copiii se apropie de vârsta maturității, aceste lecții vor aduce ca roade mândria și lipsa de valoare morală.

Probleme la vârsta adolescenței—o vârstă greu de înțeles. În starea prezentă a societății, nu este o sarcină ușoară pentru părinții creștini să-și țină copiii în frâu și să-i învețe ceea ce este bine, potrivit cu regula Bibliei. Copiii devin adesea nerăbdători când sunt ținuți sub control și vor să plece și să vină după bunul lor plac.

În special de la zece la optsprezece ani, ei sunt înclinați să creadă că nu este nimic rău dacă merg la întruniri ale tinerilor necreștini. Însă părinții creștini, cu experiență, pot vedea pericolul. Ei sunt obișnuiți cu temperamentele specifice ale copiilor lor și știu ce influență pot avea acele lucruri asupra minții lor; și, dacă le doresc mântuirea, îi vor ține departe de astfel de distracții frivole.

[120]

[121]

Secretul prin care copiii pot fi păziți de atracțiile imorale.

Secretul pentru salvarea copiilor voștri constă în a face din cămin un loc plăcut și atrăgător. Indulgența părinților nu îi va lega pe copiii mici de Dumnezeu, nici de cămin; însă o influență hotărâtă, evlavioasă, în privința instruirii și a educării corespunzătoare a minții, îi va salva pe mulți copii de la mină. Este datoria părinților de a veghea asupra plecării și venirii copiilor lor. Ei îi vor încuraja și le vor da motive prin care să fie atrași de cămin și îi vor face să vadă că părinții lor se interesează de ei. Ei vor face din cămin un loc plăcut și vesel.

Zilele de naștere—ocazii de a-I aduce laudă lui Dumnezeu.

În rânduiala iudaică, după porunca lui Dumnezeu însuși, la nașterea copiilor era adusă o jertfă. În zilele noastre, îi vedem pe părinți trudind din greu pentru a face cadouri copiilor lor, cu ocazia zilei de naștere; ei fac din aceasta o ocazie de a-1 onora pe copil, ca și când datoram onoarea ființei omenești... Astfel, gândurile copiilor sunt dirijate către ei înșiși, ajungând să se considere obiectul unor favoruri deosebite... Cu ocazia zilei de naștere, copiii trebuie învățați că au motive de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, pentru purtarea Sa de grijă, plină de bunătate, în viața lor, pentru încă un an. Astfel, pot fi date lecții foarte prețioase. Pentru viață, sănătate, hrană și îmbrăcăminte, cât și pentru speranța vieții veșnice, noi suntem datori Dătorului tuturor îndurărilor; noi recunoaștem darurile care vin din mâna Lui și ne prezentăm darurile de mulțumire Celui mai mare binefăcător al nostru. Aceste daruri, cu ocazia zilei de naștere, sunt

[122] apreciate de Cer.

Un răgaz de a se trece în revistă anul care a trecut. Învățați-i pe copii să treacă în revistă anul care a trecut din viața lor și să cugete dacă le-ar produce bucurie să vadă ce este scris în dreptul acestui an, în cărțile din cer. Încurajați-i să se gândească dacă purtarea, cuvintele și faptele lor îi sunt pe plac lui Dumnezeu. S-au străduit ca viața lor să se asemene tot mai mult cu cea a Domnului Isus, să fie frumoasă și plăcută lui Dumnezeu? Învățați-i cunoașterea de Dumnezeu, a căilor Sale, a principiilor Sale. Când aveți o sărbătoare, faceți din aceasta o zi plăcută și fericită pentru copii voștri; de asemenea, faceți din ea o zi plăcută pentru cei săraci și necăjiți. Nu lăsați ca acea zi să treacă fără a-I aduce mulțumire și daruri de mulțumire Domnului Isus.

Crăciunul ca sărbătoare. „Vine Crăciunul“ este vestea care răsună pretutindeni în lumea noastră, de la răsărit la apus și de la nord la sud. Pentru copii, tineri, adulți și chiar pentru cei în vârstă, este un timp de bucurie și de mare veselie. Însă ce este Crăciunul în fond, ca să i se acorde atât de multă atenție? Ziua de 25 decembrie se presupune a fi ziua nașterii lui Isus Hristos și sărbătorirea acesteia a devenit un obicei popular. Totuși, nu exista certitudinea că noi serbăm adevărata zi de naștere a Mântuitorului nostru. Istoria nu ne dă nicio asigurare în acest sens. Biblia nu ne dă timpul precis... Tăcerea Scripturilor în această privință constituie pentru noi dovada că acest lucru nu ne-a fost făcut cunoscut din motivele cele mai înțelepte... El a ascuns ziua exactă a nașterii Domnului Hristos, astfel ca acea zi să nu primească onoarea care ar trebui dată Domnului Hristos... Adorarea sufletului nostru trebuie să se îndrepte către Domnul Isus, Fiul Dumnezeului Celui nemărginit.

Ziua nu trebuie ignorată. Copiii și tinerii trebuie tratați cu foarte multă grijă. De Crăciun, ei nu trebuie lăsați să-și găsească plăcerea în capricii, în distracții care vor fi în detrimentul spiritualității lor. Părinții pot veghea asupra acestui lucru, îndreptând mintea și darurile copiilor lor către Dumnezeu, către cauza Sa și către mântuirea sufletelor. Dorința după distracție și amuzament, în loc de a fi năruită sau interzisă în mod arbitrar, trebuie avută în atenție de către părinți, care, cu efort serios, trebuie să-i călăuzească pe copii. Dorința lor de a face daruri poate fi transformată în mijloace sfinte, care să aibă ca rezultat binele semenilor noștri. Tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine au marcat cursul acțiunilor Domnului Hristos. Fie ca acestea să fie prezente și în viețile noastre, ale celor care pretindem că Îl iubim, deoarece pe El se bazează speranța noastră de viață veșnică.

Oferirea reciprocă de daruri—un simbol al afecțiunii. Este bine să ne oferim unul altuia simboluri ale iubirii, ca amintire, dacă prin aceasta nu Îl uităm pe Dumnezeu, cel mai bun prieten al nostru. Trebuie să oferim daruri care să se dovedească de un real folos primitorului. Eu aș recomanda cărți, care să fie de ajutor în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu sau care să ne mărească dragostea față de acesta. Oferiți ceva care poate fi citit în aceste lungi serii de iarnă.

Pentru copii sunt recomandate cărțile. Sunt mulți dintre cei mici care ar dori să li se ofere cărți... Dumnezeu ne dă lumină din

[123]

cer și nicio familie nu trebuie să fie lipsită de aceasta. Fie ca darurile pe care le veți face să constituie raze de lumină pe calea către cer.

Crăciunul—un timp pentru a-L onora pe Dumnezeu. În general, sărbătorile sunt petrecute în destrăbălări și extravaganză, în mese îmbelșugate și etalare... Mii de dolari sunt mai rău decât aruncați de Crăciun și de Anul Nou, pe îngăduințe inutile. Este însă privilegiul nostru să ne îndepărtăm de obiceiurile și de practicile acestui veac decăzut; și, în loc să cheltuim bani numai pentru satisfacerea poftei sau pentru ornamente sau articole de îmbrăcăminte inutile, putem face din sărbătorile care vin o ocazie prin care sa-L onorăm și să-L glorificăm pe Dumnezeu.

Domnul Hristos trebuie să fie obiectivul suprem; însă, în felul în care s-a sărbătorit Crăciunul, slava care I se cuvenea Lui a fost îndreptată către omul muritor, pentru care, din cauza caracterului păcătos și deficitar al acestuia, a fost necesar ca El să vină în lumea noastră.

Nunțile—ocazii de bucurie. Scripturile arată că atât Domnul Isus, cât și ucenicii Lui au fost invitați la această nuntă (în Cana). Domnul Isus nu le-a interzis creștinilor să participe la nunți, care sunt ocazii de bucurie. Participând la această sărbătoare, Domnul Hristos ne-a învățat că El dorește ca noi să ne bucurăm cu cei ce se bucură, păzind principiile pe care El le-a lăsat. El nu a oprit niciodată sărbătorile nevinovate ale oamenilor, atunci când acestea s-au desfășurat în armonie cu legile cerului. La o întrunire onorată de prezența Domnului Hristos, este drept ca urmașii Săi să participe. După ce a participat la această sărbătoare, Domnul Hristos a mai participat la multe altele, aprobându-le astfel prin prezența și învățătura Lui.

Capitolul 9 — O lumină vie—Influența reciprocă dintre familie și societate

Dumnezeu a avut în vedere nevoile noastre sociale. Autor a tot ce este frumos... Dumnezeu a avut grijă să satisfacă în copiii Săi dragostea de frumos. El n-a trecut cu vederea nici nevoile lor sociale, nici asocierile prietenești, folositoare, care contribuie la cultivarea simpatiei, dând strălucire vieții.

Influența asocierii. Toți oamenii își fac prieteni și vor avea influență asupra acestora și vor fi influențați, la rândul lor. Cuvântul lui Dumnezeu pune un mare accent pe prietenii pe care ni le facem, atât bărbații, cât și femeile. Influența asocierii este cu mult mai mare asupra minții și caracterului în dezvoltare ale copiilor și tinerilor! Prietenii pe care și-i fac, principiile pe care le adoptă, obiceiurile pe care și le formează vor fi decisive atât în ceea ce privește utilitatea lor acum, cât și în ceea ce privește destinul lor în viitor. Este inevitabil ca tinerii să aibă prieteni și să fie influențați de aceștia. Acestea sunt legături tainice, care leagă sufletele laolaltă, astfel ca inima unuia să răspundă inimii celuilalt. Unul prinde ideile, sentimentele și spiritul celuilalt. Această asociere poate fi o binecuvântare sau un blestem. Tinerii se pot ajuta și întări unul pe celălalt, își pot îmbunătăți comportamentul, caracterul, cunoștințele; sau, dacă își îngăduie să devină nepăsători și necredincioși, ei pot exercita o influență negativă, spre imoralitate.

[126]

Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești. Tinerii nu își dau seama cât de mult le sunt afectate atât caracterul, cât și reputația, prin alegerea prietenilor. Fiecare caută compania cuiva care are gusturi și obiceiuri asemănătoare cu ale lui. Cel care preferă societatea celor ignoranți și plini de vicii, și nu a celor înțelepți și cumpătați, arată prin aceasta că propriul caracter este deficitar. Gusturile și obiceiurile sale pot fi la început cu totul diferite de gusturile și de obiceiurile aceluia a căror companie o caută; însă, pe măsură ce se amestecă printre ei, gândurile și sentimentele lui se schimbă; el sacrifică principiile drepte și, pe nesimțite și inevitabil,

scade la nivelul prietenilor săi. Ca și pâ râul care se face pâ rtaș de proprietățile solului prin care curge, principiile și obiceiurile tinerilor ajung în mod inevitabil îmbibate de caracterul prietenilor lor.

Tendențele naturale sunt în jos. Dacă tinerii ar putea fi convinși să se asocieze cu tineri morali, integri și prietenoși, efectul ar fi binefăcător. Dacă își aleg prieteni care se tem de Domnul, influența acestora îi va conduce la adevăr, datorie și sfințenie. O viață creștină adevărată este o putere spre bine. Însă, pe de altă parte, cei care se împrietenesc cu persoane de o moralitate discutabilă, cu principii și obiceiuri rele, curând vor merge pe aceeași cale. Tendențele inimii firești sunt în jos. Cel care se asociază cu un sceptic va deveni curând sceptic; cel care alege compania celor imorali cu siguranță va ajunge și el la fel. A te duce la sfatul celor răi este primul pas spre a merge

[127]

pe calea celor păcătoși și a te așeza pe scaunul celor batjocoritori.

Influențele rele sunt mai contagioase. Pentru tinerii lumesci, iubirea de prietenii și de plăceri devine o pasiune care îi absoarbe. Ei consideră că etalarea în îmbrăcăminte, vizitele, îngăduirea poftelor și a viciilor și frecventarea unui cerc social degradant reprezintă cel mai mare țel al vieții. Dacă sunt lăsați în singurătate, ei sunt nefericiți. Dorința lor cea dintâi este să fie admirați și flatați și să facă senzație în societate; iar când această dorință nu este satisfăcută, viața li se pare de nesuportat.

Sociabilitatea trebuie cultivată. Sociabilitatea creștină este în general prea puțin cultivată... Cei care se închid în ei înșiși, care nu vor să iasă din această stare și să fie o binecuvântare pentru alții, prin asocieri prietenești, pierd multe binecuvântări; căci prin legături reciproce mințile se cizelează, se rafinează; prin relații sociale se formează cunoștințe și prietenii care au ca urmare o unitate a inimii și o atmosferă de iubire, care este plăcută în ochii cerului. În special cei care au gustat iubirea lui Hristos ar trebui să-și pună la lucru puterile pentru a fi sociabili, căci în acest fel ei pot câștiga suflete pentru Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie să stea ascuns în inima lor, închis ca o comoară la care se râvnește, sacra și dulce, de care să se bucure doar ei; iar dragostea lui Hristos nu trebuie manifestată numai față de cine avem noi plăcere. Tinerii trebuie învățați să fie asemenea lui Hristos, dovedind interes, amabilitate, sociabilitate față de aceia care sunt în cea mai mare nevoie, chiar dacă aceștia nu sunt prietenii lor. În orice vreme și în orice loc,

Domnul Hristos a dovedit un interes plin de iubire pentru familia omenească și a revărsat în jurul Lui lumina unei vieți evlavioase, pline de optimism.

Lucruri care ne influențează pe noi și pe copiii noștri. Orice prietenie pe care o stabilim, oricât de limitată ar fi, exercita o anumită influență asupra noastră, iar măsura în care cedăm acelei influențe va fi determinată de gradul de apropiere, de consecvența relației, de dragostea și de respectul pe care le avem față de cel cu care ne asociem... Prietenii rele au o influență nefastă. Dacă ne facem prieteni a căror influență are tendința de a ne face să uităm înaltele cerințe pe care le are Domnul față de noi, invităm ispita și devenim prea slabi în ceea ce privește puterea morală de a-i rezista. Vom ajunge să împărtășim spiritul și să nutrim ideile celor cu care ne asociem și să așezăm lucrurile sacre și veșnice pe o treaptă mai jos decât ideile prietenilor noștri. Tinerii... sunt mult mai ușor afectați decât cei mai în vârstă. Totul face impresie asupra minților lor—chipurile la care privesc, vocile pe care le aud, locurile pe care le vizitează, prietenii pe care și-i formează, cărțile pe care le citesc. Este imposibil de evaluat importanța pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare, a prieteniiilor pe care le alegem atât pentru noi înșine, cât mai ales pentru copiii noștri. [128]

Pericolele asocierii cu cei care nu sunt creștini. Lumea nu trebuie să constituie pentru noi un criteriu. Nu trebuie să ne asociem cu cei necreștini și să ne facem părtași de spiritul lor, căci ei ne vor îndepărta inima de Dumnezeu, către închinarea la dumnezei falși. Sufletul neclintit, tare în credință, poate face mult bine; el poate oferi multe binecuvântări, în cel mai înalt grad, celor cu care se asociază, fiindcă Legea lui Dumnezeu este în inima lui. Însă nu putem să ne asociem în mod voit cu cei care calea în picioare Legea lui Dumnezeu și să ne păstrăm totuși credința curată și nealterată. Ne vom molipsi de spiritul lor și, dacă nu ne despărțim de ei, în cele din urmă vom fi legați de ei și vom împărtăși aceeași soartă.

O lecție din viața lui Samson. Grija providențială a lui Dumnezeu fusese asupra lui Samson, pentru ca el să poată fi pregătit să îndeplinească lucrarea la care a fost chemat. Chiar la începutul vieții sale, i s-au asigurat condiții favorabile pentru a avea tărie fizică, vigoare intelectuală și curăție morală. Însă, sub influența prieteniiilor rele, el s-a lăsat deposedat de ceea ce promise de la Dumnezeu, și [129]

care constituie singura tărie a omului, și a fost prins și distrus de curentul răului. Aceia care întâmpină încercări pe calea datoriei să fie siguri că Dumnezeu îi va apăra; însă, dacă în mod voit oamenii se așază sub puterea ispitei, mai curând sau mai târziu vor cădea.

Evitați-i pe cei cu standarde joase, cu moravuri ușoare. Este un lucru greșit ca aceia care sunt creștini să se afle în compania celor cu moravuri ușoare. Este primejdios a avea legături apropiate, zilnice, care ocupă timpul fără a contribui cu nimic la consolidarea morală și intelectuală. Dacă atmosfera morală, care îi înconjoară pe oameni, nu este curată și sfântă, ci întinată, aceia care trăiesc în această atmosfera vor descoperi că ea le afectează aproape imperceptibil intelectul și inima, otrăvind și distrugând. Este periculos a discuta cu cei care sunt josnici. În mod treptat și pe nesimțite, cei care în mod natural iubesc curăția și sunt conștiincioși vor ajunge la același nivel și vor fi părtași, simpatizând cu nechibzuința și cu imoralitatea acelora cu care vin în mod permanent în contact.

Mulți cedează ispitei pentru că se tem de ridicol. Copiii... ar trebui să aibă prieteni care să nu batjocorească ceea ce este curat și demn, ci care să fie de partea a ceea ce este drept, cinstit. Teama de ridicol îi conduce pe mulți tineri să cedeze ispitei și să meargă pe calea celor fără Dumnezeu. Mamele pot face mult, prin exemplu și cuvinte, pentru a le arăta copiilor cum să fie demni și cinstiți în mijlocul disprețului și batjocurii.

[130] **Căutați-vă prieteni serioși, integri.** Fie ca toți aceia care vor să-și formeze un caracter drept să-și aleagă prieteni cu o minte serioasă, oameni integri, înclinați spre religie... Fie ca toți să ia seama cum clădesc. Furtuna ispitei va lovi asupra clădirii și, dacă aceasta nu este construită cu hotărâre și credincioșie, nu va rezista în fața probei. Prin asocierea cu cei care trăiesc conform unor principii, chiar cei nepăsători vor învăța să iubească neprihănirea. Și, prin punerea în practică a facerii de bine, se va crea în inimă un dezgust pentru ceea ce este ieftin și comun, în contradicție cu principiile din Cuvântul lui Dumnezeu.

Influențele rele sunt aproape covârșitoare. Mintea tinerilor este în mod firesc înclinată spre nesăbuiță; și, la o vârstă fragedă, înainte de a-și forma caracterul și de a avea o judecată matură, ei manifestă frecvent preferință pentru prieteni care au asupra lor o influență dăunătoare.

Fie ca tinerii să fie așezați în cele mai prielnice circumstanțe posibile; căci asocierile pe care și le fac, principiile pe care le adoptă, obiceiurile pe care și le formează vor hotărî utilitatea lor atât acum, cât și în viitor, cu o certitudine care nu dă greș.

Pericolul libertății nelimitate. Libertatea nelimitată acordată copilului... a dus la ruină mii de oameni. Cât de mulți sunt lăsați să stea noaptea pe stradă, iar părinții sunt mulțumiți să nu știe cu cine sunt copiii lor. Prea adesea sunt aleși prieteni a căror influență tinde numai să corupă. Când se lasă întunericul, băieții se adună în grupuri și iau primele lecții în privința jocurilor de cărți, a jocurilor de noroc, a fumatului și băuturii... Prin astfel de prietenii, tineri promițători ajung bețivi și nelegiuți.

Părinții trebuie să aleagă prietenii copiilor lor. Părinții trebuie să nu uite că asocierea cu cei cu moravuri ușoare și cu un caracter grosolan va avea o influență dăunătoare asupra tinerilor. Dacă ei dau greș în a alege o companie potrivită pentru copiii lor, dacă le îngăduie să se împrietenească sau să se asocieze cu copii cu moravuri discutabile, ei îi așază pe copiii lor sau le îngăduie acestora să se așeze într-o școală în care se predau și se practică lecții de imoralitate.

Pericolele pentru cei tineri sporesc mult atunci când aceștia ajung într-o companie care cuprinde un mare număr de tineri de vârsta lor, cu caractere și cu obiceiuri de viață diferite. În aceste împrejurări, mulți părinți sunt înclinați să nu facă nimic, în loc să-și întetească eforturile de a-și păzi copiii și de a veghea asupra lor. Cu rugăciune și în unitate deplină, tatăl și mama trebuie să poarte împreună responsabilitatea teribilă a îndrumării corespunzătoare a copiilor lor. Să negligeze orice altceva, însă niciodată să nu-și lase copiii să meargă unde vor și să facă ce vor, distrându-se și alegându-și prieteni răi.

Unde sunt petrecute serile? Orice fiu sau fiică trebuie să dea explicații când lipsește de acasă noaptea. Părinții trebuie să cunoască prietenii copiilor lor și în a cui casă și-au petrecut aceștia serile. Unii copii își înșală părinții, spunându-le minciuni, pentru a evita demascarea faptelor lor rele.

Buruienile năpădesc câmpul necultivat. Tații și mamele își lasă prea adesea copiii să-și aleagă singuri distracțiile, prietenii și ocupația. Rezultatul urmează de la sine. Lăsați un câmp necultivat

și, curând, acesta va fi năpădit de spini și de pălămidă. Nu veți vedea niciodată o floare frumoasă sau un arbust de soi străbătând printre buruieni. Ierburile fără valoare vor crește din abundență, fără să le purtăm de grijă, în timp ce plantele care sunt utile sau frumoase cer o îngrijire meticuloasă. Așa stau lucrurile și cu copiii noștri. Dacă avem în vedere formarea unor obiceiuri bune și întemeierea unor principii drepte, atunci este necesară o muncă serioasă. Dacă sunt de îndreptat obiceiuri greșite, este nevoie de efort și de străduință.

Fermitate, dar cu bunătate. Părinții nu trebuie să cedeze înclinațiilor copiilor lor, ci trebuie să meargă pe calea cea simplă a datoriei, pe care le-a trasat-o Dumnezeu, punându-le restricții cu bunătate, stabilindu-le interdicții cu fermitate, și totuși cu iubire, cu efort serios, stăruitor, și cu rugăciune, conducându-le pașii din lumea aceasta, către ceruri. Copiii nu trebuie lăsați să plutească înapoi și încolo, pe orice cale sunt înclinați, și să rățăcească pe orice potecă s-ar ivi, care i-ar duce departe de cărarea cea dreaptă. Nimeni nu este într-un pericol mai mare decât cei care nu se tem de primejdii și neglijează sfatul și povața.

Vizitele făcute fără însoțitori nu sunt recomandate. Unii părinți greșesc, acordându-le copiilor lor prea multă libertate. Uneori, au prea multă încredere în ei și nu își văd greșelile... Copiii care pleacă de acasă neînsoțiți, fără ochiul veghetor al părintelui asupra lor, pentru a le vedea și corecta greșelile, sunt adesea astfel influențați, încât vor fi necesare luni de zile pentru a îndepărta acele influențe.

Încercări puternice în fața tinerilor noștri. Copiii trebuie educați și instruiți pentru a ști cum să întâmpine greutățile, ispitele și pericolele. Ei trebuie învățați să fie stăpâni pe sine și să învingă greutățile cu demnitate; și dacă ei nu se aruncă în mod voit în brațele primejdiei și nu se așază fără a fi necesar în calea ispitei, dacă evită influențele rele și societatea vicioasă în care, inevitabil, ar fi siliți să fie într-o companie periculoasă, vor avea tărie de caracter pentru a sta de partea dreptății, vor apăra principiul și vor pași înainte în puterea lui Dumnezeu, cu moralul neatins. Puterile morale ale tinerilor care au fost educați în mod corespunzător și care și-au pus încrederea în Dumnezeu vor fi suficiente pentru a face față celui mai puternic test.

Ospitalitatea—o virtute biblică. Biblia se referă mult la ospitalitate. Nu numai că o prezintă ca pe o datorie, dar ne descrie și multe

tablouri frumoase ale exercitării acestui har și ale binecuvântărilor pe care el le aduce.

Ocazii și privilegii neglijate. „Primitor de oaspeți“ este o calitate aflată printre trăsăturile celui stăpânit de Duhul Sfânt, care are o răspundere în biserică. Chiar întregii biserici i se dă porunca: „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire; ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit“. Aceste sfaturi au fost în mod ciudat neglijate... În general, există prea puțină sociabilitate, prea puțină dispoziție de a mai face loc pentru încă două sau trei persoane, iară a ne simți stânjeniți sau fără a face parada. [133]

Binecuvântări pierdute din cauza egoismului exclusivist. Cei care se închid în ei înșiși și care nu vor să primească oaspeți pierd multe binecuvântări... Domnul însuși ne-a făcut diferiți—pe unii săraci, pe unii bogați, pe alții necăjiți—pentru ca toți să aibă ocazia de a-și clădi caracterul. Dumnezeu a rânduit să existe săraci, pentru ca noi să putem fi încercați, puși la probă, ca să scoatem la iveală ceea ce este în inimile noastre. Când spiritul de ospitalitate moare, inima ajunge paralizată de egoism.

Față de cine să fim ospitalieri? „Când dai un prânz sau o cină“, spune Domnul Hristos, „nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii tăi bogați; ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei, astfel, o răsplăt pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă-i pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți“.

Aceștia sunt oaspeți pe care nu este o povară să-i primești. Ei nu au nevoie de o primire specială sau care să (te) coste. Nu este nevoie să faci niciun efort. Căldura unei primiri plăcute, un loc lângă soba ta, un scaun la masa ta, privilegiul de a împărtăși cu tine binecuvântarea ceasului rugăciunii vor fi pentru mulți dintre aceștia ca o licărire a cerului. Simpatiile noastre trebuie să depășească limitele eului și zidurile familiei. Sunt atâtea ocazii prețioase pentru aceia care vor să facă din căminele lor o binecuvântare pentru alții. Influența socială constituie o putere minunată. Noi o putem folosi, dacă vrem, ca pe un mijloc de a-i ajuta pe cei din jurul nostru.

Un refugiu pentru tinerii ispitiți. Pretutindeni, în jurul nostru, sunt tineri care nu au familii sau ale căror familii nu au acea putere [134]

înnobilatoare care să le fie ajutor, astfel că tinerii sunt târâți spre păcat... Acești tineri au nevoie de o mână întinsă spre ei eu iubire. Cuvinte amabile, rostite în mod simplu, mici atenții acordate, vor înlătura norii ispitelor care se adună asupra sufletului.

Păstrați simplitatea în familie. Când vin musafiri, și acest lucru se întâmplă frecvent, nu trebuie să se îngăduie ca aceștia să absoarbă tot timpul și atenția mamei; bunăstarea fizică și spirituală a copiilor ei trebuie să fie pe primul loc. Timpul nu trebuie folosit în pregătirea unor prăjituri complicate și a unor mâncăruri grele, nesănătoase, pentru a fi puse pe masă. Toate acestea constituie o cheltuială în plus și mulți nu își pot permite acest lucru... Nu încercați să dați impresia că vă permiteți un stil de viață care, de fapt, este mai presus de puterile voastre. Nu încercați să păreți ceea ce nu sunteți, nici prin preparatele fie care le puneți la masă, nici prin maniere... Fiți față de musafiri /exact așa cum sunteți în familie în fiecare zi—respectuoși, plăcuți și amabili.

Isus—exemplu de ospitalitate. Domnul Hristos a dat prin propria Sa viață o lecție de ospitalitate. Când a fost înconjurat de mulțimea înfometată, pe malul mării, El nu i-a trimis pe oameni acasă în acea stare, ci le-a spus ucenicilor Săi: „Dați-le voi să mănânce“ (Mat. 14,16). Printr-un act al puterii Sale creatoare, El a pus la dispoziție hrană suficientă pentru a le satisface nevoia. Și totuși, ce hrana simplă a fost aceea pe care le-a oferit-o! Niciun fel de delicatese! El, care avea, la porunca Sa, toate resursele cerului, ar fi putut întinde în fața acelor oameni un ospăț bogat. Dar El le-a oferii numai ceea ce le era suficient pentru a le satisface nevoia, ceea ce constituia hrana de zi cu zi a pescarilor de pe malul mării. Dacă astăzi oamenii ar fi simpli în obiceiurile lor, trăind în armonie cu legile naturii, ar exista resurse din belșug pentru toate nevoile familiei omenești. Ar exista mai puține dorințe închipuite și mai multe ocazii de a lucra pentru Domnul... Sărăcia și lipsurile nu trebuie să fie o barieră în a ne arăta ospitalieri. Noi trebuie să împărțim cu alții ceea ce avem.

Căminul creștin este un exemplu. Căminul creștin trebuie să fie un exemplu viu, care să ilustreze desăvârșirea adevăratelor principii ale vieții. O astfel de ilustrare va fi o putere spre bine în lume... Iar când tinerii pleacă dintr-un astfel de cămin, ei împărtășesc altora lecțiile învățate. Principiile nobile ale vieții pătrund și în alte familii, și o influență înălțătoare își face lucrarea în acea comuni-

tate socială.... Căminul ai cărui membri sunt amabili și binevoitori este un cămin de creștini, care exercită o influență spre bine... Sub influența harului divin, un astfel de cămin devine un loc odihnitor pentru călătorii obosiți și trudiți. Prin veghere atentă, eul nu este alimentat. Se formează deprinderi corecte. Exista o grijă deosebită penlru drepturile celorlalți. La cârmă se află credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul—fiind suverană peste toată casa.

Influența unei familii ordonate. O familie ordonată, disciplinată, spune mai mult în favoarea creștinismului decât toate predicile care pot fi predicate. O asemenea familie este o dovadă a faptului că părinții au avut succes în a urma rânduieile lui Dumnezeu si ca, la rândul lor, copiii Îl vor sluji în cadrul bisericii. Influența lor crește; căci, pe măsură ce împărtășesc altora, ei primesc pentru a împărtăși din nou. Tații și mamele au ajutoare în copiii lor și aceștia transmit altora ceea ce au învățat în cămin. Cei din jur beneficiază de ajutorul lor și acesta este unul de durată, pentru veșnicie.

Influența morală a familiei creștine. Cea mai mare dovadă a puterii creștinismului, care poate fi prezentată lumii, este o familie ordonată și disciplinată. Aceasta va recomanda adevărul mai mult decât orice, pentru că este o dovadă vie a puterii acestuia asupra inimii.

Lucrarea pe care o avem noi de făcut în această lume... este aceea de a vedea ce virtuți putem cultiva în copii, în familiile noastre, pen- tru ca ei să poată influența alte familii și, astfel, să devină o [136] putere în vederea educației, chiar dacă nu pășim niciodată în fața catedrei. O familie ordonată, disciplinată, este mai prețioasă în ochii lui Dumnezeu decât aurul cel scump, chiar decât aurul din Ofir.

Căminele prietenoase vor fi o lumină pentru vecini. Avem nevoie de părinți mai senini, de creștini mai senini. Suntem prea închiși în noi înșine. Prea adesea copiii noștri și cei apăsăți și descu- rajați sunt lipsiți de cuvântul bun și încurajator, de zâmbetul nostru voios... Din fiecare cămin creștin va străluci o lumină împrejur. Iu- birea va fi evidentă în acțiune. Aceasta se va revărsa asupra tuturor legăturilor familiale, dovedindu-se prin bunătate, grijă față de ceilalți și politețe atentă, neegoistă.

Rezultatele unității în familie. Cea dintâi lucrare a creștinilor este să fie uniți în familie. Apoi, aceasta se va extinde asupra veci- nilor de aproape și de departe. Cei care au primit lumină trebuie sa

lase lumina aceasta să strălucească mai departe, în raze luminoase. Cuvintele lor, înmiresmate cu dragostea lui Hristos, trebuie să fie o mireasmă de viață spre viață. Cu cât membrii unei familii sunt mai uniți în lucrarea lor în cămin, cu atât mai înălțătoare și mai favorabilă va fi influența pe care tatăl și mama, fiii și fiicele o vor exercita în afara căminului.

Este mai mare nevoie de oameni buni decât de minți strălucite. Fericirea familiilor și a comunităților depinde de influența pe care o are căminul. Valorile veșnice depind de îndeplinirea corespunzătoare a datoriilor acestei vieți. Omenirea nu are atât de mult nevoie de minți strălucite, cât de oameni buni, care să fie o binecuvântare în familiile lor.

[137] **Posibilități minunate la îndemâna noastră.** O candelă, oricât de mică ar fi, dacă arde în mod constant, poate constitui mijlocul prin care pot fi aprinse multe alte lămpi. Sfera noastră de influență poate părea îngusta, capacitățile mărunte, ocaziile puține, cunoștințele limitate; totuși, posibilități minunate ne sunt la îndemână prin folosirea cu credincioșie a ocaziilor pe care le avem în familiile noastre. Dacă ne vom deschide inimile și familiile pentru principiile de viața divine, vom deveni canale pentru râurile puterii dătătoare de viață. Din familiile noastre vor curge șuvoaie vindecătoare, aducătoare de viață, frumusețe și rodnicie, acolo unde acum este sărăcie și lipsă.

Influența unei familii dezordonate. Puternic resimțită și dezastruoasă pentru întreaga societate este influența unei familii dezordonate. Aceasta se acumulează într-un torent de rele, care afectează familii, localități și chiar sistemul de guvernare.

Influență—spre bine sau spre rău. Niciunul dintre noi nu putem trăi fără a avea o influență în lume. Niciun membru al familiei nu se poate izola, astfel încât cei din jur să nu simtă influența și spiritul lui. Chiar și expresia feței are o influență spre bine sau spre rău. Spiritul, cuvintele, acțiunile, atitudinea față de cei din jur, toate acestea vorbesc. Dacă este egoist, el își înconjoară sufletul cu o atmosferă răufăcătoare; dar, dacă este plin de dragostea lui Hristos, va da pe față amabilitate, bunătate și considerație față de sentimentele celorlalți și le va comunica semenilor săi, prin faptele sale de iubire, un simțământ de calm, mulțumire și fericire.

Influența pozitivă a hărniciei. Atunci când familiile noastre sunt ceea ce ar trebui să fie, copiilor nu li se va permite să crească în lenevie și în indiferență față de cerințele lui Dumnezeu cu privire la cei nevoiași din jurul lor... Ei vor fi în stare să-și îndeplinească lucrul în locul în care se află. Din asemenea case va străluci o lumină pentru cei ignoranți, care vor fi călăuziți spre izvorul cunoștinței depline.

[138]

Capitolul 10 — Religia în familie—Locul închinării al rugăciunii și al învățaturii religioase în familie

Religia asigură fericirea familiei. Religia este o putere minunată pentru familie. Purtarea, atât a soțului față de soție, cât și a soției față de soț, poate să facă din viața de familie o pregătire pentru intrarea în familia de sus... Inimile care sunt umplute cu dragostea lui Hristos nu se pot înstrăina niciodată prea mult. Religia înseamnă dragoste, iar o familie creștină este un loc în care domnește dragostea, exprimată prin cuvinte amabile și prin fapte de bunătate.

[139] **Religia—un rol esențial în familie.** Este nevoie de religie în familie. Numai aceasta poate preveni relele grozave, care amărăsc atât de adesea viața de familie. Doar acolo unde domnește Hristos poate exista dragoste profundă, adevărată, neegoistă. Atunci, sufletul este aproape de suflet și cele două vieți se împletesc armonios, îngerii lui Dumnezeu vor fi musafiri ai familiei, iar prezența lor va sfinți camera conjugală. Senzualitatea josnică nu-și are locul acolo. Cândurile vor avea în vedere voia lui Dumnezeu și tot spre El va fi îndreptat devotamentul inimii.

În familia în care locuiește Domnul Hristos se va da pe fată un interes sincer și dragoste unul față de celălalt; nu o dragoste spasmodică, exprimată doar prin mângâieri, ci o iubire profundă și de durată.

Definiția religiei în familie. Religia în familie constă în creșterea copiilor în sfatul și în învățătura Domnului. Fiecare membru al familiei trebuie să fie hrănit cu învățăturile Domnului Hristos și fiecare suflet trebuie să fie protejat, apărat cu grijă, pentru ca Satana să nu-l înșele și să nu-l ispitească, îndepărtându-l de Hristos... Când părinții sunt serioși și consecvenți în educația pe care o dau, când își cresc copiii doar pentru slava lui Dumnezeu, ei cooperează cu Dumnezeu și Dumnezeu cooperează cu ei pentru salvarea sufletelor copiilor pentru care a murit Hristos.

Educația religioasă nu se rezumă la predarea dogmelor. Educația religioasă înseamnă mult mai mult decât educația care se face

în mod obișnuit. Înseamnă să vă rugați împreună cu copiii voștri, învățându-i cum să se apropie de Domnul Isus și să-I spună toate dorințele lor. Înseamnă să arătați în viața voastră că Domnul Isus este totul pentru voi și că iubirea Lui este cea care vă face să fiți răbdători, buni, iertători și totuși hotărâți în a porunci copiilor, așa cum a făcut Avraam.

În cărțile din cer sunteți înregistrați exact așa cum vă stăpâniți în viața de familie. Cine dorește să ajungă un sfânt în ceruri trebuie să fie mai întâi un sfânt în propria familie. Dacă tații și mamele sunt adevărați creștini în familie, ei vor fi membri utili în biserică și vor fi capabili să ocupe posturi de conducere în biserică și în societate, tot așa după cum își conduc propria familie. Părinților, nu vă mulțumiți ca religia voastră să fie o simplă declarație, ci faceți ca aceasta să devină o realitate! Dacă nu dovedeți blândețe, bunătate și amabilitate în familie, religia voastră va fi în zadar. Dacă ar fi existat mai multă religie autentică în cămin, biserica ar fi avut mai multă putere.

[140]

Religia să facă parte din educația din familie. Acolo unde religia este practică în familie, este o mare realizare. Religia îi va conduce pe părinți să facă acea lucrare pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru cămin. Copiii vor fi crescuți în temere de Domnul și potrivit cu învățătura Lui. Motivul pentru care tinerii din zilele noastre nu sunt mai mult înclinați spre religie este acela că educația lor este deficitară. Nu se dovedește iubire adevărată față de copii, atunci când li se permite să-și îngăduie lădănețe negative sau când neascultarea față de cerințele voastre este lăsată nepedepsită. Așa cum este aplecată rămurica, așa va fi aplecat și pomul.

Pentru a avea influență în societate, religia trebuie să aibă influență mai întâi în cercul familiei. Dacă în cămin copiii ar fi educați în temere și iubire față de Dumnezeu, când merg în lume ei ar fi pregătiți să-și instruiască propriile familii pentru Dumnezeu și, astfel, principiile adevărului ar fi implantate în societate și ar exercita o influență eficientă în lume. Religia nu trebuie despărțită de educația din familie.

Religia din familie o precede pe cea din biserică. În familie se pune temelia pentru prosperitatea bisericii. Factorii care influențează viața de familie intervin și în biserică; de aceea, cele dintâi îndatoriri ale bisericii trebuie să înceapă în cămin. Consa-crati-va familia lui

Dumnezeu, iar apoi vorbiți și acționați în familie ca niște creștini. Fiți buni, iertători și răbdători, știind că voi sunteți învățătorii.

[141] **Amânarea instruirii religioase—o greșeală teribilă.** Unul dintre cele mai triste lucruri este acela de a lăsa copiii să crească fără cunoașterea lui Dumnezeu... Părinții fac cea mai teribilă greșeală când neglijează lucrarea de a da o educație religioasă copiilor lor, gândind că vor ajunge bine în viilor și că, pe măsură ce înaintează în vârstă, aceștia vor simți ei înșiși dorința de a avea o experiență religioasă. Prea adesea li se îngăduie copiilor să crească fără religie, părinții lor considerând că sunt prea mici pentru datorii creștine... Datoria copiilor în probleme religioase trebuie hotărâtă în mod absolut și iară ezitare, atâta vreme cât ei sunt membri ai familiei.

Copiii sunt receptivi de la o vârstă fragedă. Părinții stau în locul lui Dumnezeu pentru copiii lor, în a le spune ce trebuie și ce nu trebuie să facă, și aceasta cu hotărâre și în desăvârșită stăpânire de sine. Orice efort făcut pentru ei, cu bunătate și stăruință, va cultiva în caracterele lor elementele hotărârii și ale deciziei.

Încă de la cea mai frageda vârstă trebuie începută și îndeplinită o înțeleaptă educație creștină. Atunci când inimile copiilor sunt impresionabile, ei trebuie învățați despre realitățile veșnice. Părinții trebuie să nu uite că ei trăiesc, vorbesc și acționează în prezența lui Dumnezeu.

Educația adaptată vârstei copilului. Celor mici, de îndată ce sunt în stare să înțeleagă, părinții ar trebui să le spună istoria lui Isus, pentru ca ei să se poată adăpa din prețiosul adevăr cu privire la Pruncul din Betleem. Sădiți în mințile copiilor sentimente de evlavie simple, adaptate vârstei și capacității lor. Prezentați-i pe copiii voștri în rugăciune lui Isus, căci El a făcut posibil ca ei să poată învăța religia lot așa cum învață să vorbească.

Când sunt foarte mici, copiii sunt sensibili la influența divină. Domnul îi ia pe acești copii în mod deosebit în grija Sa; iar când sunt crescuți în sfatul și învățătura Domnului, ei constituie un ajutor, și nu o povară pentru părinții lor.

[142] **Părinții susțin împreună religia în familie.** Tatăl și mama sunt răspunzători pentru susținerea religiei în familie. Mama să nu-și adune atâtea treburi și griji, încât să nu poată acorda timp nevoilor spirituale ale familiei. Părinții să caute călăuzirea lui Dumnezeu în lucrarea lor. Doar pe genunchi, plecați înaintea Lui, ei vor dobândi

o adevărată înțelegere a marilor lor responsabilități și își vor putea încredința copiii Aceluia care niciodată nu dă greș în sfat și îndemn... Talăl nu trebuie să lase asupra mamei toată grija privind educația spirituală. Tații și mamele au o mare lucrare de făcut și fiecare dintre ci trebuie să-și facă partea care îi revine în pregătirea copiilor pentru marele moment al judecății.

Copiii vor fi crescuți în sfatul și învățătura Domnului. Ei vor fi educați și instruiți nu doar pentru a fi persoane devotate ale societății, ci și pentru a fi membri ai familiei lui Dumnezeu.

Copiii privesc la părinți pentru un exemplu de viață consecventă. Orice lucru își pune amprenta asupra minților tinere. Este studiată înfățișarea, vocea își are influența ei, iar comportamentul este imitat îndeaproape de către copii. Părinții nervoși, irascibili, dau uneori copiilor lecții de care, ca să-i poată dezvăța, ar da apoi toată lumea, dacă ar fi a lor. Copiii trebuie să vadă în viețile părinților acea consecvență care este în conformitate cu credința lor. Ducând o viață consecventă și dovedind stăpânire de sine, părinții pot modela caracterele copiilor lor.

Dumnezeu onorează familiile ordonate. Tații și mamele care Îl pun pe Dumnezeu pe primul loc în familia lor, care își învață copiii că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, aduc slavă lui Dumnezeu înaintea îngerilor și a oamenilor, prezentând lumii o familie ordonată, disciplinată, care Îl iubește pe Dumnezeu și este supusă Lui... îngerii își găsesc plăcerea în familia în care domnește Dumnezeu în mod suprem, iar copiii sunt învățați să respecte religia, Biblia și pe Creatorul lor. Aceste familii pot face apel la făgăduința: „Voi cinsti pe cei ce Mă cinstesc“.

Cum este adus Domnul Hristos în familie. Când Domnul Hristos își are locul în inimă, El este adus în familie.... Faceți în așa fel, încât viața creștină să fie atrăgătoare. Vorbiți despre țara în care urmașii lui Hristos trebuie să-și asigure cămine. Dacă faceți astfel, Dumnezeu vă va călăuzi copiii în lot adevărul, va sădi în ei dorința de a corespunde pentru locuințele pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc.... Părinții nu trebuie să-și oblige copiii să aibă o formă de religie, ci trebuie să așeze în fața lor principiile veșnice într-o lumină atrăgătoare.

Religia trebuie să aibă putere de atracție. Părinții trebuie să facă religia Domnului Hristos atractivă prin spiritul lor vesel, prin

amabilitate creștină și prin împreună-simțire duioasă, plină de milă; totuși, ei trebuie să fie hotărâți în a cere respect și ascultare. Principiile drepte trebuie așezate cu grijă în mintea copilului.... Noi trebuie să le oferim copiilor stimulente pentru a face binele. Argintul și aurul nu sunt suficiente pentru aceasta. Să le descoperim iubirea, îndurarea și harul lui Hristos, valoarea Cuvântului Său și bucuriile celui care iese biruitor. Prin eforturile de acest fel, veți îndeplini o lucrare cu rezultate veșnice.

De ce dau greș unii părinți. Unii părinți, deși se consideră oameni religioși, nu-i fac pe copiii lor conștienți de faptul că Dumnezeu așteaptă slujirea și ascultarea noastră, că plăcerea, confortul și înclinațiile noastre nu trebuie să se interpună între cerințele Lui și noi. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.“ Lucrul acesla trebuie întipărit în fiecare viață, în fiecare caracter. Concepția corectă referitoare la Dumnezeu, prin cunoașterea Domnului Hristos, care a murit pentru ca noi să putem fi salvați, trebuie imprimată în mințile lor.

Educația religioasă trebuie să fie o prioritate. Poate gândiți că nu aveți timp să faceți toate acestea, însă trebuie să vă faceți timp pentru a vă îndeplini lucrarea în familie; altfel, Satana va suplini lipsa. Îndepărtați din viața voastră orice vă împiedică să faceți această lucrare și educați-i pe copiii voștri după porunca lui Dumnezeu.

[144]

Neglijați cele vremelnice, mulțumiți-vă în cele materiale cu puțin, însă, de dragul lui Hristos, nu neglijați educația religioasă a voastră și a copiilor voștri.

Religia în familie—echilibru de studiu și meditație pastorală și îndatoririle practice. Când ne predăm fără rezerve Domnului, datoriile simple, obișnuite, ale vieții de familie vor fi văzute în adevărata lor însemnătate și le vom aduce la îndeplinire potrivit cu voia lui Dumnezeu... Nu trebuie să avem simțământul că trebuie să neglijăm orice altceva și să ne dedicăm doar meditației, studiului și rugăciunii; și nici să fim agitați și mereu în grabă, cu treburi, neglijând evlavia personală. Așteptarea, vegherea și lucrul trebuie îmbinate. „Nu leneși în lucru, ci zeloși în spirit; slujind Domnului.“

Condiția esențială a fericirii în familie. Să nu uitați niciodată că vă veți face căminul luminos și fericit pentru voi și pentru co-

pii voștri cultivând însușirile Mântuitorului. Dacă Îl veți aduce pe Domnul Hristos în cămin, veți deosebi binele de rău.

[145]

Capitolul 11 — Sub domnia iubirii—Autoritate și supunere, disciplină, reguli și responsabilități în familia creștină

Autoritatea și individualitatea în familie. Se pune adesea întrebarea: „Oare trebuie ca soția să nu aibă voința ei proprie?” Biblia afirmă cu claritate că bărbatul este capul familiei. „Soțiilor, fiți supuse soților voștri.” Dacă această poruncă s-ar opri aici, am putea spune că poziția femeii nu este de invidiat; este o poziție foarte dificilă, una care pune la încercare, în foarte multe cazuri, și ar fi mai bine dacă ar fi mai puține casatorii. Mulți soți citesc doar cuvintele: „Soțiilor, fiți supuse”, și se opresc aici; însă vom citi mai departe concluzia, finalul aceleiași porunci: „Cum se cuvine în Domnul”. Dumnezeu cere ca soția să aibă mereu în fața ei teama de Dumnezeu și slava Lui. O supunere deplină trebuie să fie oferită numai Domnului Isus Hristos, care a răscumpărat-o ca pe propriul Său copil, cu prețul infinit al vieții Sale. Dumnezeu i-a dat o conștiință pe care ea nu o poate încălca după bunul plac. Individualitatea ei nu poate fi absorbită de cea a soțului ei, pentru că ea este proprietatea lui Hristos. Este o greșeală dacă ne închipuim că, printr-o supunere oarbă, ea trebuie să facă tot ce spune soțul ei, în toate lucrurile, când ea știe că, făcând astfel, își va vătăma trupul și spiritul... Supunerea față de soțul ei trebuie să fie așa cum a îndrumat Dumnezeu: „cum se cuvine în Domnul”.

Sfatul lui Dumnezeu către Eva. Evei i s-a vorbit despre necazul și suferința care aveau să fie partea ei. Și Domnul a spus: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău și el va stăpâni peste tine”. La Creațiune, Dumnezeu a făcut-o egală cu Adam. Dacă ar fi continuat să rămână ascultători de Dumnezeu—în armonie cu marea Sa lege a iubirii—ei aveau să fie pentru totdeauna în armonie unul cu celălalt; însă păcatul a adus dezbinare, iar acum unirea lor putea fi menținută și păstrată în armonie numai prin supunerea uneia sau alteia dintre cele două părți. Eva a fost cea care a păcătuit prima; și a căzut în

ispită pentru că s-a despărțit de partenerul ei, contrar îndemnului divin. La solicitarea ei, a păcătuit și Adam, acum ea devenind supusă față de bărbatul ei. Dacă principiile cuprinse în Legea lui Dumnezeu ar fi fost păstrate cu grijă de către ființele căzute în păcat, atunci această sentință, urmare a păcătuirii, s-ar fi dovedit o binecuvântare pentru ei; însă abuzarea de supremația care i s-a dat bărbatului a făcut adeseori ca viața femeii să fie atât de amară, o adevărată povară.

Eva fusese cu totul fericită alături de soțul ei, în grădina Edenului. Dar, ca și neînțeleptele Eve moderne, ea a fost atrasă de tentația de a intra într-o sferă mai înaltă decât aceea pe care i-o desemnase Dumnezeu. În încercarea de a se ridica mai presus de poziția sa inițială, ea a căzut cu mult mai jos decât aceasta. În mod asemănător se va întâmpla cu toți aceia care nu vor să-și îndeplinească bucuria și datoriile vieții, potrivit cu planul lui Dumnezeu.

[147]

Respect și dragoste unul față de celălalt. Soția trebuie să-și respecte soțul. Soțul trebuie să-și iubească soția, să aibă grijă de ea; după cum prin legământul căsătoriei au devenit una, la fel prin credința în Hristos vor fi una în El. Ce ar putea fi mai plăcut pentru Dumnezeu, decât să vadă ca cei care pășesc în relația de căsătorie caută să-L cunoască pe Domnul Hristos și să fie umpluți tot mai mult cu Duhul Său?

Soțul nu trebuie să exercite o stăpânire arbitrară. Atunci când soții pretind supunerea totală din partea soțiilor lor, susținând că femeile nu au voie să vorbească sau să aibă voința lor în familie, ci trebuie să fie cu totul supuse, ei își așază soțiile într-o poziție care nu este în armonie cu Scriptura. Interpretând Scriptura în acest mod, ei atentează cu violență asupra instituției căsătoriei. Această interpretare este simplistă, ei considerând că pot exercita o stăpânire arbitrară, dar aceasta nu este atribuția lor. Însă mai departe citim: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu purtați necaz pe ele“. De ce ar avea necaz soțul pe soția lui? Dacă soțul ar descoperi că ea greșește, că face o mulțime de greșeli, acest spirit de dușmănie nu ar îndepărta răul.

Modelul de conducere valabil în familia creștină. Dacă bărbatul este grosolan, dur, impulsiv, egoist, aspru și tiran, n-ar trebui să afirme niciodată că „bărbatul este capul nevestei“ și că ea trebuie să i se supună în toate lucrurile; pentru că el nu este Domnul, el nu este bărbat, în adevăratul sens al cuvântului... Soții trebuie să studieze

[148]

modelul și să caute să înțeleagă semnificația simbolului prezentat în epistola către Efeseni—relația pe care o are Domnul Hristos cu Biserica. Soțul trebuie să fie ca un izbăvitor în familia sa. Va sta el în poziția nobilă, de bărbăție, dată lui de Dumnezeu, căutând continuu să-și ridice, să-și înobileze soția și copiii? Va răspândi el în jurul lui o atmosferă curată, dulce? Nu va căuta el oare să cultive cu tot atâta asiduitate iubirea lui Isus, făcând din aceasta un principiu care să domnească în căminul său, în aceeași măsură în care își susține pretențiile de autoritate? Fiecare soț și lată trebuie să studieze pentru a putea înțelege cuvintele lui Hristos nu într-o manieră părtinitoare, insistând doar asupra supunerii soției față de soț, ci în lumina crucii de pe Calvar; să studieze care ar trebui să fie poziția sa în cercul familiei. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele tot așa cum a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea; ca s-o poată sfinți și curăți cu o apă curată, prin cuvânt.“ Domnul Isus S-a dat pe Sine la moarte pe cruce, ca să ne poală curăți de orice păcat și de orice lucru care ne întinează, prin influența Duhului Sfânt.

Este nevoie de îngăduință reciprocă. Trebuie să avem Spiritul lui Dumnezeu, altfel nu vom avea niciodată armonie în cămin. Soția, dacă are Spiritul lui Hristos, va fi atentă la cuvintele ei; ea își va stăpâni spiritul, va fi supusă; cu toate acestea, nu se va simți sclavă, ci partenera soțului ei. Dacă soțul este un slujitor al lui Dumnezeu, atunci el nu va domni asupra soției sale; el nu va fi arbitrar și sever sau plin de pretenții. Nu putem nutri dragoste în cămin dacă suntem prea pretențioși, deoarece, dacă Duhul lui Dumnezeu domnește acolo, căminul este o copie a cerului... Dacă unul greșește, celălalt va da pe față răbdare și îngăduință, asemenea lui Hristos, și nu-l va îndepărta cu răceala.

Niciunul să nu caute să-și impună voința. Nici soțul și nici soția nu trebuie să încerce să exercite asupra celuilalt o stăpânire arbitrară. Nu încercați să-l siliți pe celălalt să cedeze dorințelor voastre. Nu puteți face astfel și să vă bucurați încă de dragostea celuilalt. Fiți buni, răbdători, îngăduitori, atenți și politicoși. Prin harul lui Dumnezeu, puteți izbuti în a vă face fericit unul pe altul, așa cum ați promis prin legământul căsătoriei.

Autoritatea nu trebuie să fie motiv de dispută. Nici soțul și nici soția nu trebuie să genereze discuții în legătură cu cine conduce. Domnul a hotărât principiul care trebuie să fie călăuză în această

privință. Soțul trebuie să-și iubească soția așa cum își iubește Hristos biserica. Iar soția să-și respecte și să-și iubească soțul. Amândoi [149] să cultive un spirit de bunătate, fiind hotărâți ca niciodată să nu se jignească sau rănească unul pe celălalt... Manifestările încăpățănate, îndărătnice, distrug pacea și fericirea căminului. Nu îngăduiți cearta între voi. Dacă faceți acest lucru, atunci amândoi veți fi nefericiți. Dovediți bunătate în vorbire și blândețe în fapte, renunțând la propriile dorințe. Vegheați asupra cuvintelor pe care le roștiți, căci au o puternică influență spre bine sau spre rău. Nu îngăduiți asprime în tonul cu care vorbiți. Aduceți în viața voastră unită mireasma asemănării cu Hristos.

Fiecare să fie dispus să cedeze. În căsnicie, bărbații și femeile se poartă uneori precum copiii răi și neascultători. Soțul dorește calea lui, soția calea ei și niciunul nu vrea să cedeze. O asemenea stare nu poate aduce decât cea mai mare nefericire. Atât soțul, cât și soția trebuie să fie binevoitori a ceda în ceea ce privește calea sau părerea proprie. Nu există posibilitatea de a fi fericiți, dacă amândoi persistă în a face ceea ce le place.

Cum se rezolvă greutățile familiale. Este dificil să faci față greutăților familiale, chiar atunci când soțul și soția caută să se înțeleagă în privința nenumăratelor lor datorii, în cazul în care cei doi au eșuat în ceea ce privește supunerea inimii față de Dumnezeu. Cum este posibil ca soțul și soția să-și împartă treburile din familie și totuși să aibă o relație puternică și plină de iubire unul cu celălalt? Interesele lor în tot ce privește gospodăria trebuie să fie unite, iar soția, dacă este o creștină, va acționa alături de soțul ei ca o parteneră a lui; căci soțul trebuie să fie capul casei.

Reguli necesare în familie. Orice cămin creștin trebuie să aibă reguli; iar părinții, prin cuvintele și purtarea lor, trebuie să dea copiilor un prețios exemplu viu de ceea ce doresc ca ei să fie... Învățați-i pe copii și pe tineri să se respecte, să fie credincioși lui Dumnezeu, credincioși față de principii; învățați-i să respecte Legea lui Dumnezeu și să i se supună. [150]

Fiecare are responsabilitățile lui. Cei doi, care își unesc interesele pentru o viață întreagă, au trăsături caracteristice distincte și responsabilități individuale. Fiecare are lucrul său, însă femeile nu trebuie evaluate după cantitatea lucrului pe care îl pot face, precum animalele de povară. Soția trebuie să împodobească cercul familiei,

în calitate de soție și de companie pentru un soț înțelept. La fiecare pas, ea trebuie să-și pună întrebarea: „Este acesta standardul pe care trebuie să-l ating ca femeie?“ „Cum Îl pot reprezenta pe Hristos în căminul meu?“ Soțul trebuie să-i arate soției că apreciază lucrul ei.

În conducerea familiei, responsabilitățile trebuie împărțite.

Tatăl și mama trebuie să fie uniți în disciplinarea copiilor; fiecare trebuie să poarte o parte din responsabilitate, recunoscând că se află față de Dumnezeu sub solemnă obligație de a-și crește copiii, astfel încât să le asigure, în măsura în care este posibil, o bună sănătate fizică și caractere frumos dezvoltate.

Disciplina trebuie să fie consecventă. Se întâmplă uneori că, dintre tată și mamă, unul este prea indulgent, iar celălalt prea sever. Această neconcordanță nu poate da rezultate bune în formarea caracterelor copiilor lor. Pentru a face reforme, nu trebuie folosită forța, asprimea; însă, în același timp, nu trebuie arătată nici o îngăduință bolnăvicioasă.

Mama îngăduie uneori anumite abateri pe care, alteori, le pedepsește aspru. Copiii nu știu niciodată exact la ce să se aștepte și sunt ispitiți să vadă cât de departe pot merge cu încălcarea regulilor. Astfel, sunt semănate semințele răului, care răsar și apoi aduc roade.

[151] Dacă părinții ar fi uniți în această lucrare de disciplinare, copilul ar înțelege ce i se cere. Însă dacă tatăl, prin cuvânt sau priviri, arată că nu aprobă disciplina pe care o folosește mama, dacă simte că ea este prea strictă și socotește că el trebuie să compenseze prin răsfăț și indulgență, copilul va fi distrus. El va învăța curând că poate să facă ce îi place. Părinții care comit acest păcat față de copiii lor vor da socoteală pentru ruina sufletelor acestora.

Părinții trebuie să fie onești unul față de altul și față de copii.

Relele făcute de copii sunt uneori tănuite față de tată. În acest caz, copiii sunt învățați, efectiv, o lecție de înșelăciune. Greșeala este uneori la tata, însă mai des la mamă. Mama, iubitoare, îi răsfăț pe copii și este îngăduitoare față de ei. Adesea, munca îl ține pe tată departe de cămin și de societatea copiilor săi. Influența mamei vorbește. Exemplul ei contează mult în formarea caracterului copiilor.

Divergențele dintre părinți afectează negativ întreaga familie. Familia este un nucleu care trebuie să fie bine organizat...

Tatăl și mama nu trebuie să critice niciodată planurile sau judecata celuilalt în prezența copiilor. Dacă părinții nu sunt de acord

într-o anumită privință, un timp să nu stea în prezența copiilor, până când ajung la o înțelegere.

Un stil de conducere pozitiv. Puneți în aplicare regulile casei cu înțelepciune și cu dragoste, nu cu un toiag de fier. Copiii vor răspunde regulilor de acest fel cu o ascultare binevoitoare. Apreciați-i pe copii ori de câte ori aveți ocazia. Faceți-le viața cât se poate de fericită... Păstrați pământul inimii afânat prin manifestări de iubire și de afecțiune, pregătindu-l astfel pentru sămânța adevărului. Amintiți-vă că Domnul dă pământului nu numai nori și ploaie, ci și frumosul și binefăcătorul soare, care face ca sămânța să răsară și florile să iasă din muguri. Aduceți-vă aminte că nu doar de reproșuri și corectare au nevoie copiii voștri, ci și de încurajare și de laudă, de plăcuta rază de soare a cuvintelor amabile.

Respectați drepturile copilului. Copiii au drepturi pe care părinții trebuie să le recunoască și să le respecte. Ei au dreptul la acea educație și instruire care să-i facă membri utili, respectați și iubiți în societatea de aici și prin care să fie corespunzători pentru societatea curată și sfântă care va urma. Tinerii trebuie învățați că bunăstarea lor, atât prezentă, cât și viitoare, depinde într-o mare măsură de obiceiurile pe care și le formează în copilărie și tinerețe. Ei trebuie să se obișnuiască încă de la o vârstă fragedă cu supunerea, tăgăduirea de sine și căutarea fericirii celorlalți. Ei trebuie învățați să-și supună temperamentul impulsiv, să-și rețină cuvântul pătimas, să dovedească în mod constant bunătate, amabilitate și stăpânire de sine.

[152]

Disciplina să fie flexibilă, dar fără oscilații extreme. În timp ce nu trebuie să fim îngăduitori, dovedind o afecțiune oarbă, nu trebuie nici să manifestăm o severitate exagerată. Copiii nu pot fi aduși la Domnul cu forța. Ei pot fi conduși, dar nu mânați precum vitele... În educarea copiilor, trebuie să se manifeste iubire. Niciodată părinții nu trebuie să producă durere copiilor prin asprime sau exigențe nerezonabile. Asprimea împinge sufletele în plasa lui Satana.

Asprimea și severitatea nu sunt necesare în vederea ascultării. Fie ca nimeni să nu creadă că asprimea și severitatea sunt necesare pentru a asigura ascultarea. Am văzut familii conduse în cel mai eficient mod, fără a exista vreun cuvânt tăios sau vreo privire aspră. Am fost în alte familii, în care se poruncește întruna, pe un ton autoritar, și, adesea, erau administrate muștrări și pedepse severe.

În primul caz, copiii au urmat cursul indicat de părinți și rareori își vorbeau unul altuia pe un ton aspru. În cel de-al doilea caz, de asemenea, copiii au imitat exemplul părinților și de dimineața până seara nu se auzeau decât cuvinte răstite, căutări de greșeli și certuri.

[153] **Agresivitatea nu-și are locul sub nicio formă.** Nu trebuie folosite cuvinte care intimidează, care generează teamă și exclud dragostea din suflet. Un tată înțelept, iubitor și temător de Dumnezeu va aduce în familie iubire, și nu frică servilă. Dacă noi bem din apa vieții, izvorul nostru va da apă dulce, nu apă amară.... Cuvintele aspre alterează temperamentul și rănesc inimile copiilor, iar în unele cazuri aceste răni sunt greu de vindecați. Copiii sunt sensibili la cea mai mică nedreptate și mulți se descurajează din această cauză și nici măcar nu vor lua în seamă vocea tare, furioasă, a poruncii și nu le va păsa nici de amenințările pedepsei.

Evitați severitatea excesivă și rigiditatea. Există pericolul de a critica prea sever lucrurile mici. Muștrările prea severe și regulile prea rigide conduc la nesocotirea tuturor regulilor; și, încetul cu încetul, copiii educați astfel vor arăta aceeași lipsă de respect și față de Legea lui Hristos,

Este nevoie de o hotărâre constantă, de o fermitate lipsită de înverșunare. Copiii au firi sensibile, iubitoare. Ei pot fi ușor înveseliți și tot atât de ușor făcuți nefericiți. Printr-o disciplină blândă, prin cuvinte și fapte iubitoare, mamele își pot lega copiii de inimile lor. A manifesta severitate și a fi exigent cu copiii constituie greșeli mari. Pentru disciplina fiecărei familii este nevoie de hotărâre constantă și de fermitate lipsită de înverșunare. Spuneți ce aveți de spus în mod calm, acționați cu judecată și aduceți la îndeplinire ceea ce spuneți, fără abatere. Se merită să dovediți afecțiune față de copiii voștri. Nu îi respingeți prin lipsă de înțelegere în jocurile lor copilărești, în bucuriile și necazurile lor. Să nu vă încruntați niciodată și să nu lăsați să vă scape de pe buze vreun cuvânt aspru. Dumnezeu înregistrează toate aceste cuvinte în cartea Sa din cer.

Conducere consecventă, fermă. Am văzut multe familii rulate din cauza unei conduceri exagerate din partea capului de familie, în timp ce s-ar fi putut, prin consultare și înțelegere, ca toți să meargă înainte, bine și în armonie. Lipsa de consecvență în conducerea familiei este foarte vătămătoare; de fapt, este la fel de rea ca și absența conducerii. Se pune adesea întrebarea: De ce copiii care

au părinți religioși sunt adeseori încăpățânați, sfidători și răzvrățiți? Motivul trebuie căutat în educația din familie. Prea adesea, părinții nu sunt uniți în conducerea familiei. O conducere schimbătoare, oscilantă—uneori ținând frâiele foarte ferm, alteori îngăduind ceea ce a fost condamnat—înseamnă distrugerea copilului. [154]

Lege reciproc valabilă pentru părinți și copii. Părinții trebuie să accepte regula lui Dumnezeu. Această regulă interzice orice formă de opresiune din partea părinților și orice formă de neascultare din partea copiilor. Domnul este plin de iubire, de îndurare, de bunătate și de adevăr. Legea Lui este sfântă, dreaptă și bună și trebuie să fie respectată atât de părinți, cât și de copii... Trebuie să se simtă efectul combinat al iubirii și dreptății. „Mila și adevărul se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.“ Familiile care acceptă această disciplină vor merge pe calea Domnului, făcând dreptate și judecată. [155]

Capitolul 12 — Înaintea zorilor—Vremea și calea iubirii și curteniei adevărate

Caracteristicile iubirii adevărate. Adevărata iubire nu este patimă nestăpânită, înfocată și năvalnică. Dimpotrivă, ea este calmă și profundă prin natura ei. Ea are în vedere mai mult decât aparențele exterioare și este atrasă doar de calități. Este înțeleaptă și cu discernământ, iar devotamentul ei este real și de durată.

Dragostea este un dar prețios de la Isus. Dragostea este un dar prețios, pe care îl primim de la Isus. Dragostea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care acționează în virtutea acestuia nu sunt nici nehibzuiți, nici orbi... Există totuși atât de puțină dragoste adevărată, autentică, devotată, curată. Acest dar prețios este foarte rar.

[156] **Nu confundați patima cu adevărata iubire.** Patima este socotită drept iubire. Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, cu totul diferită în caracter de acea dragoste care este trezită prin impuls și care se stinge deodată, când este aspru pusă la încercare.

Dragostea, desprinsă de tărâmul patimii și al impulsului, capătă un caracter spiritual și se dă pe față prin cuvinte și fapte. Un creștin trebuie să aibă o sensibilitate și o iubire sfințite, în care nu este loc pentru nerăbdare și irascibilitate; trăsăturile aspre, necizelate, trebuie îndreptate prin harul lui Hristos.

Iubirea adevărată, în contrast cu cea pătimășă. Iubirea... nu este lipsită de rațiune; ea nu este oarbă. Este curată și sfântă. Însă patima firii pământești este cu totul diferită. În timp ce dragostea adevărată îl are în vedere pe Dumnezeu, în toate planurile ei, și este în armonie desăvârșită cu Duhul lui Dumnezeu, patima este extrem de încăpățânată, nesăbuită, lipsită de rațiune, fără frâu și face din obiectul alegerii sale un idol... Modestia, simplitatea, sinceritatea, moralitatea și spiritualitatea vor caracteriza fiecare pas făcut spre legământul căsătoriei. Cei care procedează astfel nu vor fi atât de compleșiți de societatea celuilalt, încât să piardă interesul pentru locașul de rugăciune și pentru serviciile religioase.

Dragostea egoistă. Acea dragoste care nu are altă temelie decât satisfacerea simțurilor va fi încăpățânată, oarbă și de nestăpânit. Cînstea, adevărul și orice trăsătură nobilă a minții, toate vor fi aduse sub stăpînirea patimilor. Persoana care este legată în lanțurile acestei patimi oarbe este prea adesea surdă la vocea rațiunii și a conștiinței; niciun argument sau rugămintă stăruitoare nu o poate determina să vadă nebunia acestei curse.

Dragostea nu trebuie confundată cu sentimentalismul. Trebuie să vă feriți de sentimentalismul bolnăvicios ca de lepra. Mulți tineri și tinere din aceste vremuri nu cunosc virtutea; de aceea, este mare nevoie de precauție... Tinerii sunt fermecați, fascinați de mânia curteniei și căsătoriei. Sentimentalismul bolnăvicios predomină. Este nevoie de multă vigilență și de tact, pentru a feri tineretul de aceste influente rele.

[157]

Tinerele nu sunt învățate tăgăduirea de sine și stăpînirea de sine. Ele sînt răsfățate, iar mândria le este încurajată. Li se îngăduie să-și impună propria voință, până devin foarte încăpățânate și cu voință puternică, în așa fel încât ajungi să nu știi ce să faci ca să le salvezi de la ruină... Tinerilor, de asemenea, li se permite să-și urmeze propria cale. De-abia ajung la vârsta adolescenței și îi vezi deja alături de fete de vârsta lor, pe care le conduc acasă, unde continuă cu intimități. Iar părinții sînt atît de orbiți în ceea ce privește indulgența și afecțiunea greșită față de copiii lor, încât nu îndrăznesc să urmeze un curs hotărât pentru a face o schimbare și a-și ține în frâu prea grăbii lor copii, în acest veac atît de grăbit.

Urmările unei curtenii și căsătorii neînțelepte. Putem vedea câte dificultăți întâmpinăm la fiecare pas... Curteniile și căsatoriile neînțelepte, nesfințite, nu pot să nu aibă ca urmare certuri, neînțelegeri, înstrăinare unul față de celălalt, indulgență față de pasiuni fără frâu, necredincioșie a soților și soțiilor, egoism, dorințe nesăbuite și indiferență față de lucrurile de interes veșnic...

Păziți-vă sentimentele! Încingeți-vă coapsele minții, spune apostolul, apoi stăpâniți-vă gândurile, nepermițându-le să fie fără frâu. Gândurile pot fi păzite și stăpînite prin eforturile tale hotărâte. Gândiți drept și veți aduce la îndeplinire acțiuni drepte. Apoi, va trebui să vă păziți sentimentele, nelăsându-le să zăbovească asupra unor lucruri nepotrivite. Isus v-a răscumpărat cu propria Sa viață. Îi aparțineți; de aceea, El trebuie consultat în toate lucrurile, în legătură

cu felul în care vor fi folosite puterile minții și ale sentimentelor voastre.

[158] Căsătoria necesită maturitate. Într-o relație atât de importantă și cu efecte atât de îndelungate, cum este căsătoria, nu trebuie pășit cu grabă, fără pregătire suficientă și înainte ca puterile mintale și fizice să fie bine dezvoltate.

Adeseori, tinerii consideră că sentimentele lor constituie un domeniu în care doar propria persoană trebuie consultată—în care nici Dumnezeu, nici părinții nu trebuie să se amestece în niciun fel. Cu mult înainte de a deveni bărbați sau femei, ei se consideră în stare să facă propria lor alegere, fără ajutorul părinților lor. Doar câțiva ani din viața de căsătorie le sunt de obicei suficienți pentru a le arăta greșeala făcută, însă adesea este prea târziu pentru a repara urmările rele. Căci aceeași lipsă de înțelepciune și de stăpânire de sine, care a determinat alegerea pripită, este cea care îngăduie agravarea răului, până ce căsătoria devine un jug care roade. În acest fel, mulți și-au năruit fericirea pentru această viață și speranța pentru viața veșnică.

Consecințele dureroase ale lipsei de maturitate. Băieții și fetele intră în relația de căsătorie având o dragoste necoaptă, o judecată imatură, neavând sentimente nobile, înalte, și se avântă în jurământul căsătoriei conduși cu totul de pasiunile lor copilărești... Atașamentele care s-au format în copilărie au avut adesea ca urmare cămine nenorocite sau despărțiri traumatizante. Legăturile timpurii, dacă sunt formate fără consimțământul părinților, rareori s-au dovedit fericite. Sentimentele fragede trebuie reținute până când sosește timpul, la o vârstă potrivită și o experiență suficientă ca acestea să fie demne de onoare și să existe siguranță în a le descătușa. Acelea care nu vor fi reținute pot conduce spre pericolul unei vieți nefericite. Un tânăr care nu a trecut de vârsta adolescenței are o judecată slabă în ceea ce privește potrivirea cu o persoană lot atât de tânără ca și el, care să-i devină parteneră de viață. După ce judecata lor a devenit mai matură, ei se văd legați pe viață unul de celălalt și poate cu totul nepregătiți pentru a se face fericiți unul pe celălalt. Apoi, în loc să aibă o viață frumoasă, încep învinuirile, divergențele se măresc, până când se instalează indiferența și neglijența unuia față de celălalt. Pentru ei nu există nimic sacru în cuvântul „cămin“. Însăși atmosfera este otrăvită de cuvinte lipsite de iubire și de reproșuri amare.

[159]

Pregătirea pentru căsătorie—o parte esențială a educației. În niciun fel nu se va păși în relația de căsătorie până ce părțile implicate nu vor cunoaște datoriile practice ale vieții de cămin. Soția trebuie să dețină acei rafinament al minții și manierelor pentru a putea fi calificată în a crește în mod corespunzător copiii pe care îi va avea.

Decizia căsătoriei trebuie bine cântărită. Dacă cei care au în vedere căsătoria nu vor să aibă remușcări după căsătorie, atunci ar trebui să facă acum din aceasta un subiect de cugetare serioasă. Acest pas, făcut în mod neînțelept, constituie unul dintre cele mai sigure mijloace care pot ruina viitorul unui tânăr și al unei tinere. Viața devine o povară, un blestem. Nimeni nu poate să ruineze mai mult fericirea și împlinirea unei femei și să-i facă viața o povară mai chinuitoare ca propriul ei soț; și nimeni nu poate distruge nici măcar în proporție de a suta parte speranțele și aspirațiile unui bărbat, nu-i poate paraliza energiile și ruina influența și planurile de viitor, ca propria lui soție. Ceasul căsătoriei este cel care determină în dreptul multor bărbați și femei succesul sau eșecul în această viață și speranțele lor în ceea ce privește viața viitoare.

Consecințele căsătoriilor pripite. Urmările căsătoriilor pripite... sunt despărțirile, divorțurile și o mare confuzie în biserică. Căsătoriile imature sunt răspunzătoare pentru multe dintre relele care exista astăzi. Printr-o căsătorie întemeiată prea devreme în viață nu se susțin nici sănătatea fizică, nici tăria mintală. În general, în acest subiect, rațiunea este prea puțin folosită. Mulți tineri acționează din impuls. Acest pas, care îi afectează în mod serios spre bine sau spre rău, fiind o binecuvântare sau un blestem pe toată durata vieții, este prea adesea făcut în grabă, sub impulsul sentimentelor. Mulți nu vor să asculte sfaturile sau îndemnurile care le sunt date dintr-un punct de vedere creștin.

Idei greșite despre curtenie și căsătorie. Ideile greșite legate de curtenie își au originea în ideile greșite cu privire la căsătorie. La baza acestora stau impulsul și patima oarbă. Curtenia se desfășoară în spiritul flirtului. Părțile implicate violează frecvent regulile modestiei și ale rezervei și se fac vinovate de lipsa de bună-cuviință, dacă nu, chiar de încălcarea Legii lui Dumnezeu... Nu trebuie rostite cuvinte, nu trebuie făcute fapte pe care nu ați vrea ca îngerii cei sfinți să le înregistreze în cărțile de sus. Singura ținta să va fie slava lui

Dumnezeu. Inima trebuie să dea pe față numai simțăminte curate, sfinte, demne de urmașii lui Hristos, înălțătoare, mai mult cerești decât pământești. În curtenie, orice altceva în afară de acestea degradează, corupe; iar căsătoria nu poate fi sfântă și demnă de onoare în ochii unui Dumnezeu curat și sfânt, decât dacă este conformă cu principiul cel înalt al Scripturii.

Comportament bazat pe motivații greșite. Tinerii acționează prea mult din impuls. Ei n-ar trebui să se destăinuie prea ușor și nici să fie captivați prea repede de înfățișarea exterioară, atrăgătoare, a persoanei iubite. Curtenia, așa cum se desfășoară în acest veac, este un plan de înșelăciuni și ipocrizie, în care este implicat mai mult vrăjmașul decât Domnul. Bunul simț natural este necesar aici mai mult decât în orice alt lucru; însă adevărul este că acest simț nu prea există.

Obiceiul de a sta târziu noaptea. Obiceiul de a sta târziu noaptea este frecvent întâlnit, însă nu este pe placul lui Dumnezeu, chiar dacă cei doi sunt amândoi creștini. Aceste ore târzii produc vătămarea sănătății, micșorează capacitatea minții pentru datoriile zilei următoare și dau o impresie rea.

Ai fi mai potrivit ca anumite perioade ale curteniei, dinainte de căsătorie, să fie lăsate să se desfășoare în timpul vieții de căsătorie. Însă ceea ce se întâmplă în realitate este ca momentul căsătoriei parcă pune capăt întregii dăruiri manifestate în timpul curteniei. Aceste ore de neînfrânare din timpul nopții, în acest veac de desfrâu, conduc adesea la ruina ambelor părți implicate.

[161]

Flirtul. Flirtul, comportamentul ușuratic cu inimile omenești, constituie o crimă nu de mică importanță în ochii unui Dumnezeu sfânt. Totuși, atât de mulți se îndreaptă cu vădit interes către tinerele femei, le câștigă afecțiunea, apoi își văd de treburile lor, uitând cuvintele rostite și efectul avut asupra acestora. O altă persoană îi atrage, iar ei repetă aceleași cuvinte și manifestă și față de aceasta aceeași atitudine, aceleași atenții. Această dispoziție se va vedea în viața de căsătorie... Cât de important este deci ca tinerii să-și păstreze autocontrolul și să vegheze asupra comportamentului lor, astfel încât Satana să nu-i poală înșela și abate de pe cărarea neprihănirii.

Practici înșelătoare în curtenie. Un tânăr care se bucură de societate și câștigă prietenia unei tinere, fără ca acest lucru să fie cunoscut de părinții ei, nu se poartă ca un creștin nobil atât față

de ea, cât și față de părinții ei... Acela care îndepărtează o tânără de la respectarea datoriilor ei, care o derutează în ceea ce privește porunca atât de clară și de precisă a lui Dumnezeu, de a-și asculta și cinsti părinții, nu va fi credincios obligațiilor pe care le va avea în viața de căsătorie... „Să nu furi“ a fost scris de însuși degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră, și totuși cât de mult se practică și se scuză furtul, în ascuns, de sentimente! Se întreține o curtenie înșelătoare, se continuă discuțiile în ascuns, până când sentimentele aceleia care este lipsită de experiență și nu știe până unde pot ajunge lucrurile sunt într-o anumită măsură îndepărtate de la părinții ei și îndreptate spre acela care dovedește, prin felul cum acționează, că nu este demn de dragostea ei. Acest mod de a fura în ascuns, în care se desfășoară curtenia și căsătoria, constituie cauza multor suferințe, pe care numai Dumnezeu le cunoaște pe deplin. Datorită acestei stânci, multe suflete au naufragiat.

Cine își face de cap în tinerețe culege o recoltă amară. Nu se poate să nu vă puneți în pericol sufletul, făcându-vă de cap. Nu puteți fi nepăsători în ceea ce privește prietenii pe care vi-i alegeți. [162]

O perioadă scurtă de timp în care vă faceți de cap, iubiți prieteni tineri, va avea ca urmare o recoltă care vă va amări întreaga viață; o oră de neatenție, o singură cedare în fața ispitei pot îndrepta întregul sens al vieții în direcția greșită. Nu puteți avea decât o singură tinerețe; faceți-o utilă. Odată ce ați făcut un pas, nu vă mai puteți întoarce niciodată ca să îndreptați greșelile. Acela care refuză să intre în legătură cu Dumnezeu și se pune singur în calea ispitei va cădea cu siguranță. Dumnezeu îl pune la încercare pe fiecare tânăr.

Criterii în alegerea partenerului de viață. Tinerii creștini trebuie să aibă grijă în formarea prieteniiilor și în alegerea partenerului de viață. Băgați de seamă ca nu cumva ceea ce acum credeți ca este aur curat să fie metal obișnuit... Cântăriți fiecare sentiment și urmăriți evoluția fiecărei trăsături de caracter a celui de care doriți să vă legați destinul vieții. Pasul pe care sunteți pe cale să-l faceți este unul dintre cei mai importanți din viața voastră și nu trebuie făcut cu grabă. Poate că iubiți, dar nu iubiți orbește. Cercetați cu grijă să vedeți dacă viața voastră de căsătorie va fi fericită sau lipsi tă de armonie și jalnică. Puneți-vă aceste întrebări: Această unire mă va conduce spre cer? Mă va face să-L iubesc mai mult pe Dumnezeu?

Voi fi util în această viață? Dacă aveți răspunsuri promițătoare la aceste reflecții, atunci pășiți înainte, în temere de Dumnezeu.

Probleme de cântărit înainte de căsătorie. Majoritatea bărbaților și femeilor care au intrat în legătura căsătoriei au acționat ca și când singura problemă de rezolvat era dacă se iubesc. Însă ei ar trebui să-și dea seama că responsabilitatea pe care o au în căsătorie este mai mult decât acest lucru. Ei trebuie să se gândească dacă vlastarele lor se vor bucura de sănătate fizică și mintală și de putere morală.

[163] Alegerea tovarășului de viață trebuie făcută atât de bine, încât să asigure bunăstare fizică, mintală și spirituală pentru părinți și pentru copiii lor, încât și unii și alții să fie o binecuvântare pentru semenii lor și să-și onoreze Creatorul.

Calități care trebuie avute în vedere pentru o viitoare soție. Fie ca tânărul să caute în persoana care va sta alături de el pe cea care i se potrivește în a purta împreună poverile vieții, pe cea a cărei influență îl va înnobila și care îl va face fericit prin dragostea ei. „O soție bună este un dar de la Domnul. Inima soțului ei se încrede pe deplin în ea... Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.“ „Ea deschide gura cu înțelepciune—și învățături plăcute îi sunt pe limbă; ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei; și nu mănâncă pâinea leneviei. Copiii ei se scoală și o numesc fericită; și soțul ei, de asemenea o laudă, zicând: «Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate».“ Cel care găsește o astfel de soție „găsește un lucru bun și dobândește favoarea Domnului“.

Ce trăsături trebuie observate la viitoarea soție. Iată câteva lucruri care trebuie avute în vedere: Cea cu care te vei căsători va aduce fericire în casa ta? Este ea o persoană chibzuită sau, dacă se va căsători, va folosi nu numai câștigul ei, ci și pe al tău pentru a-și satisface dorințele și vanitatea de a arata bine? Sunt principiile ei sănătoase în această privință? Se bazează ea pe vreun mijloc de întreținere acum?... Eu știu că bărbatul care este îndrăgostit nebunește și are gânduri de căsătorie respinge acest fel de întrebări, considerând că nu au nicio consecință. Însă aceste lucruri trebuie luate serios în seamă, întrucât ele afectează viața viitoare... În alegerea soției, studiază-i caracterul. Va fi ea răbdătoare și sânguincioasă? Sau va înceta să-i pese de tatăl tău și de mama ta chiar în momentul când aceștia au nevoie de sprijinul unui fiu puternic? Sau va încerca să

te despartă de ei, pentru a-și aduce la îndeplinire propriile planuri, pentru propria plăcere, părăsindu-i pe tata și pe mama care, în loc să câștige o fică iubitoare, vor pierde un fiu?

Calități necesare unui viitor soț. Înainte să accepte să se căsătorească, fiecare tânără ar trebui să se întrebe dacă cel de care dorește să-și lege viața este demn. Care a fost trecutul lui? Este viața lui curată? Este dragostea lui nobile, înălțătoare, sau este doar o înflăcărare a pasiunii? Are el acele trăsături de caracter care o vor face fericită? Va găsi ea, în dragostea lui, adevărata pace și bucurie? Îi va fi îngăduit să-și păstreze propria personalitate sau va fi obligată să-și supună judecata și conștiința stăpânirii soțului ei? Va putea ea să pună, în continuare, pe primul loc cerințele Mântuitorului? Trupul și sufletul, gândurile și țințele vor putea fi păstrate în curăție și sfințenie? Aceste întrebări au o importanță vitală pentru fiecare tânără care pășește în legământul căsătoriei. [164]

Ce profil să aibă viitorul soț. Fie ca femeia care, prin căsătorie, dorește o unire fericită, aducătoare de pace, care nu-și dorește suferință și necazuri în viitor, înainte de a-și oferi dragostea ei, să-și pună următoarea întrebare: Are iubitul meu o mamă? Dacă da, atunci care este amprenta caracterului acesteia asupra lui? Își cunoaște el obligațiile față de ea? Este el atent față de dorințele și fericirea ei? Dacă el nu-și respectă și nu-și cinstește mama, va dovedi oare respect și iubire, bunătate și atenție față de mine, soția sa? Când focul dintâi va trece, mă va mai iubi el? Va fi el răbdător când voi greși, sau va critica, va porunci și se va purta ca un dictator?

Trăsături de caracter nobile, bărbătești. Orice tânără trebuie să-l accepte ca partener de viața numai pe acela care posedă trăsături curate de caracter, bărbătești, care este harnic, plin de aspirații și cinstit, care îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El.

Ferește-le de acela care este lipsit de respect! Ferește-te de acela care iubește lenevia; ferește-te de acela care batjocorește lucrurile sfinte! Evită societatea aceluia care folosește un limbaj profan sau care se dedă consumului de alcool, fie și numai pentru un pahar. Nu da ascultare propunerilor care vin din partea unui bărbat care nu își dă seama de răspunderea lui înaintea lui Dumnezeu... Putem suporta întotdeauna neputințele unui prieten și ignoranța lui, însă niciodată nu-i putem suporta viciile. [165]

Este mai ușor să facem o greșeală decât să o corectăm. Căsătoriile care sunt plănuite fără chibzuință și în mod egoist nu au un deznodământ bun, ci adesea se transformă în eșecuri teribile. Ambii constată că au fost amăgiți și ar desface în grabă ceea ce au făcut orbește. Este mai ușor, mult mai ușor, să faci o greșeală în această privință decât să îndrepti o greșeală după ce aceasta a fost făcută.

Mai bine se întrerupe vin angajament neînțelept. Chiar dacă ați făcut un angajament, fără a avea însă o cunoaștere deplină a caracterului celui cu care există intenția de a vă uni, nu gândiți că angajamentul acesta înseamnă neapărat să vă legați pe viață de cineva pe care nu-l puteți iubi și respecta. Aveți mare grijă ce angajamente faceți; însă este mai bine, mult mai bine, să desfaceți un angajament înainte de căsătorie, decât să va despărțiți după căsătorie, așa cum fac mulți.

Alegerea partenerului sub aprobarea divină. Fiecare pas în vederea legământului căsătoriei să fie caracterizat de modestie, de simplitate, de sinceritate și de ținte serioase, care să-I fie pe plac lui Dumnezeu și să-L onoreze. Căsătoria afectează atât viața aceasta, cât și pe cea viitoare. Un creștin sincer nu face planuri pe care Dumnezeu nu le poate aproba.

Alegerea nu trebuie să o facă omul, ci Dumnezeu trebuie să aleagă pentru el. Noi nu trebuie să ne fim pe plac nouă înșine, căci nici Domnul Hristos nu a căutat să-Și placă Lui însuși. Nu vreau să se înțeleagă prin aceasta că cineva trebuie să ia în căsătorie o persoană pe care nu o iubește. Acest lucru ar fi păcat. Însă nu trebuie să îngăduim pasiunii și impulsurilor să ne conducă spre ruină. Dumnezeu ne cere toată inima, cele mai alese sentimente.

Căutați sfat în Biblie. Fiind instituită de Dumnezeu, căsătoria este o instituție sfântă și nu trebuie privită într-un spirit egoist. Aceia care au în vedere acest pas ar trebui să mediteze în mod solemn și cu rugăciune la importanța acesteia și să caute sfatul divin pentru a ști dacă merg pe o cale în armonie cu voia lui Dumnezeu. Sfaturile din Cuvântul lui Dumnezeu în aceasta privință trebuie avute în vedere cu multă atenție. Cerul privește cu plăcere asupra acelei căsătorii încheiate pe baza dorinței sincere de a se conforma sfaturilor date în Scriptură.

Dacă există vreun subiect asupra căruia trebuie să chibzuim cu calm și pe care să-l judecăm obiectiv, atunci acela este subiectul

căsătoriei. Dacă este nevoie vreodată de Biblie ca sfătuitoare, atunci acel moment este înainte de a face pasul prin care două persoane se leagă pentru o viață întreagă. Totuși, părerea dominantă este aceea ca, în această problemă, sentimentele trebuie luate în seamă și, în mult prea multe cazuri, sentimentalismul bolnăvicios preia cârma și conduce spre ruină. Este punctul în care tinerii dovedesc inteligență în cea mai mică măsură; este subiectul asupra căruia ei refuză să gândească. Gândul căsătoriei pare să aibă o putere de vrajă asupra lor. Ei nu se supun lui Dumnezeu. Rațiunea le este încătușată, iar ei acționează în secret, ca și când le-ar fi teamă ca cineva s-ar amesteca în planurile lor.

Lipsa de sfat poate duce la naufragiul viitoarei căsnicii. Mulți navighează în ape tulburi. Ei au nevoie de un pilot, dar privesc cu dispreț ajutorul de care au atât de mare nevoie, crezând ea sunt în stare să-și cârmuiască singuri propria barcă, fără să-și dea seama ca aceasta este pe punctul de a se lovi de o stâncă ascunsă, ceea ce ar produce naufragiul, ruina credinței și a fericirii... Dacă nu vor fi cercetători serioși ai Cuvântului lui Dumnezeu (Biblia), ei vor face greșeli grave, care vor dăuna fericirii lor și a altora, atât pentru viața de acum, cât și pentru cea viitoare.

Necesitatea rugăciunii în vederea unei hotărâri potrivite. Dacă bărbații și femeile obișnuiesc să se roage de două ori pe zi înainte de a întrezări căsătoria, ei ar trebui să se roage de patru ori pe zi atunci când anticipează acest pas.

[167]

Tinerii au nevoie de înțelepciunea și de experiența celor în vârstă. În afaceri, atât bărbații, cât și femeile sunt foarte precauți, înainte de a se angaja într-o anumită activitate, ei se pregătesc pentru acea lucrare. Ei dedică timp, bani și mult studiu atent subiectului respectiv, în așa fel încât să nu dea greș în acea întreprindere. Cu atât mai multă precauție ar trebui dovedită atunci când se pășește în relația de căsătorie—o relație care afectează generațiile viitoare și viața viitoare. În loc de aceasta, subiectul este tratat în glumă, cu ușurința, din impuls și pasiune, cu orbire și fără acordarea unei considerații atente și calme.

Judecata matură a părinților trebuie apreciată. Oare copiii trebuie să țină seama doar de propriile dorințe și înclinații și să nu țină seama de sfatul și de judecata părinților lor? Unii par a nu ține cont niciodată de dorințele și de preferințele părinților și nici de

judecata matură a acestora. Egoismul le-a împietrit inima în ceea ce privește afecțiunea filială. Mințile celor tineri trebuie trezite în această privință. Porunca a cincea este singura poruncă însoțită de o făgăduință, însă este tratată cu ușurință și chiar ignorată în mod voit de către cel îndrăgostit. Ajutorul oferit de experiența celorlalți și o analizare cu calm și atenție a problemei, de către ambele părți, sunt esențiale.

Încredeți-vă în părinții credincioși. Dacă sunteți binecuvântați cu părinți temători de Dumnezeu, căutați-le sfatul. Deschideți-vă lor cu speranțele și cu planurile voastre; învățați lecțiile pe care le-au învățat ei în experiența lor de viață.

[168] Dacă ar fi mai apropiați de părinții lor, dacă s-ar încrede în ei și și-ar destăinui lor bucuriile și necazurile, copiii s-ar păzi de multe dureri de cap în viitor. Când sunt confuzi și nu știu ce cale să aleagă, ei trebuie să le prezinte părinților situația exact așa cum o văd ei și să le ceară sfatul. Cine ar putea întrevadea mai bine pericolele decât părinții credincioși? Cine le-ar putea înțelege mai bine temperamentul decât aceștia? Copiii care sunt creștini vor aprecia, mai presus de orice binecuvântare pământească, iubirea și aprobarea părinților lor temători de Dumnezeu. Părinții pot simți împreună cu copiii lor și se pot ruga, pentru ei și eu ei, ca Dumnezeu să-i apere și să-i călăuzească. Mai presus de orice, ei îi vor încredința pe aceștia Prietenului și Sfătătorului lor, care nu dă greș niciodată.

Părinții să îndrume sentimentele copiilor. Tații și mamele trebuie să simtă că le revine datoria de a călăuzi sentimentele copiilor lor, astfel ca acestea să fie îndreptate către aceia care le-ar putea fi prieteni potriviți. Aceasta trebuie simțită ca o datorie, îndeplinită prin învățăturile pe care le dau, prin propriul lor exemplu, prin harul lui Dumnezeu, pentru a modela caracterul copiilor încă din cei mai fragezi ani ai acestora, astfel ca ei să fie curați și nobili și să fie atrași spre bine și adevăr. Cei care se aseamănă se atrag; cei care se aseamănă se apreciază. Faceți ca dragostea pentru adevăr, curăție și bunătate să fie încă de timpuriu sădită în suflet, iar tinerii vor căuta societatea aceluia care posedă aceste caracteristici.

Părinții înțelepți vor fi grijulii. Se pune întrebarea: „Ar trebui oare părinții să aleagă un tovarăș de viață pentru fiul sau pentru fiica lor, fără a ține seama de părerea și de sentimentele acestuia sau acesteia?” Voi pune această întrebare așa cum ar trebui să sune de

fapt: „Ar trebui oare ca fiul sau fiica să-și aleagă tovarășul de viață fără a-și consulta mai întâi părinții, având în vedere că un asemenea pas va afecta fericirea părinților care își iubesc copiii?” Și trebuie oare ca fiul sau fiica să persiste pe propria cale, în ciuda sfaturilor și rugămintelor părinților săi? Răspund cu hotărâre: nu, chiar dacă nu s-ar căsători niciodată. Porunca a cincea oprește un astfel de curs. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.” Aceasta este o poruncă însoțită de o făgăduință pe care Dumnezeu o va împlini cu siguranță față de aceia care sunt ascultători. Părinții înțelepți nu vor alege niciodată parteneri de viață pentru copiii lor fără a le respecta dorințele.

[169]

Dragostea oarbă este surdă la sfat. Două persoane fac cunoștință; se îndrăgostesc nebunește una de alta și întreaga atenție le este absorbită într-acolo. Rațiunea este orbită, iar judecata este dală peste cap. Nu vor să se supună niciunui sfat, nu acceptă să fie călăuziți, ci insistă că ei au propria cale de urmat, indiferent care ar fi consecințele. Ca o boală molipsitoare, de care nu poți scăpa, dragostea nebună, care îi stăpânește, trebuie să-și urmeze cursul; și se pare că nimic nu o poate opri. Este posibil ca cei din jur să-și dea seama că, dacă cei doi s-ar uni prin căsătorie, urmarea ar fi nefericirea pe toată durata vieții. Însă rugămintele și sfaturile sunt în zadar. Este posibil ca, prin această unire, utilitatea aceluia pe care Dumnezeu l-ar binecuvânta în lucrarea Sa să fie mutilată și distrusă; însă argumentele nu sunt luate în seamă. Tot ce spun bărbații și femeile cu experiență se dovedește inefficient; este imposibil să le schimbi decizia la care i-au condus dorințele lor. Ei pierd interesul pentru adunările din casa de rugăciune și pentru tot ce este legat de religie. Sunt îndrăgostiți nebunește unul de altul, iar datoriile vieții sunt neglijate, ca și cum ar fi de mică importanță.

Pregătire pentru aspectele concrete ale vieții de familie. Multe femei, socotite bine instruite, care au absolvit cu onoruri anumite instituții de învățământ, sunt în mod rușinos ignorante în ceea ce privește datoriile practice ale vieții. Ele sunt lipsite de calificarea necesară pentru o gospodărire corespunzătoare a familiei, esențială pentru fericirea acesteia. Ele pot vorbi despre sfera elevată a femeii și despre drepturile ei, însă nu fac nici pe departe cinste familiei. Este dreptul fiecărei urmașe a Evei să înțeleagă pe deplin

[170]

datoriile căminului, să fie instruită în orice lucru legat de gospodărie. Fiecare tânără trebuie să fie în așa fel pregătită, încât, dacă ar fi să ocupe poziția de soție sau mamă, să poată domni ca o regina în propriul ei domeniu. Ea trebuie să fie cu totul competentă, să-și călăuzească și instruiască bine copiii, să-și dirijeze slujitorii sau, dacă va fi nevoie, să facă față cu propriile mâini treburilor din gospodăria sa. Este dreptul ei să înțeleagă mecanismul de funcționare a corpului omenesc și principiile de igienă, să cunoască aspecte care țin de alimentație, de îmbrăcăminte, de muncă și recreere, precum și multe altele de care este direct legată bunăstarea familiei sale. Este dreptul ei să dobândească o astfel de cunoaștere a celor mai bune metode de tratare a bolilor, în așa fel încât, în caz de îmbolnăvire, să-și poată îngriji ea însăși copiii... Ideea că ignorarea ocupațiilor utile, legate de gospodărie, constituie trăsătura esențială a unui adevărat gentleman sau a unei adevărate doamne este contrară planului pe care l-a făcut Dumnezeu, prin crearea omului. Lenea este un păcat, iar necunoașterea datoriilor obișnuite este urmarea nesăbuiinței, care va avea drept consecințe remușcări amare.

Tinerele consideră că este umilitor să gătească sau să facă alte treburi gospodărești; și, din acest motiv, multe fete care se căsătoresc și au în grijă familii nu prea au idee de datoriile pe care le au ca soții și mame.

[171]

Cunoașterea gospodăriei este indispensabilă. Multe dintre domeniile de studiu care consumă timpul studenților nu sunt esențiale pentru viața practică sau pentru fericirea lor, însă este esențial ca fiecare tânăr să fie familiarizat cu datoriile zilnice... Pentru sănătatea și fericirea întregii familii, nimic nu este mai vital decât priceperea și inteligența bucătăresei. Printr-o hrană greșit pregătită, nesănătoasă, ea poate afecta și chiar ruina atât eficiența adultului, cât și dezvoltarea copilului. Iar printr-o hrană atrăgătoare și gustoasă, ea poate realiza tot atât de mult în direcția cea bună. Iată deci cum, pe multe căi, fericirea vieții este legată de îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor obișnuite ale vieții.... Ar trebui să se acorde mai multă atenție principiilor de igienă în domeniul alimentației, mișcării fizice, îngrijirii copiilor, tratării bolnavilor și în multe alte domenii.

Valoarea educației practice pentru fete. Mulți dintre cei care consideră că este necesar ca fiii să fie instruiți în vederea câștigării existenței în viitor socotesc cu totul opțională pregătirea fiicelor

pentru a putea fi independente și a se întreține singure. De obicei, în școală, tânăra învață puține lucruri care pot fi puse în practică pentru câștigarea pâinii zilnice; și, neprimind în cămin niciun fel de educație în treburile bucătăriei și ale gospodăriei, ea crește fiind cu totul nefolositoare, o povara pentru părinții ei... O femeie care a fost învățată să-și poarte singură de grijă va putea purta de grijă și altora. Ea nu va fi niciodată o povară pentru familie sau societate. Când viața ia o întorsătură mai aspră, va fi întotdeauna un loc pentru ea undeva, unde să-și câștige în mod cinstit existența și să-i ajute pe cei care depind de ea. Femeia trebuie să fie instruită pentru a cunoaște câteva meserii prin care să-și poată câștiga existența, dacă este necesar. În afară de alte ocupații onorabile, fiecare fată trebuie să învețe să se ocupe de treburile gospodărești ale casei, să știe să gătească, să facă ordine și curățenie și să spele rufe. Ea trebuie să înțeleagă toate acele lucruri pe care trebuie să le cunoască stăpâna casei, fie că familia este bogată sau săracă. Astfel, dacă se întâmplă ceva, ea este pregătită pentru orice, în caz de nevoie; într-un anumit fel, ea este independentă de împrejurări.

Viitorul soț trebuie să fie econom și harnic. Niciun bărbat nu are scuze pentru că nu are capacitate financiară. Despre mulți bărbați se poate spune: „Este bun, prietenos, generos, un om bun, un creștin; însă nu este în stare să se țină de o treabă. În ce privește priceperea în folosirea banilor, a mijloacelor, el este doar un copil. Părinții lui nu l-au învățat să se întrețină singur“.

Nepotrivirea de vârstă. Cei doi s-ar putea să nu aibă bogăție lumească, dar ar trebui să aibă marea binecuvântare a sănătății. Însă, în marea majoritate a cazurilor, nu trebuie să existe nepotrivire de vârstă. O neglijare a acestei reguli poate afecta în mod serios sănătatea celui mai tânăr și, adesea, sănătatea copiilor este jefuită de tărie fizică și mintală. Ei nu pot primi de la un părinte în vârstă grija și atenția de care vârsta lor fragedă are nevoie și s-ar putea să fie lipsiți de unul dintre părinți, datorită morții acestuia, tocmai în momentul în care ar avea cea mai mare nevoie de dragoste și de călăuzire.

[172]

Programa de învățământ de la colegiu ar trebui să cuprindă și instruirea în treburile gospodărești. Educația pe care o primesc tinerii și tinerele care frecventează colegiile... În privința vieții de familie necesită o atenție deosebită. Este de mare importanță, în

lucrarea de formare a caracterului, ca studenții... să fie învățați să se ocupe cu lucrul care le este desemnat, dând la o parte orice înclinație spre lene. Ei trebuie să se obișnuiască din timp cu datoriile vieții de fiecare zi. Trebuie să fie învățați să-și îndeplinească datoriile zilnice pe deplin și bine, cu cât mai puțin zgomot și dezordine cu putință. Fiecare lucru trebuie făcut cum se cuvine. Bucătăria și toate celelalte părți ale casei trebuie păstrate curate și în ordine. Cărțile trebuie lăsate deoparte până la timpul potrivit, iar studiul nu trebuie să aibă loc în detrimentul îndeplinirii datoriilor gospodărești. Studiul cărților nu trebuie să ocupe mintea în așa fel, încât să se negligeze datoriile gospodărești de care depinde confortul familiei. În îndeplinirea acestor datorii, trebuie biruite obiceiurile lipsei de atenție, neglijenței și dezordinii; căci, dacă nu sunt corectate, aceste obiceiuri vor fi continuate, iar viața va fi lipsită de utilitate.

[173]

Capitolul 13 — În cercul sacru—Intimitate fizică și standarde de moralitate

Căsătoria este legitimă și sfântă. Nu este nimic păcătos... în a te căsători. Căsătoria era legitimă pe vremea lui Noe, așa cum este legitimă și astăzi, atâta timp cât ceea ce este legitim este tratat în mod corespunzător și nu este dus la excese păcătoase. Însă, în vremea lui Noe, oamenii se căsătoreau fără a cere sfatul lui Dumnezeu și fără a căuta călăuzirea Sa... Faptul că toate relațiile pe care le avem în timpul vieții sunt de natură trecătoare ar trebui să aibă o influență transformatoare în tot ceea ce facem și spunem. În zilele lui Noe, dragostea exagerată, necumpătată, pentru ceea ce în sine era legitim, a fost ceea ce a făcut ca relația căsătoriei să fie păcătoasă înaintea lui Dumnezeu. Sunt mulți care își pierd sufletele în acest veac al lumii, fiind absorbiți de gândurile cu privire la căsătorie și de căsătoria în sine.

Căsătoria este sfântă, dar, în acest veac degradat, sub mantia ei se ascund o răutate și o ticăloșie de nedescris. În cadrul căsătoriei se fac multe abuzuri; s-a ajuns până la crimă, aceasta făcând din ea un semn al timpului sfârșitului, așa cum a fost înainte de potop... Când natura și cerințele sfinte ale căsătoriei sunt înțelese, ea este aprobată de cer, iar urmarea va fi fericirea pentru ambele părți, spre slava lui Dumnezeu.

[174]

Domnul Isus nu a impus celibatul. Cei care considera relația din cadrul căsătoriei o rânduială sacră a lui Dumnezeu, apărută de Legea Sa cea sfântă, vor fi stăpâniți de îndemnurile rațiunii. Domnul Hristos nu a impus celibatul niciunei categorii de oameni. El nu a venit pentru a nimici relația sacră a căsătoriei, ci pentru a o înălța și a o readuce la sfințenia ei de la început. El privește cu plăcere spre acele familii în care domnește dragostea sfântă și neegoistă.

Privilegii în cadrul relației de căsătorie. Aceia care pretind a fi creștini... ar trebui să ia aminte cu seriozitate la toate privilegiile care rezultă în căsnicie, iar temelia oricărei activități ar trebui să fie principiul sfânt.

În multe cazuri, părinții... au făcut abuz de privilegiile lor în căsătorie și, prin îngăduință, au favorizat dezvoltarea unor patimi josnice.

Datoria de a evita excesele. Ceea ce este legitim, în exces devine un mare păcat. Mulți părinți nu au cunoștințele pe care ar trebui să le aibă în căsnicie... Mulți nu văd că Dumnezeu le cere să se păzească de orice fel de exces în viața de căsătorie. Sunt foarte puțini aceia care simt că au o datorie religioasă, și anume aceea de a-și ține în stăpânire pasiunile. S-au căsătorit prin propria alegere și de aceea gândesc că instituția aceasta, căsătoria, sfințește îngăduirea pasiunilor josnice. Chiar bărbați și femei care pretind a fi evlavioși pierd frâul pasiunilor păcătoase și nu țin seama de faptul că Dumnezeu îi socotește răspunzători pentru risipa de energie care le slăbește puterea de viață și întregul organism.

Deviza să fie stăpânirea de sine și cumpătarea. Soția creștină să se înfrâneze, în cuvânt și faptă, de a excita instinctele soțului ei. Multe persoane nu au tărie în această privință. Din tinerețe, și-au slăbit puterile mintale și fizice prin satisfacerea plăcerilor senzuale. În căsnicie, stăpânirea de sine și cumpătarea trebuie să fie cuvântul de ordine, deviza.

Avem față de Dumnezeu obligația de a ne menține spiritul în curăție și trupul sănătos, pentru a putea fi de folos omenirii și pentru a-L sluji în mod desăvârșit pe Dumnezeu. Apostolul rostește aceste cuvinte de avertizare: „Nu lăsați ca păcatul să domnească în corpul vostru muritor, ca să slujiți poftelor acestuia“. El îndeamnă în continuare ca „orice bărbat care dorește să aibă autoritate, să fie cumpătat în toate lucrurile“. El îi îndeamnă pe toți care se pretind creștini să-și aducă trupurile „ca o jertfă vie, sfântă, acceptabilă lui Dumnezeu“. El spune: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“.

Soția să nu devină obiect de satisfacere sexuală. Acea dragoste care îl determină pe un bărbat să facă din soție un instrument pentru satisfacerea poftelor lui sexuale nu este dragoste adevărată... Cât de puțini la număr sunt acei bărbați care își dovedesc dragostea în felul menționat de către apostol: „Cum a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea; ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin cuvânt; ca să o înfățișeze înaintea Lui... slăvită, sfântă, fără pată...“ Aceasta este dragostea pe care o recunoaște

Dumnezeu ca fiind sfântă, în cadrul relației de căsătorie. Iubirea este un principiu curat și sfânt, dar pofta senzuală, patima, nu admite să i se pună restricții sau să fie controlată, stăpânită de rațiune. Este oarbă față de consecințe; nu raționează de la cauză la efect.

Urmările exceselor. Pofta senzuală, patima josnică, poate fi prezentă atât în cadrul relației de căsătorie, cât și în afara ei. Ce se întâmplă când se dă frâu liber patimilor josnice? Camera intima, în care ar trebui să fie prezenți îngerii lui Dumnezeu, este făcută nesfântă prin practici nesfinte. Practicile dezgustătoare conduc la boli dezgustătoare. Ceea ce Dumnezeu a lăsat ca binecuvântare devine blestem.

[176]

Excese sexuale vor distruge în mod sigur dragostea pentru practicile religioase, vor lipsi creierul de puterea necesară hrănirii organismului și vor epuiza vitalitatea generală... Cu cât sunt mai mult îngăduite instinctele josnice, cu atât ele devin mai puternice și vor pretinde continuu satisfacerea lor. Fie ca bărbații temători de Dumnezeu să se trezească în ceea ce privește datoria lor.

Soții să fie cumpătați. Soții ar trebui să fie cu luare aminte, atenți, consecvenți, înțelegători și credincioși. Ei trebuie să dovedească iubire și milă. Dacă sunt împlinitori ai cuvintelor Domnului Hristos, dragostea lor nu va avea un caracter josnic, pământesc, senzual, care să-i ducă la distrugerea propriilor corpuri și să producă soțiilor slăbiciune și boală. Ei nu vor fi îngăduitori în satisfacerea patimilor josnice, repetând cu insistență soțiilor lor că trebuie să fie supuse soților în toate lucrurile. Când soțul dovedește noblețe de caracter, curăție a inimii, dorința de a-și lumina mintea, calități pe care orice creștin trebuie să le posede, acest lucru se va da pe față în viața de căsătorie. Dacă este călăuzit de gândul lui Hristos, el nu va fi un nimicitor al trupului, ci va fi plin de dragoste duioasă, căutând să atingă cele mai înalte standarde în Hristos.

Obediența excesivă strecoară îndoiala. Niciun bărbat nu-și poate iubi cu adevărat soția când aceasta i se supune pasiv, devenind sclava lui și contribuind la dezlănțuirea pasiunilor lui necontrolate și josnice. Supunându-i-se în mod pasiv, ea pierde valoarea pe care o avea odată în ochii lui. El o vede cum se lasă trasă în jos de la tot ce este înălțător și, curând, o va suspecta că se va supune la fel de ușor altcuiva, așa cum i se supusese lui înainte. El se va îndoii de curăția și de statornicia ei, se va sătura de ea și va căuta noi căi de a-și trezi

[177]

și intensifica pasiunile diabolice. Legea lui Dumnezeu nu este luată în seamă. Acești bărbați sunt mai răi decât brutele; ei sunt demoni cu chip omenesc. Ei nu au nimic în comun cu principiile înălțătoare, înnobilitoare ale iubirii adevărate, sfinte. Soția, de asemenea, devine geloasă pe soț și îl suspectează că, dacă s-ar ivi ocazia, el s-ar îndrepta cu ușurință spre o altă femeie. Ea își dă seama că el nu este stăpânit de rațiune și că nu se teme de Dumnezeu; toate aceste îngrădiri sfinte sunt date la o parte de patimile înjositoare.

Pretențiile sexuale iraționale. Ar trebui soția să cedeze fără crâcnire cerințelor soțului ei, când ea vede bine că el nu este stăpânit decât de patimi josnice și când rațiunea și conștiința îi spun că face acest lucru spre vătămarea corpului ei, când Dumnezeu i-a poruncit să-și păstreze trupul în sfințenie și curăție, ca pe o jertfă vie pentru Dumnezeu? Nu este dragoste curată și sfântă aceea care o conduce pe soție să satisfacă tendințele animalice ale soțului ei, în dauna propriei sănătăți și vieți. Dacă ea posedă adevărata iubire și înțelepciune, va căuta să-i distragă mintea de la satisfacerea pasiunilor josnice spre subiecte înălțătoare, insistând asupra unor teme spirituale interesante. Poate este necesar să-i explice cu blândețe și afecțiune, chiar cu riscul de a nu-i fi pe plac, că ea nu-și poate înjosi trupul cedând unor excese sexuale. Ea trebuie să-i amintească, în mod calm, cu bunătate, că Dumnezeu are cel dintâi și cel mai mare drept asupra întregii ei ființe și că nu poate nesocoti această cerință, pentru că i se va cere socoteală în marea zi a lui Dumnezeu. Dacă ea însăși va căuta să-și înnobileze sentimentele și își va păstra în sfințenie și cinste demnitatea ei feminină, femeia va putea face mult prin influența ei înțeleaptă pentru sfințirea soțului ei și, astfel, să-și împlinească înalta ei menire... Iubirea sinceră trebuie să fie principiul călăuzitor al inimii.

[178] **Supunerea biblică nu înseamnă depersonalizare.** Când soția își lasă trupul și mintea în stăpânirea soțului ei, lăsându-se în voia dorințelor lui, în toate lucrurile, sacrificându-și conștiința, demnitatea și chiar propria identitate, ea pierde ocazia de a exercita acea puternică influență spre bine, pe care ar trebui să o aibă pentru a-și înnobilă soțul. Ea îi poate îmblânzi firea dură, iar influența ei sfințitoare poate fi folosită pentru a-l cizela și curăți, conducându-l astfel ca el însuși să se lupte cu seriozitate pentru a-și stăpâni patimile și

a fi mai spiritual, astfel încât amândoi să poată fi părtași de natură divină.

Sfințenia cercului familiei. În jurul fiecărei familii există un cerc sacru, care trebuie păzit cu grijă. Nimeni nu are voie să pătrundă în acest cerc sfânt. Soțul și soția trebuie să fie totul unul pentru celălalt. Soția nu trebuie să aibă secrete față de soțul ei, pe care să le spună altora, iar soțul nu trebuie să aibă secrete față de soția sa, pe care să le împartă cu alții. Inima soției trebuie să fie mormânt pentru greșelile soțului, iar inima soțului, mormânt pentru greșelile soției. Niciunul dintre ei nu ar trebui să-și permită glume pe seama sentimentelor celuilalt. Niciodată, nici soțul și nici soția nu trebuie, nici măcar în glumă sau pe vreo altă cale, să se plângă de celălalt altora, căci, de regulă, îngăduirea acestei nebulii sau a ceea ce pare glumă cu totul nevătămătoare va sfârși prin necaz și, poate, înstrăinare unul de celălalt... Trebuie să existe un scut sacru în jurul fiecărei familii.

Cercul familiei trebuie considerat un loc sacru, un simbol al cerului, o oglindă în care să ne reflectăm pe noi înșine. Putem avea prieteni și cunoștințe, însă în viața de familie ei nu trebuie să se amestece. În această privință trebuie să nutrim un puternic simț de proprietate, care ne dă tihnă, odihnă și încredere.

Istoria se repetă. A fost planul bine studiat al lui Satana (în veacul antediluvian) de a perverti instituția căsătoriei, de a slăbi datoriile acesteia și de a-i diminua caracterul sacru; pentru că pe nicio altă cale mai sigură nu ar fi putut el deforma mai bine chipul lui Dumnezeu în om și deschide ușa către nenorocire și viciu.

[179]

Spre încheierea istoriei acestui pământ, Satana va lucra cu toate puterile lui, în același fel și cu aceleași ispite cu care a amăgit vechiul Israel chiar înainte de intrarea în Țara Promisă... El va lucra din răspuțeri pentru a prinde sufletele în cursă.

Ignoranța, iubirea de plăceri și obiceiurile păcătoase, care întinează sufletul, trupul și spiritul, fac ca lumea să fie plină de lepră morală; o malarie morală, mortală, distruge mii și zeci de mii. Ce trebuie făcut pentru a ne salva tinerii? Noi putem face puțin, însă Dumnezeu este viu. El domnește și El este Cel care poate face mult.

Standardele de moralitate simt foarte diferite. Libertinismul acestui veac corupt nu trebuie să constituie un criteriu pentru urmașii Domnului Hristos... Dacă desfrâul, adulterul, nelegiuirea și crima

sunt la ordinea zilei... cât de important este ca aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, atât de strâns legați de Dumnezeu și de îngeri, să le arate oamenilor o cale mai bună, mai nobilă!

Pericolele se înmulțesc. În acest veac degenerat, mulți sunt atât de orbiți de păcătoșenia păcatului, încât aleg o viață imorală, pentru că aceasta este înclinația firească, pervertită, a inimii lor... Oamenii corupți socotesc că este mai bine să interpreteze Scripturile după bunul lor plac, pentru a-și susține nelegiuirea, decât să renunțe la păcat și să aibă o inimă curată și o viață nobilă. Sunt mai mulți oameni de acest fel decât ne putem imagina, și ei se vor înmulți pe măsura ce ne apropiem de încheierea timpului.

Atât bărbații, cât și femeile să-și păstreze integritatea și să trăiască fără reproș. Mintea unui bărbat sau a unei femei nu coboră într-o singură clipă de la curăție și sfințenie la depravare, întinare și nelegiuire... Deși întocmit după chipul Făcătorului Său, omul își poate educa astfel mintea, încât păcatul, pe care cândva îl detesta, va deveni o plăcere pentru el. Când încetează să fie vigilent și să se roage, el încetează să-și păzească cetatea inimii și se angajează în păcat și în nelegiuire. Nu există siguranță pentru om, tânăr sau bătrân, decât dacă simte nevoia de a-L căuta pe Dumnezeu pentru sfat, la fiecare pas. Numai aceia care mențin o strânsă comuniune cu Dumnezeu vor învăța să-i prețuiască pe oameni așa cum îi prețuiește El și să aprecieze lucrurile curate, bune, umile și modeste. Inima trebuie păzită așa cum a fost cea a lui Iosif... Nici cea mai puternică ispită nu este o scuză pentru păcat. Oricât de mare ar fi presiunea care este exercitată asupra ta, păcatul este un act pe care îl comiți pentru că tu ai ales astfel. Locul de unde pornește dificultatea este inima nerenăscută.

Femeile trebuie să mențină un standard ridicat în ceea ce privește conduita. Scriu cu inima tristă că femeile din acest veac, atât cele căsătorite, cât și cele necăsătorite, prea adesea nu dovedesc acea rezervă care este necesară. Ele se poartă ca niște femei ușoare, încurajând atențiile din partea bărbaților singuri sau căsătoriți, iar cei care sunt slabi în ceea ce privește tăria morală vor fi ademeniți... S-ar putea ca scopul sau motivul ei să nu fi fost păcătos, însă ea a încurajat bărbați care sunt ușor de ispitiți și care au nevoie de tot ajutorai din partea celor din preajma lor. Mult rău poate fi evitat dacă suntem precauți, rezervați, dacă nu ne îngăduim libertăți și nu

primim atenții nepermise, ci menținem un nivel ridicat al moralității și demnității.

Permisivitatea predispune la tentații. Atât bărbații, cât și femeile își îngăduie prea multe discuții joviale. Femeile care pretind că sunt evlavioase își îngăduie prea mult vorbele de duh, glumele și râsul. Acest lucru este deplasat și întristează Duhul lui Dumnezeu. Aceste manifestări dau pe față lipsa curăției creștine. Ele nu își întăresc sufletul de partea lui Dumnezeu, ci aduc mult întuneric; ele alungă îngerii cerești, curați și sfinți, și îi cheamă pe aceia care le conduc spre aceste rele până la cel mai de jos nivel.

Nici măcar pentru o clipă să nu îngăduiți aluziile necurate, ascunse, deoarece chiar și acestea ar întina sufletul, așa cum apa murdară murdărește canalul prin care curge.

[181]

O femeie care îngăduie un cuvânt indecent sau face insinuări, în așa fel, încât asemenea cuvinte să fie rostite în prezența ei, nu este pe placul lui Dumnezeu; aceea care își îngăduie un comportament ușuratic sau ademeniri necurate nu își păstrează demnitatea de femeie evlavioasă.

Protejate printr-un cerc sacru, de curăție. Există unele femei care se pretind a fi evlavioase, dar care își îngăduie în maniere o libertate vulgara, necontrolată, care conduce spre rău și spre păcat... A fi blând, milos, iertător și umil înseamnă a deveni pe placul lui Dumnezeu. Dacă vor fi astfel, ele nu vor fi împovărate cu atenții necuviincioase din partea bărbaților din biserică sau din afara ei. Toți vor simți că există un cerc sacru, de curăție, în jurul acestor femei temătoare de Dumnezeu, care le protejează de orice lucruri nepermise.

Controlați-vă gândurile! Dacă vă îngăduiți închipuiri deșarte, permițând minții să zăbovească asupra subiectelor necurate, sunteți, într-o anumită măsură, la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu ca și în cazul în care gândurile voastre ar fi fost transpuse în faptă. Ceea ce a împiedicat acțiunea nu a fost decât lipsa ocaziei favorabile.

Lingușirea—poate fi o cursă. Sunt îndurerată când vad bărbați laudați, lingușiți și răsfățați!... Tocmai aceste atenții și această laudă excesivă pot duce la ruina lor. Sunt alarmată de nesăbuința, de lipsa de înțelepciune pe care mulți o manifestă în această privință. Bărbații... în a căror inimă locuiește Domnul Hristos nu vor coborî standardul moralității, ci vor căuta întotdeauna să-l înalțe. Ei nu-și

vor găsi plăcerea în lingușirile femeilor sau în a fi răsfățați de către acestea.

[182]

Evitați familiarismul și avansurile. Cât de atent ar trebui să fie soțul și tatăl în a-și menține credincioșia în legământul căsătoriei!... Poruncile lui Hristos sunt extrem de cuprinzătoare, vizând chiar și gândurile, intențiile și scopurile ascunse ale inimii. Respectați persoanele care lucrează pentru voi; tratați-le cu bunătate și considerație, însă nu mergeți mai departe. Comportamentul să vă fie de o așa manieră, încât să nu stârnească avansuri și familiarisme din partea lor.

Confidențele față de străini pot ruina căsnicia. O, cât de multe vieți sunt amărâte prin dărâmarea zidurilor care împrejmuesc intimitatea fiecărei familii, care au menirea să-i apere curăția și sfințenia! Soția acorda încredere unei a treia persoane, căreia îi destăinuie lucruri care țin de intimitatea familiei ei... Fiecare să zăvorască în inima sa greșelile celuilalt. Spuneți-vă necazurile numai lui Dumnezeu. El vă poate da sfaturi drepte și o consolare sigură, care este curată, fără amărăciune.

Când o femeie vorbește despre necazurile familiei ei sau se plânge de soțul ei unui alt bărbat, ea încalcă legământul căsătoriei; ea își dezonoarează soțul și îndepărtează zidul ridicat pentru a apăra sfințenia căsătoriei... Atunci când o femeie merge la un frate creștin cu toată povestea necazurilor, dezamăgirilor și suferințelor ei, acesta trebuie să o sfătuiască întotdeauna ca, dacă simte că trebuie să vorbească despre necazurile ei cuiva, atunci să aleagă drept persoane confidente femei, și atunci nu va fi nicio aparență de rău care să pună cauza lui Dumnezeu într-o lumină nepotrivită.

Secretul unității în familie. Cauza neînțelegerilor și a discordiei din familii și din biserică este despărțirea de Hristos. A fi aproape de Hristos înseamnă a fi aproape unul de altul. Secretul adevăratei unități în biserică și în familie nu este diplomația, buna administrare sau efortul supraomenesc de a învinge greutățile—deși acestea sunt necesare—, ci unirea cu Hristos. Desenați un cerc mare, cu multe linii de la margini spre centru. Cu cât sunt mai aproape aceste linii de centru, cu atât sunt mai aproape unele de altele. Așa este și în viața creștină. Cu cât suntem mai aproape de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de altul. Dumnezeu este slăvit când poporul Său este unit în acțiune și trăiește în armonie.

[183]

Capitolul 14 — Familia în pericol—Despre incompatibilitate, divorț și alte pericole care pot ruina familia, din interior

Corecțiți tendințele negative. Sunt aduse prea multe griji și poveri în cămin și se nutrește prea puțin din ceea ce constituie simplitate naturală, pace și fericire. Trebuie să existe mai puțină grijă pentru ceea ce va zice lumea și să se acorde mai multă atenție membrilor cercului familiei. Ar trebui să fie mai puțină dorință de etalare și de preocupare pentru eticheta lumii și mai multă sensibilitate, delicatețe și amabilitate creștină, iubitoare, între membrii familiei. Mulți trebuie să învețe cum să facă din cămin un loc atractiv, al bucuriei. O inimă mulțumită și o privire caldă sunt mai de preț decât bogăția și luxul, iar a fi mulțumit cu lucruri simple va face familia fericită, dacă dragostea este acolo.

Priviți căsătoria în mod realist. Doar puțini sunt aceia care au vederi corecte cu privire la căsătorie. Mulți cred că aceasta înseamnă dobândirea fericirii absolute; însă, dacă ar cunoaște cel puțin un sfert din durerile celor legați prin jurământul căsătoriei—cu lanțuri pe care ei nu pot și nu îndrăznesc să le rupă, nu ar fi surprinși că scriu aceste lucruri. Căsătoria este, în majoritatea cazurilor, un jug chinuitor. Sunt unii care sunt legați, dar nu se potrivesc. Cărțile cerului sunt împovărate de suferință, ticăloșiile și abuzurile care se ascund sub mantia căsătoriei, lată de ce aș dori să-i avertizez pe tinerii care se află la vârsta căsătoriei să se grăbească încet în alegerea partenerului de viață. Cărarea vieții de căsătorie vi se poate părea frumoasă și plină de fericire; însă de ce să fiți și voi dezamăgiți, așa cum au fost alte mii de persoane până acum?

Importanța capitală a primei perioade a căsniciei. De îndată ce viața, cu povara ei de griji și încurcături, începe să fie cunoscută de perechea de curând căsătorită, idila, care atât de adesea asediază imaginația cu privire la căsătorie, dispare. Soțul și soția descoperă, fiecare în parte, caracterul celuilalt, așa cum nu au putut să o facă în

[184]

perioada anterioară. Aceasta este una dintre cele mai critice perioade din experiența lor. Fericirea și împlinirea lor, în întreaga viață ulterioară, depind de direcția bună pe care ar trebui să se îndrepte acum. Adesea, flecare soț descoperă în celălalt defecte de caracter, puncte slabe, nebănuite; însă inimile pe care dragostea le-a unit vor observa în celălalt și calități, capacități deosebite, de asemenea necunoscute înainte. Fie ca toți să caute sa descopere mai degrabă calitățile, decât defectele. Uneori, propria noastră atitudine, atmosfera care ne înconjoară, determină ceea ce ne va fi descoperit în celălalt.

[185] **Nemulțumirea, egocentrismul.** Caracterul moral al celor uniți prin căsătorie este fie înnobilat, fie degradat prin unirea lor; iar lucrarea aceasta de deteriorare, săvârșită de o fire josnică, înșelătoare, egoistă și necontrolată, este începută la scurt timp după ceremonia nunții. Dacă tânărul face o alegere înțeleaptă, va avea pe cineva care va fi alături de el și care își va aduce contribuția, cât îi va sta în putință, în purtarea poverilor vieții; îl va înnobilă și cizela și îl va face fericit prin dragostea ei. Însă, dacă solia are un caracter capricios și tendința de a se admira pe sine, dacă este pretențioasă, acuzatoare și va pune pe seama soțului motive și sentimente care nu își au originea decât în temperamentul ei pervertit; dacă nu are discernământul de a-i recunoaște și aprecia dragostea, ci vorbește de neglijare și de lipsa iubirii pentru că el nu îi satisface toate capriciile, atunci, aproape inevitabil, ea va face ca tocmai acea stare de lucruri pe care o deplânge să devină realitate și toate acele acuzații vor deveni lucruri reale.

Secretul lipsei de afecțiune naturală. Motivul pentru care exista atât de mulți bărbați și femei fără inimă în lumea noastră este faptul că adevărata iubire a fost desconsiderată, fiind socotită slăbiciune, și a fost descurajată și reprimată. Tot ce era mai bun în firea acestor persoane a fost pervertit și reprimat în copilărie; și, fără intervenția razelor divine, care să topească răceala și egoismul lor, fericirea acestor persoane este înmormântată pentru totdeauna... Trebuie să cultivăm în copilărie sentimentele de milă, de înțelegere și de simpatie, iar aceasta nu înseamnă altceva decât să fim sinceri, deschiși. Numai atunci vom fi oameni distinși, nobili, călăuziți de principii divine.

Nepotrivirea în căsnicie—o problemă frecventă și cu urmări. Astăzi, lumea este plină de suferință și de păcat datorită ne-

potrivirilor din căsătorie. Uneori, este nevoie doar de câteva luni pentru ca soțul și soția să-și dea seama că niciodată nu li se vor armoniza caracterele; iar urmarea este dezbinarea care va domni în cămin, acolo unde ar trebui să existe numai iubire și armonie cerească. Prin certuri pe seama unor lucruri neînsemnate se cultivă un spirit de amărăciune și resentimente. În cămin, neînțelegerile și certurile produc o suferință care nu se poate reda în cuvinte și conduc la separarea acelor care ar trebui să fie uniți prin legăturile iubirii. În acest fel, mii de oameni s-au sacrificat, trup și suflet, din cauza unor căsătorii neînțelepte, și au pornit în jos, pe calea spre pierzare.

[186]

Căsătorii ruinate prin nepotrivire. Multe căsătorii aduc numai suferință; și totuși, mințile tinerilor alunecă pe această cale... Aceia care nu doresc să se adapteze caracterului celuilalt, evitând astfel neînțelegeri și certuri neplăcute, ar trebui să nu facă acest pas. Însă aceasta este una dintre capcanele ispititoare ale timpului sfârșitului, prin care mii de persoane sunt ruinate pentru viața aceasta și pentru cea viitoare.

Cauza incompatibilității cuplurilor. Adesea, înainte de căsătorie, persoanele în cauză au puține ocazii de a se familiariza cu obiceiurile și cu caracterul celuilalt, iar în ceea ce privește viața de zi cu zi, când își unesc interesele la altar, ei sunt de fapt niște străini. Mulți descoperă prea târziu că nu se potrivesc unul cu celălalt, iar urmarea este nenorocire pe toată durata vieții. Adesea, soția și copiii suferă din cauza indolenței și nepriceperii sau obiceiurilor vicioase ale soțului și tatălui.

Se mai poate face ceva? Atunci își dau seama că nu se potrivesc, însă sunt uniți pe viață. Legați unul de celălalt prin cel mai solemn jurământ, ei privesc cu inimile zdrobite înainte, la viața nenorocită care îi așteaptă. În situația dată, ei ar trebui să facă tot ceea ce pot mai bine, însă mulți nu fac acest lucru. Ei ori încalcă jurământul căsătoriei, ori fac astfel ca jugul de pe umerii lor să fie foarte greu, încât își pun capăt vieții, din lașitate... De fapt, de acum înainte, atât soțul, cât și soția ar trebui să studieze toată viața cum pot evita tot ce ar crea controverse, și astfel legământul căsătoriei ar rămâne neatins.

Căsătoria este un angajament pentru toată viața. În mintea celor tineri, căsătoria este îmbrăcată în romantism și este dificil să o desparți de această trăsătură, cu care o acoperă imaginația, și

[187]

să impresionezi mintea cu acel simț al responsabilității care este implicat în legământul căsătoriei. Acest legământ leagă destinele a doi indivizi cu legături pe care nimic, în afară de moarte, nu ar trebui să le rupă... Legământului căsătoriei trebuie să i se acorde toată atenția, deoarece căsătoria este un pas făcut pentru o viață întreagă. Atât bărbatul, cât și femeia trebuie să se gândească în mod serios dacă se pot alipi unul de celălalt și dacă pot trece peste toate vicisitudinile vieții, atâta timp cât vor trăi.

Căsătoriți încă, înaintea lui Dumnezeu, deși divorțați*. O femeie poate fi divorțată legal de soțul ei și totuși să nu fie divorțată înaintea lui Dumnezeu și în conformitate cu Legea Sa, care este mai presus de cea omenească. Există un singur păcat, și acesta este adulterul, care îi poate situa pe soț sau pe soție în poziția de a fi dezlegați în fața lui Dumnezeu. Deși legile țării pot acorda divorțul, totuși ei sunt încă soț și soție, în lumina Bibliei, conform Legii lui Dumnezeu.

Domnul Isus a corectat concepții greșite cu privire la căsătorie. La iudei, bărbatului îi era permis să își alunge soția pentru cea mai neînsemnată ofensă, după care femeia era liberă să se mărite din nou. Această practică a dus la multă nenorocire și păcat. În Predica pe de Munte, Domnul Hristos a declarat cu claritate că legătura căsătoriei nu poate fi desfăcută decât în caz de necredincioșie față de jurământul căsătoriei. „Oricine“, a spus El, „își lasă nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește“. Când, după aceea, fariseii i-au pus întrebări în legătură cu legitimitatea divorțului, Domnul Isus a îndreptat atenția ascultătorilor Săi înapoi spre instituția căsătoriei, așa cum a fost aceasta rânduită la Creațiune. „Datorită împietririi inimii voastre“, a spus El, „a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început nu a fost așa“. El le-a îndreptat gândurile spre acele zile binecuvântate din Eden, când Dumnezeu a spus că toate lucrurile erau „foarte bune“... Atunci când Creatorul a unit mâinile perechii sfinte în legământul căsătoriei, spunând: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și amândoi vor fi una“, El a enunțat, de fapt, legea căsătoriei pentru toți fiii lui Adam, până la sfârșitul timpului. Ceea ce însuși Tatăl cel veșnic a declarat a fi bun a constituit legea celei mai mari binecuvântări și dezvoltări pentru om.

Domnul Isus a venit în această lume pentru a corecta greșelile și pentru a reface în om chipul moral al lui Dumnezeu. În mintea învățătorilor lui Israel se cuibăriseră concepții greșite cu privire la căsătorie. Ei făceau fără efect instituția sfântă a căsătoriei. Bărbații deveniseră atât de neînduplecați, de fără inimă, încât pentru cele mai neînsemnate motive își lăsau nevestele sau le luau copiii și le alungau. Aceasta era socotită o mare rușine, o dezonoare, și era adesea însoțită de cea mai acută suferință de partea celei părăsite. Domnul Hristos a venit pentru a corecta aceste rele, prima Sa minune fiind făcută cu ocazia unei nunți. Astfel, El a arătat lumii că instituția căsătoriei, atunci când este păstrată curată și neîntinată, este o instituție sacră.

Toți avem nevoie de un zid de apărare împotriva ispitei. În căminele creștine trebuie construit un zid de apărare împotriva ispitei. Satana folosește orice mijloc cu putință pentru a face din nelegiuire și din viciile degradante ceva popular. Nu putem trece pe străzile orașelor noastre fără să întâlnim afișe care flutură crime și nelegiuiri, prezentate în cine știe ce roman sau jucate la teatru. Mintea este educată astfel, încât să fie familiarizată cu păcatul. Viața celor depravați și ticăloși este prezentată public în ziare și reviste, și tot ce poate trezi pasiunea josnică este adus înaintea oamenilor prin povestiri incitante.

Cine seamănă nelegiuirea seceră o recoltă de nenorocire și de imoralitate. Multe dintre publicațiile populare ale zilei sunt pline de relatări senzaționale, care îi educă pe tineri pentru ticăloșii și îi conduc pe calea spre pierzare!... Ei sunt incitați la rău prin povestirile pe care le citesc. Ei își imaginează faptele descrise până când li se trezește ambiția de a vedea de ce sunt în stare în privința nelegiuirii și a sustragerii de la pedeapsă... Prin astfel de influențe, societatea decade din punct de vedere moral.

[189]

Atracția muzicii degradante. Tinerii au răspunderi solemne, pe care le privesc cu ușurință. Introducerea muzicii degradante în căminele lor, în loc să-i călăuzească spre sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul de a le abate mințile de la adevăr. Cântece nereserioase, banale, și muzica populară la modă par potrivite pentru gustul lor. Muzica le-a răpit acel timp care trebuia devotat rugăciunii. Muzica, atunci când este serioasă, este o mare binecuvântare; însă, atunci când este folosită în mod greșit, constituie un blestem teribil.

Gândurile nelegiuite conduc la fapte nelegiuite. Trăim într-un veac în care degradarea abundă pretutindeni. Pofa ochilor și pasiunile josnice sunt trezite prin privit și citit. Inima este întinată prin imaginație... Aceste imagini rușinoase, văzute datorită unei imaginații pervertite, degradează moralitatea și pregătesc ființele înșelate, înnebunite, să dea frâu liber pasiunilor și instinctelor.

Nu voi îngădui niciun lucru rău. Părinții trebuie să vegheze neîncetat, pentru ca fiii și fiicele lor să nu fie pierduți fată de Dumnezeu. Jurământul lui David, scris în Psalmul 101, ar trebui să fie jurământul tuturor acelor care au responsabilitatea de a apăra familia de diferite influențe rele. Psalmistul declară: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să-l cunosc pe cel rău. Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngâmfată, nu-l voi suferi. Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea“.

Iubirea trebuie pusă la probă și încercată. Iubirea poate fi limpede precum cristalul și minunată prin puritatea ei și, cu toate acestea, superficială, pentru că nu a fost pusă la probă, nu a trecut încercarea. Faceți din Domnul Hristos cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun dintre toate lucrurile. Priviți continuu la El, și dragostea voastră pentru El va deveni zi de zi mai profundă și mai puternică, pe măsură ce trece testul încercării. Iar pe măsură ce dragostea voastră pentru El va crește, și dragostea voastră unul pentru celălalt va deveni tot mai profundă și mai puternică. Deși pot apărea greutăți, situații încurcate și descurajări, nici soțul și nici soția să nu nutrească gândul că unirea lor a fost o greșeală sau o dezamăgire. Fiți hotărâți să faceți tot ce vă stă în putință pentru celălalt. Continuați cu cele dintâi atenții. Pe orice cale, încurajați-vă unul pe celălalt în luptele vieții. Căutați să sporiiți fericirea celui alt. Atunci, căsătoria, în loc să fie sfârșitul iubirii, va fi doar începutul ei. Căldura adevăratei prietenii, dragostea care leagă inimă cu inima, este o pregustare a bucuriilor cerului.

Toți ar trebui să cultive răbdarea, dând dovadă de ea în mod practic. Prin bunătate și răbdare, adevărata iubire este păstrată caldă în inimă și vor fi dezvoltate acele calități pe care Cerul le aprobă. [191]